DANIEL GLATTAUER

Toate cele șapte valuri

CONTINUAREA
BESTSELLERULUI
DRAGOSTE VIRTUALĂ

3
FICTION CONNECTION

FICTION CONNECTION

COLECŢIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

DANIEL GLATTAUER

Toate cele șapte valuri

Traducere din germană şi note de Gabriella Eftimie

3
TREI

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial: Magdalena Mărculescu

Coperta colecţiei: Faber Studio (Radu Manelici)
Foto copertă: © Photoland/Corbis

Director producţie: Cristian Claudiu Coban

Redactor: Domnica Drumea

Dtp: Corina Rezai

Corectură: Elena Biţu, Rodica Petcu

Titlul original: Alle Sieben Wellen
Autor: Daniel Glattauer

Copyright © Deuticke im Paul Zsolnay Verlag Wien, 2009
Copyright © Editura Trei, 2012, pentru prezenta ediţie

C. P. 27-0490, Bucureşti
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN ePub: 978-973-707-836-0
ISBN PDF: 978-973-707-837-7
ISBN Print: 978-973-707-680-9

Această carte în format digital (e-book) intră sub incidenţa drepturilor de autor şi a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială a textului, punerea acestuia la dispoziţia publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a reţelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informaţiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum şi alte fapte similare, săvârşite fără acordul scris al persoanei care deţine drepturile de autor, sunt o încălcare a legislaţiei referitoare la proprietatea intelectuală şi vor fi pedepsite penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Capitolul unu

Trei săptămâni mai târziu
Subject: **Salut**
Salut

După zece secunde
Reply:
ATENŢIE. ADRESĂ DE E-MAIL INEXISTENTĂ. DESTINATARUL NU MAI FOLOSEŞTE ACEASTĂ ADRESĂ PENTRU CORESPONDENŢĂ. TOATE E-MAILURILE NOI VOR FI ŞTERSE AUTOMAT. PENTRU INFORMAŢII SUPLIMENTARE, VĂ RUGĂM CONTACTAŢI ADMINISTRATORUL DE SISTEM.

Peste o jumătate de an
No subject
Salut!

După zece secunde
RE:RE:
ATENŢIE. ADRESĂ DE E-MAIL INEXISTENTĂ. DESTINATARUL NU MAI FOLOSEŞTE ACEASTĂ ADRESĂ PENTRU CORESPONDENŢĂ. TOATE E-MAILURILE NOI VOR FI ŞTERSE AUTOMAT. PENTRU INFORMAŢII SUPLIMENTARE, VĂ RUGĂM CONTACTAŢI ADMINISTRATORUL DE SISTEM.

După 30 de secunde
RE:
Nu mai terminaţi odată?

După zece secunde
RE:RE:
ATENŢIE. ADRESĂ DE E-MAIL INEXISTENTĂ. DESTINATARUL NU MAI FOLOSEŞTE ACEASTĂ ADRESĂ PENTRU CORESPONDENŢĂ. TOATE E-MAILURILE NOI VOR FI ŞTERSE AUTOMAT. PENTRU INFORMAŢII SUPLIMENTARE, VĂ RUGĂM CONTACTAŢI ADMINISTRATORUL DE SISTEM.

Peste trei zile
Subject: **Solicitare informaţii suplimentare**
Bună seara, domnule Administrator de Sistem. Ce mai faceţi, cum vă mai simţiţi? Martie ăsta e cam răcoros, nu credeţi? Dar după o iarnă aşa de blândă n-avem dreptul să ne plângem, zic eu. A, apropo, dacă tot v-am scris: chiar aş avea o întrebare. Ştiţi, avem un cunoscut comun. Leo Leike îl cheamă pe stimabilul. Din păcate, i-am rătăcit pe undeva adresa de e-mail cea nouă. Dacă sunteţi amabil şi vreţi să mă... Mulţumesc.
A dumneavoastră, virtuală, Emmi Rothner.

După zece secunde
RE:RE:
ATENŢIE. ADRESĂ DE E-MAIL INEXISTENTĂ. DESTINATARUL NU MAI FOLOSEŞTE ACEASTĂ ADRESĂ PENTRU CORESPONDENŢĂ. TOATE E-MAILURILE NOI VOR FI ŞTERSE

AUTOMAT. PENTRU INFORMAŢII SUPLIMENTARE, VĂ RUGĂM CONTACTAŢI ADMINISTRATORUL DE SISTEM.

După 30 de secunde

RE:

Îmi permiteţi o observaţie discretă? Sunteţi destul de previzibil şi de monoton. Serviciu de noapte uşor, Emmi Rothner.

După zece secunde

RE:RE:

ATENŢIE. ADRESĂ DE E-MAIL INEXISTENTĂ. DESTINATARUL NU MAI FOLOSEŞTE ACEASTĂ ADRESĂ PENTRU CORESPONDENŢĂ. TOATE E-MAILURILE NOI VOR FI ŞTERSE AUTOMAT. PENTRU INFORMAŢII SUPLIMENTARE, VĂ RUGĂM CONTACTAŢI ADMINISTRATORUL DE SISTEM.

Peste patru zile

Subject: Trei întrebări, atât

Domnule Administrator de Sistem, vă rog să-mi permiteţi să vă vorbesc pe şleau. Este vorba despre o situaţie de urgenţă. Am nevoie de adresa domnului „User“ Leo Leike, vorbesc serios! Vreau să-i pun URGENT trei întrebări: 1) Mai trăieşte? 2) Locuieşte în continuare în Boston? 3) A început deja o nouă relaţie virtuală? Dacă 1), atunci aş putea fi îngăduitoare pentru 2). Dar pentru 3) nu l-aş putea ierta niciodată. În aceste şase luni care au trecut, îi permit să o ia de la capăt de cincisprezece ori cu Marlene, din partea mea poate s-o ducă la Boston zilnic cu avionul. Poate să se trezească în fiecare noapte scufundat într-o canapea de pluş dintr-un bar ieftin din Boston, sau în fiecare dimineaţă, cu nasul între sânii de beton ai unei bostoneze blonde, adevărate, genul Barbie-Beautybar-Buzoasă. Din partea mea poate să se fi căsătorit de trei ori până acum şi să fi avut tripleţi cu fiecare nevastă. Un singur lucru nu-i permit: SĂ SE ÎNDRĂGOSTEASCĂ ÎN SCRIS DE O ALTĂ FEMEIE PE CARE N-A VĂZUT-O NICIODATĂ. Numai asta nu, vă rog! Aşa ceva trebuie să fie unic. Trebuie să fiu sigură de asta ca să pot dormi cât de cât noaptea şi să nu-mi pierd definitiv sănătatea mentală. La noi bate un vânt nordic perseverent.

Dragă domnule Administrator de Sistem, cred că am o idee vagă în ceea ce priveşte răspunsul dumneavoastră. Dar vă rog să faceţi totuşi un efort şi să-i transmiteţi mesajul meu lui Leo Leike, cu care sunt convinsă că sunteţi în relaţii extrem de bune. Şi spuneţi-i că nu mă supăr deloc dacă-mi mai scrie din când în când. Faceţi-o, pur şi simplu! O să vă simţiţi mult mai bine după aceea. Gata, puteţi să-i daţi bătaie cu mantra aia. Cu prietenie, Emmi Rothner.

După zece secunde

RE:RE:

ATENŢIE. ADRESĂ DE E-MAIL INEXISTENTĂ. DESTINATARUL NU MAI FOLOSEŞTE ACEASTĂ ADRESĂ PENTRU CORESPONDENŢĂ. TOATE E-MAILURILE NOI VOR FI ŞTERSE AUTOMAT. PENTRU INFORMAŢII SUPLIMENTARE, VĂ RUGĂM CONTACTAŢI ADMINISTRATORUL DE SISTEM.

Peste trei luni şi jumătate

Subject: **Vă rog, transmiteţi**

Salut, Leo, ai chiriaşi noi la Top 15? Dacă eşti încă în Boston, te avertizez. Să nu te miri când o să vezi următoarea factură la lumină. Ăştia ţin toată noaptea lumina aprinsă. O zi frumoasă. Şi o viaţă frumoasă, Emmi.

După două minute
No subject
Salut?

După un minut
No subject
Huhuuu, domnule Administrator de Sistem, unde sunteţi?

După un minut
No subject
Ar trebui să-mi fac griji sau să mă bucur?

După unsprezece ore
Subject: **M-am întors din Boston**
Dragă Emmi, ai un fler ceva de speriat. M-am întors în ţară de mai puţin de o săptămână. Cât despre lumină: eu sunt consumatorul misterios. Emmi, îţi doresc, of, ce să-ţi doresc eu după atâta timp? Ar suna destul de banal orice ar fi. Dar ştii ceva, mai bine îţi doresc Crăciun fericit şi La Mulţi Ani, chiar şi aşa, anticipat, cu cinci luni înainte. Sper că eşti bine, cel puţin de două ori mai bine decât mine. Adieu. Leo.

În ziua următoare
Subject: **Nedumerită**
Ce-a fost asta? A fost ceva? Şi dacă a fost ceva, nu contează ce, înseamnă că am reluat legătura? Nu-mi vine să cred. E.

Peste trei zile
Subject: **Uluită**
Leo, Leo, ce s-a întâmplat cu tine? Ce ţi-a făcut Bostonul ăsta? E.

În ziua următoare
Subject: **În încheiere**
Dragă Leo, senzaţia pe care mi-o dai de cinci zile e mai cumplită decât toate senzaţiile de dinainte, deşi să ştii că mi-ai mai dat destule, de fapt, din cauza ta am înţeles ce înseamnă să ai senzaţii cumplite, cumplite. (Dar şi plăcute, bineînţeles.) Dar pe asta n-am mai simţit-o până acum: îmi dau seama că am devenit o povară. Te-ai întors din Boston, ţi-ai activat Outlook-ul şi te bucuri de perspectiva recuceririi patriei-mamă prin corespondenţă. Deja e-mailurile abonatelor la diverse ziare au ajuns iarăşi din greşeală în inboxul tău. Material nou pentru aventuri spirituale noi cu femei anonime. Cine ştie, o fi şi vreuna nemăritată printre ele. Şi când colo, ce să vezi: îţi scrie o anume Emmi Rothner. Numele ţi se pare cunoscut de undeva. Nu e tipa aia pe care era s-o seduci de tot datorită talentului tău de Fluieraş Fermecat[1] virtual, cea care mai avea puţin şi-ţi sărea în braţe? Dar un ultim reflex raţional ţi-a răpit-o fatal şi tipa ţi-a scăpat printre degete. De atunci însă au trecut nouă luni şi jumătate, destul timp ca să uiţi şi fata, şi frustrările. Dar iată că tocmai acum ţi-a dat un semn de viaţă, a scos capul din mailboxul tău când nici nu te aşteptai. Iar tu îi urezi — apropo, foarte amuzant, Leo, exact ca în vremurile bune — în miezul verii, îi doreşti Crăciun fericit şi La Mulţi Ani. Şi pa şi pusi! Trebuia să profite de ocazie la momentul potrivit. Acum sunt altele la coadă. Şi atunci ea nu face decât să te deranjeze, să te enerveze. Aşa că, mai bine o ignori, nu-i aşa, Leo? O să se prindă ea la un moment dat. S-a prins deja, stai liniştit. S-a prins, pe bune, îţi promit!
PS: Zici că speri că-mi merge „cel puţin de două ori mai bine“ decât ţie. Din păcate, Leo, habar nu

am cum îţi merge. Dar, deşi mi-ar putea merge de două ori mai bine, îmi merge de cel puţin zece ori mai rău. Lucru care n-ar trebui să te preocupe pe tine, desigur. Emmi.

PPS: Mulţumesc că m-ai ascultat din nou. Dar gata, după asta poţi să-l trimiţi iar pe administratorul ăla drăguţ de sistem. Măcar cu el pot să trăncănesc în voie despre vreme.

După o oră

RE:

N-ar fi trebuit să-ţi răspund, dragă Emmi. N-am făcut decât să te rănesc (din nou) şi n-am vrut asta. PENTRU MINE NU O SĂ FII NICIODATĂ O POVARĂ. O ştii foarte bine. Asta ar însemna să-mi fiu eu însumi o povară, pentru că tu eşti o parte din mine. Te port cu mine peste tot, prin toate continentele şi peisajele sentimentale, ca pe o fantezie, ca pe o iluzie a perfecţiunii, ca pe o noţiune supremă a iubirii. Sub forma asta ai fost alături de mine în Boston timp de zece luni şi tot aşa te-ai întors cu mine acasă.

Dar Emmi, între timp eu mi-am trăit viaţa, cea fizică, aceea care trebuie trăită, pentru că nu s-a putut altfel. Sunt pe cale de a construi ceva, o relaţie adevărată. Am cunoscut pe cineva în Boston. E încă prea devreme ca să vorbim despre, mă rog, ştii şi tu despre ce. Dar vrem să testăm terenul împreună, vrem să vedem ce iese. I s-a oferit o slujbă aici şi s-ar putea să se mute la mine.

În noaptea aia groaznică, în care „prima şi ultima noastră întâlnire“ s-a dus pe apa sâmbetei într-un mod atât de deplorabil, am decis să pun punct relaţiei noastre virtuale cât am putut de brutal. Ai luat o hotărâre, chiar dacă n-ai vrut să admiţi chestia asta nici în ultima clipă, iar eu te-am ajutat s-o concretizezi. Nu ştiu cum mai stau lucrurile cu Bernhard, cu familia ta. Şi nici nu vreau să ştiu, pentru că n-are nicio legătură cu noi doi. Eu, unul, am avut nevoie de pauza asta lungă. (Probabil că n-ar fi trebuit s-o întrerup deloc.) Am avut nevoie de ea ca să păstrez în locul cuvenit experienţa noastră ieşită din comun, ca să transform ne-întâlnirea noastră intimă, apropiată în ceva ce o să dăinuie toată viaţa. Am fi mers prea departe dacă ar fi fost altfel. Şi mai departe nu se putea. La noi nu există „va urma“, nici măcar — sau mai bine zis, mai ales nu — după nouă luni. Recunoaşte-o şi tu, Emmi, te rog! Hai să preţuim ce-a fost. Şi să ne oprim aici pentru că altfel o să distrugem tot. Al tău, Leo.

După zece minute

RE:RE:

Leo, sunt impresionată, mi-ai servit-o, da, da, văd că eşti în formă maximă! — „Emmi, eşti noţiunea supremă a iubirii, dar nu vreau să mai am de-a face cu tine“. Am înţeles. Am înţeles. Am înţeles. Detalii, mâine. Îmi pare rău, dar n-am cum să te scutesc de ele. Noapte bună, a ta N. S. a I.

În ziua următoare

Subject: **Un sfârşit decent**

OK, o să preţuiesc tot ce a fost. Şi o să mă opresc aici. Nu distrug nimic. Îţi respect punctul de vedere, dragă ex-partener-virtual Leo „Mai-mult-nu-se-poate“ Leike. Mă mulţumesc cu faptul că vrei să mă păstrezi şi pe mine, şi „chestia asta dintre noi“ printre amintirile tale. Cât despre faptul că aş fi o „iluzie a perfecţiunii“, să ştii că mă simt destul de imperfectă şi destul de deziluzionată, dar până una alta, pentru tine sunt „noţiunea supremă a iubirii“, chiar dacă una de pe o planetă diferită. Pentru că, nu-i aşa, cu Cindy din Boston — sunt sigură c-o cheamă Cindy, parc-o şi văd cum îţi şopteşte la ureche „I’m Cindy“, chicoteli, „but you can call me Cinderella“, chicoteli, chicoteli —, deci, cum ziceam, cu Cindy poate că n-o să explorezi chiar atâtea noţiuni supreme, dar cu atât mai multe aspecte ale iubirii pământeşti. Aspecte uşor de descoperit şi, mai ales, uşor de „trăit“. Pe mine mă porţi cu tine — pentru echilibrul trupului şi al sufletului — sub formă de „fantezie“, şi atunci înţeleg, bineînţeles, că n-am voie să devin o povară ca nu cumva să te frângi sub greutatea mea.

OK, Leo, o să uşurez situaţia pentru „noi“, o să uşurez situaţia pentru tine, o s-o uşurez pentru mine, o să încetez, o să mă retrag din viaţa ta. (În curând) n-o să-ţi mai scriu niciun e-mail. Îţi promit.

Dar în calitate de „fantezie“ a ta, pot să-mi exprim o ultimă dorinţă, una singură, ultima-ultima? — Vreau DOAR O ORĂ, una singură, faţă-n faţă. Crede-mă că nu există un conservant mai bun pentru ce-am trăit împreună. Pentru că singurul sfârşit decent pentru o ne-întâlnire intimă e întâlnirea în sine. Nu am nicio pretenţie de la tine, nu mă aştept la nimic. Vreau doar să te văd o dată, o singură dată, să-ţi vorbesc, să te miros. Să-ţi urmăresc buzele în timp ce rosteşti numele meu. Să mă uit la genele tale în timp ce se înclină în faţa mea, înainte de lăsarea cortinei.

Dragă Leo, ai dreptate, pentru noi nu există o continuare care să aibă vreun sens. Dar există un sfârşit decent. Asta e rugămintea mea, singura mea rugăminte! A ta, iluzie a perfecţiunii.

Peste trei ore
RE:
Pamela.

Peste un minut
RE:RE:
???

După 30 de secunde
RE:

N-o cheamă Cindy, o cheamă Pamela. Da, ştiu că sună destul de nasol. Din păcate, rezultatul nu poate fi decât dezastruos când taţii se impun în alegerea numelui de botez al fiicelor lor. Dar nu seamănă deloc cu o „Pamela“, pe bune. Noapte bună, Emmi. Leo.

După 40 de secunde
RE:RE:

Dragă Leo, vezi, de asta îmi placi atât de mult! Iartă-mă, te rog, pentru comentariile alea josnice. Mă simt atât de slabă. Atât de slabă. Noapte bună. Emmi.

---

1 Referire la personajul din numeroase legende germane, care apare şi în basmul Fraţilor Grimm „Rattenfänger von Hameln“, sensul metaforic fiind de „persoană charismatică ce atrage mulţimea, făcând promisiuni deşarte“.

Capitolul doi

În ziua următoare
Subject: **Păi bine**
Hai să ne întâlnim. Leo.

După trei minute
RE:RE:
Un bărbat, patru cuvinte! O idee genială, Leo. Unde?

Peste o oră
RE:
Într-o cafenea.

După un minut
RE:RE:
Cu zece ieşiri prin spate şi cinci ieşiri de urgenţă.

Peste cinci minute
RE:
Recomand cafeneaua Huber, de la centrul de expoziţii. Mai aproape decât acolo n-am fost niciodată şi nicăieri. (Spaţial, vreau să zic.)
Peste 40 de secunde
RE:RE:
Iar o s-o trimiţi pe soră-ta mai mare să cerceteze Terenul-Emmi?

Peste 50 de secunde
RE:
Nu, de data asta o să te abordez singur, frontal şi direct.

Peste trei minute
RE:RE:
Leo, să ştii că fermitatea asta necaracteristică a ta mă cam irită. De ce atât de brusc? De ce vrei să te întâlneşti cu mine?

Peste 40 de secunde
RE:
Pentru că aşa vrei tu.

Peste 30 de secunde
RE:RE:
Şi pentru că vrei să scapi de chestia asta.

Peste două minute
RE:
Pentru că vreau să scapi de gândul că vreau să scap de chestia asta.

Peste 30 de secunde
RE: RE:

Leo, nu schimba subiectul! Zi-mi că vrei să scapi şi gata!

Peste un minut

RE:

Amândoi vrem să scăpăm de asta. Vrem să scăpăm cât se poate de decent. Parcă ziceai că vrei un „sfârşit decent“. Sunt cuvintele tale, dragă Emmi.

După 50 de secunde

RE:RE:

Dar nu vreau să te întâlneşti cu mine doar ca să te ştii scăpat. Nu sunt dentistul tău!

Peste un minut şi jumătate

RE:

Asta, deşi nimereşti nervul destul de des. EMMI, TE ROG!! Hai să ducem chestia asta la capăt. A fost dorinţa ta expresă şi încă una îndreptăţită. Ai promis că n-o să distrugi prin asta „relaţia noastră“. Am încredere în tine şi în ce înseamnă „noi“ pentru tine şi pentru mine şi pentru amândoi. Ne întâlnim faţă-n faţă şi stăm la o cafea o oră. Când ai timp? Sâmbătă? Duminică? Pe la prânz? După-masă?

Peste trei ore

No subject

Să înţeleg că azi n-o să mai primesc niciun răspuns, Emmi? Dacă nu, noapte bună! (Dacă da, noapte bună!)

După un minut

RE:RE:

Leo, mai simţi ceva atunci când îmi scrii? Pentru că eu simt că nu mai simţi nimic. Şi sentimentul ăsta nu-mi place deloc.

Peste două minute

RE:

Emmi, am nişte dulapuri şi cufere imense pline cu sentimente faţă de tine. Dar am şi o cheie care se potriveşte la ele.

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Nu cumva cheia asta e din Boston şi se numeşte „Pamela“?

Peste 50 de secunde

RE:

Nu, e o cheie universală şi se numeşte „simţul realităţii“.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Dar la tine închide doar într-o singură direcţie. Funcţionează doar pentru încuiat. Şi sentimentele din dulap se sufocă, săracele.

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Simţul realităţii are grijă ca sentimentele mele să primească destul oxigen.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Dar n-au voie să iasă de acolo. Nu sunt niciodată libere. Leo, ascultă-mă pe mine, sentimentele tale trăiesc într-o gospodărie limitată. N-ar strica să le mai îmbunătăţeşti condiţiile de trai. Aşa, şi astea fiind spuse, pentru azi o să-mi iau la revedere (cel puţin, asta mă sfătuieşte simţul realităţii) şi o să mă las convinsă de cuvintele pe care le-ai irosit (sau nu) când ai descris întâlnirea noastră iminentă. Noapte bună!

Peste 20 de secunde

RE:

Somn uşor, Emmi!

În ziua următoare

Subject: **Ultima linie dreaptă**

Salut, Leo, hai să terminăm odată chestia asta: eu sunt liberă sâmbătă pe la 14:00. Vrei să-ţi zic cum arăt ca să nu trebuiască să mă cauţi prea mult? Sau vrei să te găsesc eu, stând plictisit undeva prin mulţime, răsfoind un ziar şi aşteptând să te abordez? Ceva de genul: „Mă scuzaţi, e liber fotoliul? A, apropo, nu cumva sunteţi domnul Leike, cel cu dulapul cu sentimente închis? Eu sunt Emmi Rothner, mă bucur să vă cunosc, sau, mă rog, să vă fi cunoscut. Şi...“, aruncând o privire fugară peste ziar, „... ce se mai aude despre lumea în care trăim?“

Peste două ore

Subject: **Sorry**

Leo, iartă-mă, te rog, pentru e-mailul precedent! E atât de, de, de... În orice caz, n-a fost deloc drăguţ. Pentru asta aş fi meritat un răspuns din partea administratorului de sistem.

Peste zece minute

RE:

Care administrator de sistem?

După 50 de secunde

RE:RE:

Ei, lasă, nu contează. E un *Running Gag* între tine şi mine. E OK sâmbătă, la ora 14:00 pentru tine?

Peste un minut

RE:

Sâmbătă, la ora 14:00. E bine. Să ai o zi de miercuri plăcută, dragă Emmi!

După 40 de secunde

RE:RE:

Cu alte cuvinte: „Nu te mai aştepta la e-mailuri din partea lui Leo miercurea asta, dragă Emmi“.

Peste şapte ore

No subject

Dar văd că te ţii de cuvânt!

Peste trei ore

Subject: **Nimic special**

Leo, mai e aprinsă lumina la tine? (Nu trebuie să-mi răspunzi. Mă întrebam şi eu. Şi dacă mă întreb pe mine, mă gândeam că pot să te întreb şi pe tine, nu?)

Peste trei minute
RE:
Înainte să-ţi dai un răspuns incorect, Emmi: da, e aprinsă. Noapte bună!

După un minut:
RE:RE:
Şi ce faci? Noapte bună.

Peste 50 de secunde
RE:
Scriu. Noapte bună.

Peste 40 de secunde
RE:RE:
Cui îi scrii? Pamelei? Noapte bună.

Peste 30 de secunde
RE:
Nu, ţie! Noapte bună.

Peste 40 de secunde
RE:RE:
Îmi scrii mie? Ce-mi scrii? Noapte bună.

Peste 20 de secunde
RE:
Noapte bună.

Peste 20 de secunde
RE:RE:
A, da, bineînţeles. Noapte bună.

În ziua următoare
Subject: **Mai sunt două zile**

Dragă Leo, ăsta e ultimul e-mail pe care ţi-l trimit înainte să fi primit (mai întâi) unul de la tine. Ţi l-am trimis doar ca să-ţi transmit chestia asta. În caz că nu-mi mai răspunzi, ne vedem poimâine la ora 14:00 în cafeneaua de la centrul de expoziţii. În niciun chip n-o să mă perind prin cafenea ameţită, cu privirea pierdută, căutându-l pe Leo (ca să-mi iau la revedere de la el). O să stau la o masă micuţă, departe de gălăgie, şi-o să-l aştept pe omul care mi-a provocat, în scris, atâtea sentimente contradictorii timp de doi ani, înainte de-a se fi cărăbănit la Boston şi de a-şi fi ferecat dulapul executat la comandă, plin cu sentimente faţă de Emmi. O să aştept până când o să mă găsească şi-o să ia loc la masa mea, ca să punem punct aventurii ăsteia care nu există decât în minţile noastre. De aceea, te rog să te străduieşti să mă recunoşti. După cum ştii, ai trei variante la îndemână. În caz că nu-ţi mai aminteşti cum m-a descris sora ta, te ajut cu plăcere cu câteva cuvinte-cheie. (Cu toooooooooootul întâmplător, încă mai am e-mailul ăla de la tine.) Emmi-prototipul sau Emmi-unu: scundă, păr scurt şi închis la culoare (apropo, s-ar putea să fi crescut între timp, după un an şi jumătate), băieţoasă, „se uita la oameni de sus (o uşoară nesiguranţă disimulată prin aroganţă.)“, ţinea capul ridicat, trăsături fine, cu mişcări rapide, speedy, temperamentală. Emmi-doi: înaltă, blondă, sâni mari, feminină, mişcări lente. Emmi-trei: nici înaltă, nici scundă, brunetă, timidă, reţinută,

melancolică. Aşa că, eu zic c-o să mă recunoşti. Scrie-mi, sau dacă nu, să ai parte de două zile relaxante, dragul meu. Şi ai grijă ce faci cu cheia aia! Emmi.

Peste zece minute

RE:

Dragă Emmi, mi-ai uşurat situaţia, mai mult decât ai fi vrut, probabil. Te-ai dat clar de gol că eşti Emmi-unu, lucru pe care l-am bănuit oricum. Vrei să ştii prin ce?

După un minut

RE:RE:

Bineînţeles! Îl ador pe psihologul amator din tine, Leo! Văd că ţi se pune sângele în mişcare şi revii din moarte, chiar şi aşa, aflat într-o stare care nu-ţi permite să aeriseşti dulapul ăla cu sentimente.

După 15 minute

RE:

Dragă Emmi-unu, cu tooooooooootul întâmplător, şi eu am păstrat e-mailurile alea de pe vremea când ne puneam diagnostice de la distanţă. La „Emmi-doi“ ai ignorat cu desăvârşire adjectivele „foarte suverană“, „sigură pe ea, cool“, „se uita la bărbaţi fără să pară interesată“, precum şi descrierile de genul „picioare subţiri şi lungi“ sau „faţa: frumoasă“. Mi-ai indicat doar faptul că avea mişcări lente şi sânii mari (lucru care te-a deranjat de când te cunosc). Oricine şi-ar da seama că nu-ţi place de ea. Aşa că, logic, nu eşti tu. Aceeaşi treabă şi la Emmi-trei. Nu te interesează câtuşi de puţin. Îi scoţi în evidenţă tocmai timiditatea, o trăsătură care, probabil, ţi-e cât se poate de străină. Şi nu sufli o vorbă despre „tenul exotic“, „ochii mari, migdalaţi“ şi „privirea voalată“, adică tot ce ar putea s-o facă interesantă. Doar la Emmi-unu eşti mărinimoasă cu observaţiile, dragă Emmi-unu. Ţi se pare important să-mi atragi atenţia că s-ar putea să-i fi crescut părul de culoare închisă, citezi ceva despre „o uşoară nesiguranţă disimulată prin aroganţă“, îmi spui că ţinea „capul ridicat“ şi îmi aminteşti şi de temperamentul ei. Numai că uiţi să incluzi „agitată“ şi „nervoasă“. Spui doar că e „speedy“. Probabil că trăsăturile astea nu prea îţi plac la tine. Aşa că, dragă Emmi-unu, mă bucur să te întâlnesc în cafeneaua aia, sâmbătă după-masă, cu tot cu părul tău închis la culoare, cu capul tău ridicat şi cu temperamentul ăla speedy. Pe curând, Leo.

Peste zece minute

RE:RE:

Dac-aş fi ştiut că poţi fi (scrie) atât de euforic, doar fiindcă ai impresia că m-ai citit, m-aş fi străduit să par şi mai transparentă, dragul meu. Şi totuşi, te avertizez: e mai bine să fii pregătit pentru oricare dintre ele. Cine ştie ce feste ne joacă viaţa acolo, în lumea largă şi cât de slab sau cât de puternic se reflectă asta aici, înăuntru, unde cuvintele pot să rimeze cu ele însele. Şi apropo, tu erai cel care nu se împăca deloc cu femeile cu sâni mari, dragul meu, nu eu. Simplul fapt că le-am amintit a declanşat o reacţie clară, „oedipală“, de stres. Altfel nu pot să-mi explic de ce umbli atâta după potcoave de cai morţi cu „sânii ăştia mari“, dacă-mi permiţi să formulez metaforic. Pe curând, Emmi.

Peste cinci minute

RE:

Despre asta putem să discutăm la cafenea, dacă vrei. Se pare că nu reuşim să uităm de subiectul „sâni, da/nu, mari/ mici“, draga mea, draga mea dragă.

După zece minute

RE:RE:

Apropo de întâlnirea noastră, te rog să tăiem de pe listă următoarele subiecte:

1) Sâni şi alte părţi ale corpului. (N-aş vrea să discut despre chestii care n-au legătură cu noi. Oricum le vedem.)

2) „Pam“ (şi cum îşi închipuie viitorul alături de seiful plin cu sentimente, Leo Leike, în „vechea Europă“).

3) Şi toate subiectele private ale lui Leo Leike, care n-au nicio legătură cu Emmi.

4) Precum şi toate subiectele private ale lui Emmi Rothner, care n-au nicio legătură cu Leo.

În ora asta care a mai rămas nu vreau să mai existe nimic şi nimeni în afară de noi doi. Crezi că e posibil?

După opt minute

RE:

Dar despre ce vrem de fapt să stăm de vorbă? Pentru că n-ai lăsat prea multe subiecte pe listă.

După 15 minute

RE:RE:

Leo, cred că încet, încet te panichezi iar — ai un fel de teamă cronică să abordezi subiectul „Emmi“. Şi atunci, mai bine te limitezi la subiectul „sâni mari“, nu-i aşa? Despre ce vreau să vorbim, mă întrebi? — Nu contează. Despre amintiri din copilărie, nu ştiu. N-o să mă concentrez asupra formei şi conţinutului, ci a felului în care o să rosteşti cuvintele. Leo, vreau să te VĂD vorbind. Vreau să te VĂD ascultând. Vreau să te VĂD respirând. După o perioadă atât de lungă de virtualitate limitată, intimă, plină de promisiuni, cu frâna pusă, continuă, întreruptă, plină de conţinut sau vidă, vreau să te VĂD în sfârşit, o oră. În rest, nu-mi mai doresc nimic.

Peste şapte minute

RE:

Sper că n-o să te dezamăgesc. Pentru că nu ARĂT prea incitant nici când vorbesc, nici când ascult, şi cu atât mai puţin când respir. (Sunt răcit.) Dar tu ai vrut-o, tu ţi-ai dorit întâlnirea asta.

După trei ore

Subject: **??**

Am scris ceva aiurea (din nou)? Seară frumoasă. Leo.

În ziua următoare

Subject: **Teamă**

Bună dimineaţa, Emmi. Da, mi-e teamă. Mi-e teamă că n-o să mai fiu la fel de important pentru tine cum am fost (şi poate mai sunt şi acum) după ce mă vezi. Spun asta pentru că, după părerea mea, literele mele arată mai bine pe monitor decât faţa mea, atunci când le rostesc. Poate c-o să rămâi şocată când o să vezi pentru cine ai irosit atâtea gânduri şi sentimente timp de doi ani. La asta m-am referit ieri când ţi-am scris: „Dar tu ai vrut-o, tu ţi-ai dorit întâlnirea asta“. Sper că acum mă înţelegi. Şi dacă nu-mi mai răspunzi: ne vedem mâine. Leo.

După cinci ore

RE:RE:

Da, acum te înţeleg, te-ai exprimat foarte clar şi frumos. Pentru tine, „noi“ ăsta a însemnat tot timpul doar ce ai putea să însemni TU pentru MINE. Dar niciodată nu te-ai referit la ce aş putea să însemn EU pentru TINE. Cu alte cuvinte: dacă tu însemni mult pentru mine, eu însemn ceva pentru tine. Dacă tu nu însemni prea mult pentru mine, eu nu însemn nimic pentru tine. Şi, sigur, dacă e să ne gândim

aşa, nu mai ai nevoie de aspectul fizic. Nici nu trebuie să te întâlneşti cu mine şi tocmai de asta eşti aşa de reţinut şi vrei să ne vedem doar pentru că te oblig eu. Pentru că nu te interesează cine sunt EU cu adevărat. Dar, Leo, să ştii că în ceea ce priveşte teama asta a ta, pot să te liniştesc: sunt pe cale de a-mi pierde interesul faţă de tine deja dinainte să ne întâlnim (chiar dacă acum m-am exprimat incorect gramaticaliceşte). Aşa că poţi să arăţi cum vrei, dragul meu.

După zece minute
RE:
Mai bine o lăsăm baltă cu întâlnirea, draga mea.

După 20 de secunde
RE:RE:
Da, chiar aşa, hai s-o lăsăm baltă. Cel mai bine ar fi să-ţi activezi din nou chestia aia cu răspunsul automat, dragul meu.

După zece minute
RE:
E vina mea. N-ar fi trebuit să-ţi răspund sub nicio formă după ce m-am întors de la Boston.

După un minut
RE:RE:
E vina mea. N-ar fi trebuit să-ţi scriu că e lumină la Top 15, dimineaţa, la ora trei. Ce treabă am eu cu lumina ta? Şi, apropo, ca să nu ţi se urce la cap prea tare: am trecut pe acolo întâmplător cu taxiul.

După zece minute
RE:
E adevărat că n-ai nicio treabă, dar am apreciat faptul c-ai vrut să faci economii în locul meu. Şi, apropo, chiar dacă acum pare lipsit de importanţă: dintr-un taxi nu se vede dacă e lumină sau nu la Top 15.

După un minut
RE:RE:
Atunci eram într-un autobuz cu etaj sau într-un avion cu elice. E complet lipsit de importanţă acum. Nb!

Peste şapte ore
RE:
În caz că n-ai trecut din întâmplare pe acolo cu avionul şi n-ai văzut: să ştii că în noaptea asta lumina e aprinsă din nou la Top 15. Nu pot să dorm.

Peste zece minute
Subject: **Important**
Lasă-mă să clarific, Emmi.
1) Ceea ce însemni tu pentru mine înseamnă la fel de mult cu ceea ce însemn eu pentru tine.
2) Tocmai pentru că însemni atât de mult pentru mine, înseamnă mult şi ce însemn eu pentru tine.
3) Dacă n-ai fi însemnat mult pentru mine, nu mi-ar fi păsat cât de mult însemn eu pentru tine.
4) Dar fiindcă îmi pasă chiar foarte mult, înseamnă că însemni atât de mult pentru mine încât nu poate să nu-mi pese cât însemn eu pentru tine.
5) Dacă ai şti cât de mult însemni tu pentru mine, ai înţelege de ce nu vreau să însemn mai puţin

pentru tine.

6) Concluzia numărul 1: E clar că n-ai ştiut cât de mult însemni pentru mine.

7) Concluzia numărul 2: Poate că ştii acum.

8) Sunt obosit. Noapte bună.

După patru ore

RE:RE:

Bună dimineaţa, Leo. Până acum nu mi-a mai spus nimeni aşa ceva. De fapt, nu cred că cineva i-a spus cuiva aşa ceva vreodată. Nu numai din cauză că n-ar putea să reformuleze asta la fel (şi cât de cât inteligibil). Ci pentru că nimeni n-ar fi în stare să gândească atât de profund, atât de sensibil. Aşa că, da, îţi mulţumesc foarte mult. Nici nu ştii cât de mult înseamnă asta pentru mine!!! Ne vedem azi la 14:00 în cafeneaua de la centrul expoziţional?

După o oră

RE:

Azi, la 14:00, în cafeneaua de la centrul expoziţional.

După un minut

RE:RE:

Adică, în patru ore şi douăzeci şi şase de minute.

După un minut

RE:

Douăzeci şi cinci.

După un minut

RE:RE:

Douăzeci şi patru.

Peste 40 de secunde

RE:

Dar de data asta vii!

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Da, bineînţeles! Şi tu?

După două minute

RE:

Da, clar. Dar n-o să te bat la cap cu „sfârşitul nostru decent“.

Peste 20 de minute

RE:RE:

Ăsta e ultimul tău e-mail?

Peste 20 de secunde

RE:

Nu. Dar ăsta de dinainte e ultimul tău e-mail?

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Nu, n-ai ghicit. Eşti emoţionat?

Peste 20 de secunde
RE:
Da. Tu?

Peste 25 de secunde
RE:RE:
Da, foarte.

Peste 30 de secunde
RE:
Dar nu e cazul, să ştii. Sunt un om cât se poate de normal, incapabil să-i emoţioneze pe semenii săi din prima.

Peste 20 de secunde
RE:RE:
Gata, Leo, e prea târziu pentru reducerea daunelor! Ăsta de dinainte a fost ultimul tău e-mail?

Peste 30 de secunde
RE:
Penultimul, dragă Emmi.

Peste 40 de secunde
RE:RE:
Atunci ăsta e ultimul pentru mine! Pe curând, dragă Leo. Bine ai venit pe tărâmul cel nou al întâlnirilor.

Capitolul trei

Seara, în aceeaşi zi
No subject
Mulţumesc, Emmi. Leo.

În dimineaţa zilei următoare
No subject
N-ai pentru ce, Leo. Emmi.

Peste douăsprezece ore
Subject: **A fost...**
... chiar atât de nasol?

Peste două ore
RE:RE:
De ce mă întrebi pe mine, Leo? Ştii bine cum a fost. Doar ai fost prezent şi tu. Ai stat faţă-n faţă cu „iluzia perfecţiunii“ timp de 67 de minute, dintre care cel puţin 54 de minute i-ai zâmbit. Nici nu mă obosesc să enumăr tot ce am văzut în zâmbetul ăla, atât de cuprinzător mi s-a părut spectacolul din faţa mea. Un lucru e sigur: am detectat şi o porţie sănătoasă de stângăcie. Dar nu, n-a fost deloc nasol. Asta în niciun caz. Sper că ţi-ai mai revenit cu gâtul. Cum spuneam: pastilele Isla-Mint, cele cu gust de coacăze, sunt cele mai eficiente. Şi înainte de culcare, gargară cu ceai de salvie! O seară frumoasă în continuare. Emmi.

Peste zece minute
RE:
„Nu, n-a fost deloc nasol.“ Dar cum a fost atunci, dragă Emmi? Şi ce a fost?

Peste cinci minute
RE:RE:
Hei, Leo, de când pui tu întrebările palpitante? Nu tu erai cel care se ocupa de răspunsurile palpitante? Aşadar: dacă n-a fost nasol, cum a fost, dragă Leo? Şi nu te grăbi. Noapte bună. Emmi.

Peste trei minute
RE:
Cum pot să se exprime atât de diferit două Emmi identice, în scris şi în vorbit?

Peste 50 de secunde
RE:RE:
Mult exerciţiu, domnule psiholingvist! Şi acum, noapte bună, somn uşor, vise plăcute şi respiraţie uşoară.
Apropo: chestia cu „Mulţumesc, Emmi“ a fost slabă, extrem de slabă, dragă Leo. Cu mult sub nivelul tău.

În seara zilei următoare
Subject: **Străinul**
Dragă Emmi, de o oră tot şterg fragmente de e-mail prin care încercam să-ţi descriu cum m-am simţit atunci când ne-am întâlnit. Nu reuşesc să-mi schiţez impresiile. Orice aş scrie despre tine ar

suna banal, retoric, „cu mult sub nivelul meu“. Aşa că am hotărât să abordez lucrurile exact invers. O să-ţi povestesc cum te-ai simţit TU când ne-am întâlnit. Îmi permiţi ca de data asta să apelez la tabelele tale cu subpuncte? Pică tocmai bine. Aşadar:

1) Te-a deranjat că am ajuns înaintea ta.

2) Te-a surprins faptul că te-am recunoscut imediat pentru că ştiai că nu mă aşteptam la „această“ Emmi.

3) Te-ai simţit aiurea când te-am sărutat pe obraz, ca şi când am avea cel puţin un an de saluturi ceremonioase atent studiate în spatele nostru. (Ai refuzat să-mi întinzi şi obrazul celălalt, m-am prins.)

4) Încă din prima secundă, ai avut impresia că stai faţă-n faţă cu un străin care susţine că e Leo Leike, dar care nu reuşeşte să aducă nicio dovadă convingătoare în acest sens.

5) Străinul ăsta nu ţi-a displăcut deloc. Te-a privit în ochi. Deschidea şi închidea gura la timpul potrivit. Nu ţi-a povestit chestii scandaloase. Nu s-a panicat când se lăsa câte o tăcere mai lungă. Nu-i mirosea gura şi nu i se zbătea o sprânceană. A fost un partener de discuţii amuzant şi deloc jenant, chiar dacă era răguşit. Cu toate astea, nu te-ai putut abţine să nu te uiţi la frumosul ceas de mână de culoarea smaraldului care şi-a găsit o încheietură extrem de graţioasă şi să te întrebi cât trebuie să mai înduri apropierea de acest om şi să te supui să fii în apropierea lui, lucru care într-un spaţiu public n-a reuşit să capete nici măcar o nuanţă solemnă. Nimic din ce-ai văzut la mine nu ţi s-a părut cunoscut. Nimic nu ţi s-a părut familiar. Nimic nu ţi s-a părut emoţionant. Nimic din ce-ai văzut nu ţi-a adus aminte de Leo, cel care-ţi scria. Nimic din mailboxul lui nu ajunsese pe masa cafenelei. Nu ţi s-a îndeplinit niciuna dintre aşteptări, dragă Emmi. De asta eşti, în ceea ce priveşte capitolul Leo Leike, într-o oarecare măsură — de fapt, nu „dezamăgită“, ar fi prea exagerat. Dezumflată. Dezumflată se potriveşte mai bine: „Carevasăzică, ăsta e Leo Leike. Aha. Mda“. Probabil că aşa gândeşti acum. Sau mă înşel?

După o oră

RE:RE:

Da, mulţumesc pentru compliment, dragă Leo. Ceasul verde îmi place şi mie, îl port deja de mai mulţi ani. L-am achiziţionat de la un anticariat sârbesc din Leipzig. „Merge bine, se vede ziua, se vede noaptea, arată tot timpul corect ora“, aşa mi-a promis vânzătorul. Şi într-adevăr: de fiecare dată când mă uitam la ceas, arăta corect ora. Aşa şi acum. Toate cele bune. Emmi.

Peste zece minute

RE:

Mi s-a părut foarte elegantă, dacă nu chiar cochetă manevra ta de evitare a obstacolului. Dar nu crezi c-ar fi *fair* să-mi zici de ce te-ai supărat pe mine? Aş dormi mai uşor în noaptea asta, mă înţelegi.

Peste 20 de minute

RE:RE:

OK, Leo, de fapt, m-ar fi interesat mai mult ce crezi TU despre mine şi ce ai simţit TU (în caz că ai simţit ceva). Îmi cunosc impresiile şi consideraţiile un pic mai bine decât tine. Crede-mă. Dar drăguţ din partea ta că te-ai străduit. Noapte bună.

În seara următoare

Subject: **Detaliile-lipsă**

Dragă Leo, văd că scrisul a devenit cam problematic pentru tine în ultimul timp. Poate că te-ai străduit prea mult să pari relaxat atunci, la cafenea. Dar nu vreau să-ţi stric distracţia: o să-ţi divulg şi

eu cum te-ai simţit TU la întâlnirea noastră. Aşadar:

1) Erai atât de pregătit să intri în rolul unui Leo Leike perfect, abil, galant, suveran şi, în acelaşi timp, hotărât să încheie relaţia asta virtuală atât de respectabilă, încât nu ţi-a păsat care dintre cele trei Emmi o să apară până la urmă.

2) Felicitări, Leo, ai reuşit să disimulezi foarte bine cât ai fost de uimit că nu arătam deloc aşa cum te aşteptai.

3) Felicitări, Leo, ai reuşit să disimulezi foarte bine cât ai fost de uimit când ai văzut cât sunt de brunetă, nici scundă, nici înaltă, timidă şi reţinută. (Din motive de securitate, melancolia am lăsat-o la garderobă şi bine am făcut.)

4) Felicitări, Leo, ai reuşit să disimulezi foarte bine cât ţi-a fost de greu să te uiţi drept în ochii mei cu pupilele alea clare, de culoarea pârâului de munte, şi să afişezi în acelaşi timp zâmbetul ăla inocent, reţinut şi prietenos, gen nu-mi-pasă-care-Emmi-e.

5) Leo, dacă o Emmi oarecare, cu vârsta cuprinsă între 20 şi 60 ani, ar fi făcut un ranking cu cei mai simpatici 100 de Blind Dateri cu care s-ar întâlni oricând şi-a doua oară — chiar şi aşa, ca prieteni — îţi garantez că ai fi prins Top Five-ul. (Singura penalizare: sărutul acela pe obraz, prea perfecţionist-exersat şi grăbit. La capitolul ăsta chiar c-ar trebui să mai lucrezi.)

6) Numai că, numai că, dacă şi cu parcă! Din păcate, nu sunt o Emmi oarecare, ci doar una care chiar a crezut că te cunoaşte „personal“ şi care voia să te întâlnească într-o zi (sau noapte) în care seiful sentimental ar fi fost deschis. (Şi, întâmplător, şi lada cu vinuri.)

7) Nu, dragă Leo, nu mi s-a părut c-ai fi fost un străin, de fapt, nici nu mi-ai dat şansa să te privesc ca pe un străin. Şi asta pentru că, dacă e să facem abstracţie de ambalajul aflat la vedere, putem să spunem c-ai fost totalmente absent, că te-ai ascuns de mine în public.

8) Întâlnirea noastră, aşadar, în şapte cuvinte: eu am fost timidă, iar tu, închis. Dezumflată, zici? Mda, sinceră să fiu, sunt dezumflată un pic. Din punctul ăsta de vedere, cei doi ani de dinainte — inclusiv alea nouă luni de Emmi-grare interioară la Boston — mi se par mai semnificative. Te pup pe obraz. Îmi despachetez melancolia şi mă duc cu ea la duş.

Peste patru ore
Subject: **A, da**
Apropo, mişto geaca. Îţi stă bine în albastru. A, şi călătorie plăcută la Londra! (Nu trebuie să-mi mai răspunzi.)

Peste cinci minute
RE:
Pot să te întreb ceva „personal“, Emmi?

Peste 50 de secunde
RE:RE:
Hm, asta da întrebare!

Peste 40 de secunde
RE: Mai eşti căsătorită cu Bernhard?

Peste 30 de secunde
RE:RE:
Da. Clar. Bineînţeles. Dar de ce mă întrebi?

Peste 40 de secunde

RE:
A, doar aşa, dintr-un interes „personal“.

Peste 20 de secunde
RE:RE:
Faţă de mine?

Peste 30 de secunde
RE:
Faţă de mediul care te înconjoară.

Peste 50 de secunde
RE:RE:
Aşa, deci. Dar eu? Pot să te întreb ceva „personal“, Leo?

Peste 20 de secunde
RE:
Poţi.

Peste 20 de secunde
RE:RE:
Îţi pare rău că m-ai văzut?

Peste 30 de secunde
RE:
Pot să te întreb ceva şi mai „personal“, Emmi?

Peste 20 de secunde
RE:RE:
Poţi.

Peste 30 de secunde
RE:
E posibil să-mi pară rău?

Peste 40 de secunde
RE:RE:
Vrei să-ţi răspund sincer şi „foarte personal“?

Peste 20 de secunde
RE:
Vreau.

Peste 30 de secunde
RE:RE:
Întotdeauna mi-am spus că nu, nu se poate să-ţi pară rău. Dar pe tine te cred în stare să-ţi pară rău. Noapte bună, dragul meu scriitor de e-mailuri.

Peste 20 de secunde
RE:
De când te-am văzut, te admir şi mai mult pentru încrederea cu care reuşeşti să te iei peste picior

pentru lipsa ta de încredere. Noapte bună, draga mea scriitoare de e-mailuri.

Peste 40 de secunde
RE:RE:
Aşa, se pare că Leo reuşeşte să câştige teren din nou. În caz că vreodată ai vrea să-ţi aeriseşti dulapul ăla cu sentimente: gândeşte-te la Emmi cea încrezătoare în nesiguranţa ei.

Peste 30 de secunde
RE:RE:
Apropo, se duce şi „Pam“ la Londra?

Peste 40 de secunde
RE:
E deja acolo.

Peste 30 de secunde
RE:RE:
O, ce practic. Păi, atunci, aterizare lină şi noapte bună!

Peste 20 de secunde
RE:
Noapte bună, Emmi.

Capitolul patru

Patru săptămâni mai târziu

Subject: **Salut, Emmi!**

Salut, Emmi, ai trecut cumva noaptea trecută cu avionul ăla cu elice pe lângă Top 15 şi ai făcut fotografii? Sau a fost doar o furtună? În orice caz, m-am gândit la tine şi n-am mai putut să adorm. Cum îţi mai e? Cu drag, Leo.

Peste cinci ore

RE:

Salut, Leo, ce surpriză! Nu mă aşteptam să-mi mai scrii după o lună de tăcere de la întâlnirea noastră „supra-digerată“. Cui îi scrii e-mailul ăsta, de fapt? La cine te gândeşti atunci când te gândeşti la mine (pentru că fulgerele şi tunetele ţi-au adus aminte de mine, ce şarmant)? Te gândeşti la o „fantezie“ fără faţă şi fără corp din trecut, la ceea ce consideri „iluzia perfecţiunii“, la „noţiunea supremă a iubirii“? Sau te gândeşti la tipa timidă cu privirea voalată de la cafenea? (Dacă îmi răspunzi în decursul următoarelor patru săptămâni, o să îndrăznesc să mai fac un pas în faţă şi să te întreb la CE te gândeşti exact când te gândeşti la una dintre noi.) Cu drag, Emmi.

Peste 30 de minute

RE:

Mă gândesc la o Emmi care, cu nişte degete atât de fine încât păreau fluide, îşi înlătură, din jumătate în jumătate de minut, nişte fire de păr imaginare de pe faţă, de parcă ar vrea să ridice voalul acela din faţa ochilor pentru ca, în sfârşit, să poată percepe lucrurile cu claritatea cu care le descrie în e-mailuri. Şi mă întreb tot timpul dacă femeia asta e fericită cu viaţa ei.

Peste zece minute

RE:RE:

Dragă Leo, dac-aş primi un e-mail ca ăsta în fiecare zi, aş fi cea mai fericită femeie din lume.

Peste trei minute

RE:

Mulţumesc, Emmi. Dar din păcate, fericirea nu se poate reduce la câteva e-mailuri.

Peste un minut

RE:RE:

Dar la ce se reduce? Spune-mi, te rog! Chiar vreau să ştiu!

Peste cinci minute

RE:

Din sentimentul de securitate, intimitate, sentimente împărtăşite, devotament, trăiri, intuiţii, idei, concepţii, provocări, ţeluri. Dar lista e incompletă, bineînţeles.

Peste trei minute

RE:RE:

Uhhh, asta sună a stres curat, a decatlon modern, a săptămâna sportivă a fericirii cu o expoziţie care prezintă toate calităţile şi funcţiunile sale. Atunci prefer e-mailul zilnic de la Leo, cu firele de păr imaginare. Să ai o seară frumoasă! Mă bucur că nu m-ai uitat încă. Pup obrazul. Emmi.

În ziua următoare
Subject: **Întrebare**
Dragă Leo, ştii ce-o să te întreb acum!

Peste 20 de minute
RE:
La cât de hotărâtă eşti cu semnul ăla al exclamării, am o bănuială.

După un minut
RE:RE:
Deci, Leo, ce vreau să te întreb?

După trei minute
RE:
„Cum a fost la Londra?“

După un minut
RE:RE:
Ei, nu, Leo, aşa ai formula tu, nu eu. Ştii doar că-mi place să spun lucrurilor pe nume. — Aşadar, cum stă treaba cu „Pam“?

După 50 de secunde
RE:
În primul rând, „Pam“ nu poartă ghilimele. În al doilea rând Pam se numeşte, de fapt, Pamela. Şi în al treilea rând, Pamela nu e un „lucru“!

Peste două minute
RE:RE:
O iubeşti?

Peste trei ore
No subject
Îţi ia ceva timp să-mi răspunzi.

Peste zece minute
RE:
Emmi, poate că deocamdată e prea devreme să discutăm, respectiv, să dezbatem subiectul ăsta.

Peste trei minute
RE:RE:
Ce formulare reuşită, dragă Leo. N-am decât să înţeleg ce vreau. Oare la ce se referă Leo: la faptul că e prea devreme să discute despre iubire? Sau e prea devreme să discute cu Emmi despre „Pam“, pardon, Pamela?

Peste cinci minute
RE:
A doua variantă, bineînţeles, dragă Emmi. Judecând după reîntoarcerea ta rapidă la subiectul „Pam“, îmi dau seama că nu eşti pregătită să discuţi cu mine despre asta. Şi asta fiindcă nu-ţi place de ea. Ai impresia că o să-ţi fure partenerul de e-mailuri. Am sau n-am dreptate?

Peste cinci ore

No subject

Şi ŢIE îţi ia ceva timp să-mi răspunzi şi să-mi dovedeşti contrariul, draga mea.

Peste 15 minute

RE:RE:

OK, ai dreptate. Nu-mi place de ea, în primul rând, pentru că n-o cunosc şi mi-e mai uşor aşa, şi în al doilea rând, pentru că mă străduiesc să mi-o închipui cât se poate de dezgustătoare, ceea ce îmi reuşeşte, în al treilea rând, aşa, şi, patru: da, pentru că te fură de lângă mine, îmi ia şi puţinele resturi care mi-au mai rămas din tine, cel care scrie, cel care-mi mai dă o fărâmă de speranţă. Speranţa că..., habar nu am, speranţă, pur şi simplu. Dar îţi promit, că dacă o iubeşti, o să încerc s-o plac şi eu cu timpul. Dar până atunci, mă laşi să-i mai spun de câteva ori „Pam“? Nu ştiu de ce, dar îmi face bine. Şi încă ceva care-mi face bine, dragul meu: faptul că mă numeşti „draga ta“. Să ştii că te iau în serios. Da, din când în când reuşesc să fac şi asta. Somn uşor.

Peste trei minute

RE:

Şi ţie, draga mea.

Peste două zile

Subject: **Îţi scriu acum**

Eeeeeemmmmmmmmmmmmmmmmmi, m-am îmbătat. Şi sunt şi singur. Două greşeli foarte grave. Să nu le faci niciodată concomitent. Ori singur, ori beat, dar niciodată amândouă. Sunt două greşeli foarte grave. „O iubeşti?“ mă întrebi. Da, o iubesc când e cu mine. Sau, altfel spus: aş iubi-o dacă ar fi lângă mine. Dar nu e lângă mine. Şi nici eu nu pot să fiu lângă ea pentru că ea nu-i lângă mine. Înţelegi ce zic, Emmi? Nu pot să iubesc tot timpul femei care nu sunt cu mine când eu sunt cu ele pentru că le iubesc. Londra? Cum a fost la Londra? Da, chiar, cum a fost la Londra? Cinci zile de încercări disperate de a alina dorul revederii şi şase zile de teamă faţă de dorul de după. Aşa a fost la Londra. Pamela vrea să se mute la mine. Da, poţi să-i zici liniştită „Pam“, ai acordul meu. Dar numai tu! Pamela vrea să se mute la mine. Vrea să trăim împreună. Vrea, dar n-o face. Nu pot să trăiesc tot timpul după placul femeii pe care o iubesc. Dependent de dorinţele ei. Vreau să trăiesc cu femeia pe care o iubesc. Să trăiesc şi să iubesc, concomitent. Niciodată una fără cealaltă. Beat şi singur, concomitent, nu merge. Ori una, ori cealaltă. Înţelegi ce vreau să zic, Emmi?

Stai aşa puţin, mă duc să-mi mai torn un pahar. Vin roşu, de Bordeaux, a doua sticlă, cu gust de Emmi, ca de obicei. Îţi mai aminteşti? Ştii ceva, Emmi, tu eşti unica. Singura Emmi. Singura, singura, singura, care... E greu de formulat. Deja m-am îmbătat puţin. Eşti singura persoană care mi-este aproape, chiar dacă nu e cu mine, fiindcă şi eu îi sunt aproape când ea nu e cu mine. Şi mai trebuie să-ţi mărturisesc ceva, Emmi. Nu, de fapt, n-o fac pentru că ai o familie. Ai un bărbat care te iubeşte. Tu ai fost cea care a dispărut în ceaţă. L-ai ales pe el şi ai făcut alegerea corectă. Poate îţi imaginezi că-ţi lipseşte ceva. Dar nu-ţi lipseşte nimic. Le ai pe amândouă: şi convieţuirea, şi iubirea. Şi eu, la fel: sunt şi singur, şi băut. Greşeli grave. De fapt, ba da, îţi mărturisesc. M-am străduit aşa de mult, m-am străduit din răsputeri să nu-mi lipseşti. N-am vrut să-mi lipseşti. Deloc. N-am vrut nimic. N-am vrut să te văd. La ce bun? Tu îl ai pe Bernhard şi pe copii. Şi eu pe Pamela. Şi când nu-i cu mine, am vinul de Bordeaux. Dar acum o să-ţi mărturisesc ceva: ai o faţă, da, spre exemplu, ai o faţă foarte frumoasă. Arăţi mult mai inocentă decât felul în care scrii. Nu, adică nu înseamnă că nu pari inocentă când scrii, dar uneori ai un stil foarte dur, la limită. Dar faţa ta e foarte blândă. Şi frumoasă. Nu ştiu dacă eşti fericită. Nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu. Dar trebuie să fii. Poţi să trăieşti şi să iubeşti, concomitent. Eu sunt singur şi mi-e rău. Şi la ce-mi foloseşte c-o am pe Pamela, dacă e atât de departe, încât nu mai simt că

e cu mine? Mă duc să mă culc. Dar trebuie să-ţi mărturisesc un lucru: ieri am visat cu tine şi ţi-am văzut adevăratul chip. Sânii tăi nu mă interesează deloc. Mari, mici, mijlocii, nu-mi pasă. Dar mă interesează ochii şi gura ta. Felul în care m-ai privit, mi-ai vorbit şi felul în care miroşi. Asta mă interesează. Şi fiecare cuvânt pe care mi-l scrii e mirosul tău şi privirea ta şi gura ta în acelaşi timp. Mă duc să mă culc. Îţi trimit e-mailul ăsta şi mă duc să mă culc. Sper că nimeresc tasta potrivită. Eşti atât de aproape de mine. Te sărut. Şi acum mă duc să mă culc. Unde-i tasta aia?

Peste cinci minute

Subject: **Ţi-am scris**

Dragă Emmi, ţi-am trimis un e-mail. Sper că l-ai primit. De fapt, nu, sper că nu l-ai primit. Sau, ba da. Mă rog, nu contează, asta e, nu mai contează dacă-l citeşti sau nu. Şi acum mă duc să mă culc. Sunt puţin cam beat.

În seara următoare

Subject: **Dragul de tine!**

Dragă Leo, ieri-noapte am primit un e-mail de la tine. Mai ştii? L-ai recitit azi? Nu l-ai şters? Dacă l-ai şters, ţi-l retrimit eu. Eşti o persoană superdrăguţă!! Ar trebui să te îmbeţi mai des. Când te îmbeţi, eşti aşa de, de, de — singur şi de aproape de mine în acelaşi timp. Emmi.

Peste o oră

RE:

Mulţumesc, Emmi. Mi-am dat seama de dimineaţă, cu capul greu şi cu stomacul varză, câte lucruri ţi-am „împărtăşit“ la beţie. Şi, Emmi, „trebuie să-ţi mărturisesc un lucru“ — că nu mi-e ruşine deloc, în mod curios. Dimpotrivă, mă simt chiar uşurat. În sfârşit, ţi-am mărturisit câteva lucruri care mă preocupau de mult timp. Mă bucur că am scăpat de povara asta. Şi vrei să-ţi mai mărturisesc ceva? — Mă bucur că ţi le-am mărturisit ŢIE. Aşa, şi-acum mă duc să-mi fac un ceai de muşeţel. Noapte bună, draga mea. Şi iartă-mă dacă am sărit calul.

În dimineaţa următoare

Subject: **Tentativa numărul 2**

Leo, vreau să mă mai întâlnesc o dată cu tine. Încă o dată, într-o cafenea. O cafea şi-atât, într-o cafenea. Nimic mai mult. Spune da! O să ne descurcăm mai bine decât data trecută. O zi frumoasă, dragul meu.

Peste zece ore

Subject: **Cafeneaua**

Hei, Leo, unde ai dispărut? Sper că nu eşti iar singur, în comă „Bordeaux“. Îţi reamintesc ce te-am întrebat azi-dimineaţă. Încă o încercare într-o cafenea, da sau nu? Eu sunt pentru „da“. Ce zici? Eşti drăguţ să-mi împărtăşeşti votul tău până la sfârşitul zilei (chiar dacă eşti treaz)? Aş vrea să adorm cu răspunsul tău sub pernă. Pup pe obraz, Emmi-Faţă-Blândă.

Peste două ore

No subject

Leo, dă-mi un semn, te rog!!!

Peste o oră

No subject

Leo, chiar e nevoie de chestia asta? Mă exasperează să aştept de la tine un răspuns la o întrebare atât de urgentă! Scrie „da“, scrie „nu“, scrie „pffffff“, scrie ceva, orice! Altfel o să aterizez cu avionul cu

elice pe terasa ta de la Top 15. Te-am avertizat, ai grijă! Emmi.

În dimineaţa următoare
Subject: **Brutal**
Mersi, Leo. Mersi mult pentru o noapte de neuitat. N-am pus geană pe geană.

Zece secunde mai târziu
RE:
ATENŢIE. ADRESĂ DE E-MAIL INEXISTENTĂ. DESTINATARUL NU MAI FOLOSEŞTE ACEASTĂ ADRESĂ PENTRU CORESPONDENŢĂ. TOATE E-MAILURILE NOI VOR FI ŞTERSE AUTOMAT. PENTRU INFORMAŢII SUPLIMENTARE, VĂ RUGĂM CONTACTAŢI ADMINISTRATORUL DE SISTEM.

Peste trei minute
RE:RE:
Leo, spune-mi, te rog, că ai vrut să vezi până unde poţi merge cu glumele nesărate. Dacă îmi scrii repede, te iert, dar dacă nu...! Emmi.

Zece secunde mai târziu
RE:
ATENŢIE. ADRESĂ DE E-MAIL INEXISTENTĂ. DESTINATARUL NU MAI FOLOSEŞTE ACEASTĂ ADRESĂ PENTRU CORESPONDENŢĂ. TOATE E-MAILURILE NOI VOR FI ŞTERSE AUTOMAT. PENTRU INFORMAŢII SUPLIMENTARE, VĂ RUGĂM CONTACTAŢI ADMINISTRATORUL DE SISTEM.

Peste un minut
RE:RE:
De ce-mi faci asta?

Zece secunde mai târziu
RE:
ATENŢIE. ADRESĂ DE E-MAIL INEXISTENTĂ. DESTINATARUL NU MAI FOLOSEŞTE ACEASTĂ ADRESĂ PENTRU CORESPONDENŢĂ. TOATE E-MAILURILE NOI VOR FI ŞTERSE AUTOMAT. PENTRU INFORMAŢII SUPLIMENTARE, VĂ RUGĂM CONTACTAŢI ADMINISTRATORUL DE SISTEM.

Capitolul cinci

În seara următoare
Subject: **Test**
Salut, Emmi, primeşti mesajul meu? Leo.

Peste 30 de minute
RE:RE:
Da, l-am primit. Dar vrei să-ţi mărturisesc un lucru, dragă Leo? Am primit mesaje mult mai reuşite de la tine, comparativ cu astea din ultimele zile. Ce-i cu tine? Unde ai fost? Şi ce testezi? Ce-i în capul tău? De ce-l trimiţi pe administratorul de sistem pe capul meu? Credeam că te-ai mutat iar la Boston.

Peste două minute
RE:
Îmi pare rău, Emmi. Îmi pare atât de rău! Cred că a fost o eroare de software. Se pare că mi-au dezactivat Outlook-ul din greşeală. Oi fi depăşit vreun termen-limită, nu ştiu. De trei zile nu mai primesc niciun e-mail. Mi-ai scris?

Peste douăsprezece minute
RE:RE:
Da, Leo. Ţi-am scris. Te-am întrebat ceva. Am aşteptat două zile şi jumătate să-mi răspunzi. Mi-am făcut griji pentru tine, ca pe vremuri, când ai fugit în America. Te-am şi sunat. N-am vrut să vorbesc cu tine, voiam doar să-ţi aud vocea, dar „abonatul“ nu mai răspundea la numărul vechi. Am vărsat pentru tine lacrimi seci. Am râs isteric gândindu-mă la tine. Mi-am imaginat că s-a terminat pentru a doua oară ceva ce nici n-a început. Cam astea ar fi highlighturile esenţiale ale existenţei mele uşor reînsufleţite din timpul erorii tale grave de software. De parcă n-ar exista destule motive de despărţire reale, se mai amestecă şi sistemul, preluat de guvern. Înfricoşător, aş zice, dacă te gândeşti pe ce teren instabil ne mişcăm. Dar acum sunt obosită, pur şi simplu. Noapte bună. Bine că te-ai întors. E bine şi liniştitor.

Peste trei minute
RE:
Dragă Emmi, crede-mă că mă doare că te-am rănit. A fost o situaţie de forţă majoră: probleme tehnice cu calculatorul. Aşa cum ne apropie, ne şi desparte. N-avem ce să-i facem, chiar dacă simţim ce simţim. Iartă-mă. Şi somn uşor, draga mea.

În dimineaţa următoare
Subject: **Întrebarea ta**
Bună dimineaţa, Emmi. Tocmai am vorbit la telefon cu un „specialist“. „Sistemul“ şi-a revenit. Sper că ai dormit bine. A, da, mi-ai scris că m-ai întrebat ceva. Ce voiai să ştii? Cu drag, Leo.

Peste o oră
RE:RE:
Pe scurt: azi, la ora 15:00, în cafeneaua de la centrul de expoziţii?

Peste 30 de minute
RE:
Da, dar (...). Nu, de fapt, nu, niciun „dar“. Da!

Peste 20 de minute
RE:RE:
Bine! Şi pentru lanţul ăsta cauzal interesant ai avut nevoie de treizeci de minute, dragul meu? DOAR treizeci de minute? Îmi permiţi să analizez? La început avem un „da“ care sugerează o încuviinţare aparent hotărâtă. Urmează virgula unei completări iminente. Numai că e urmată de un „dar“ care anunţă o limitare, o restricţie. Apar parantezele artei elocvenţei în scris. Şi punctele de suspensie ale diversităţii gândirii pline de mister. Autorul dă însă dovadă de disciplină şi închide paranteza, înlăturând confuzia anonimă. Urmează un punct ce semnalizează valori conservatoare şi care e menit să domolească haosul interior printr-o faţadă ordonată. Dar, dintr-odată, apare un „nu“, indicând un refuz aparent incontestabil. Încă o virgulă a completării iminente, urmată de un „de fapt“ solubil, aflat acolo doar ca să ne arate că n-o să mai urmeze niciun nu. Sugerarea confuziei. Confuzia nu e exprimată direct. Confuzia a fost înlăturată. Totul se termină cu un „da“ curajos, urmat de un semn al exclamării sfidător. Deci, înc-o dată, pe scurt: „Da, dar (...). Nu, de fapt, nu, niciun «dar». Da!“ Ce rondou magnific al ezitării tale! Ce dans în cerc fascinant al luării unei decizii prezentate în direct! Omul ăsta ştie foarte bine că NU ştie ce vrea. Şi reuşeşte, ca nimeni altul, să-i transmită această convingere celeilalte persoane implicate. Şi toate astea, în doar treizeci de minute. Genial! Se vede că ai studiat psiholingvistica, Leo, dragă.

Peste trei minute
RE:
Dar tu ştii ce vrei?

Peste 30 de secunde
RE:RE:
Da.

Peste 40 de secunde
RE:
Ce?

Peste 50 de secunde
RE:RE:
Pe tine. (Încă o dată, într-o cafenea.) ((Vezi, şi eu mă pricep la schema asta cu parantezele.))

Peste 30 de secunde
RE:
De ce?

După un minut
RE:RE:
Pentru că şi pentru mine e valabil acelaşi lucru ca şi pentru tine, chiar dacă nu recunoşti asta faţă de tine şi, deschid paranteza, nici faţă de mine, închid paranteza, decât când eşti abţiguit.

Peste 40 de secunde
RE:
La ce anume te referi?

Peste 30 de secunde
RE:RE:

La faptul că te interesez.

Peste 40 de secunde

RE:

Da, dragă Emmi. Fără „dar“, fără puncte-puncte, fără paranteze. Pur şi simplu: da. Aşa este. Ai pus punctul pe i. Mă interesezi.

Peste un minut

RE:RE:

Foarte bine, dragă Leo. Astea sunt premisele unei noi întâlniri într-o cafenea, zic eu. La trei, deci?

Peste 20 de secunde

RE:

Da. Deschid paranteza. Semnul exclamării. Semnul exclamării. Închid paranteza. La trei.

Capitolul şase

Pe la miezul nopţii

Subject: **Tu**

Dragă Leo, de data asta îţi mulţumesc eu (prima). Mulţumesc pentru după-masa asta. Mulţumesc că mi-ai permis să arunc o privire rapidă prin uşa întredeschisă a dulapului tău cu sentimente. Ceea ce am văzut m-a convins că eşti una şi aceeaşi persoană cu cel care îmi scrie. Da, Leo, te-am recunoscut. Te-am recunoscut din nou. Eşti acelaşi. Eşti cel care scrie. Eşti real şi trăieşti. Îmi place foarte mult de tine! Somn uşor.

Peste 20 de secunde

RE:

Dragă Emmi, în palma mea stângă, undeva pe la mijloc, unde linia vieţii, brăzdată de câteva încreţituri groase, o coteşte spre arteră, undeva pe acolo se află un punct. Îl privesc, dar nu-l văd. Pot doar să-l simt. Îl simt şi când închid ochii. Un punct. Îl simt atât de intens încât ameţesc. Când mă concentrez pe el, îi simt efectul până în dinţi. Mă furnică, mă mănâncă, mă încălzeşte, mă tulbură. Îmi stimulează circulaţia sângelui, îmi dirijează pulsul, îmi dictează ritmul bătăilor inimii. Şi în capul meu se declanşează o reacţie euforică, asemănătoare cu efectul unui drog, care îmi dezvoltă conştiinţa şi îmi lărgeşte orizontul. Un punct mic. Îmi vine să râd de fericire, atât de bine îmi face. Îmi vine să plâng de fericire pentru că-l posed şi pentru că îmi impregnează şi-mi amorţeşte şi ultima parte din corp.

Dragă Emmi, în după-masa asta, pe la ora 16, la masa unei cafenele, în palma mea stângă în care se află punctul a avut loc un incident. Mâna mea a vrut să se întindă după un pahar cu apă. Şi chiar în clipa aceea, i-au ieşit în cale degetele fluide ale unei alte mâini delicate, care au încercat să pună frână şi să evite coliziunea. Aproape că au reuşit. Aproape. Preţ de o fracţiune de secundă, vârful moale al unui deget grăbit a nimerit palma mâinii mele care se întindea după paharul cu apă. A avut loc un contact uşor. Îndeajuns însă cât să apuc să-l stochez în memorie. N-o să mi-l mai ia nimeni. Te simt. Te cunosc. Te recunosc. Eşti aceeaşi. Eşti una şi aceeaşi. Eşti reală, trăieşti. Eşti punctul meu. Somn uşor.

Peste zece minute

RE:RE:

Leo!!! Ce frumos! Unde ai învăţat chestiile astea? Gata, am nevoie de un whisky. Nu te deranja. Du-te liniştit şi culcă-te. Şi nu uita de punctuleţ. Cel mai bine ar fi să-l acoperi strângând pumnul stâng. În felul ăsta o să fie protejat.

Peste 50 de minute

Subject: **Trei pahare de whisky şi eu**

Dragă Leo, noi am mai stat puţin la taclale despre eul tău fizic (noi: trei păhărele de whisky şi eu). Eu şi primul whisky am observat că te străduieşti destul de mult să-ţi controlezi privirea, gesturile şi cuvintele în prezenţa mea. Un lucru inutil, conform primului meu pahar de whisky, care mă cunoaşte destul de bine. (Între timp, l-am golit, din păcate.) Al doilea pahar, dispărut şi el, şi-a exprimat bănuiala că te-ai hotărât deja de mult să nu te apropii de mine mai mult decât îţi permite un mailbox şi o cafenea aglomerată, plină de o duzină de martori. Şi în privinţa asta, discuţia noastră a fost îmbucurător de caldă, cordială, adevărată, personală, ba chiar intimă, aş zice, şi cu o jumătate de oră mai lungă faţă de cum plănuisem la început — cel puţin asta crede cel de-al doilea pahar de whisky.

Există şanse mari să continuăm cu genul ăsta de întâlniri duminicale în diverse cafenele până când o să ieşim la pensie şi-o să jucăm solitaire, sau o să întindem cărţile de tarot, atâta timp cât şi partenerii noştri se prind în joc. (Sunt sigură că „Pam“ e un talent înnăscut.)

Doar cel de-al treilea pahar, de data asta cam obscen, s-a întrebat cum stai cu simţurile fizice. (Paharul ăsta de whisky a fost cam grandilocvent şi a vorbit despre „libidou“, dar eu i-am spus că nu e nevoie să exagereze.) În orice caz, m-a întrebat şi pe mine dacă cred că mă poţi considera atrăgătoare abia cu o alcoolemie de 3,8 miligrame de Bordeaux. Fiindcă atunci când bei cafea şi apă, nu pari deloc interesat de aspectul meu fizic. La care i-am răspuns: „Dragul meu pahar de whisky, e clar că te înşeli. Leo e un bărbat care reuşeşte să-şi adune toate sentimentele, indiferent de ce natură şi cât de puternice ar fi, şi să le concentreze pe un singur punct din mijlocul palmei lui. În plus, e genul care nu i-ar arăta în ruptul capului unei femei că-i place de ea, şi în niciun caz nu i-ar spune în faţă: Îmi placi! I s-ar părea un gest prea direct“. La care, cel de-al treilea pahar de whisky mi-a răspuns: „Pamelei i-a zis-o deja de o mie de ori, mai mult ca sigur“. Şi ştii ce i-am făcut atunci paharului ăluia, dragă Leo? L-am anihilat imediat. Şi acum mă duc să mă culc. Bună dimineaţa!

În dimineaţa următoare

Subject: **Deci, Emmi!**

Ce mi-ai scris tu în ziua în care ne-am întâlnit prima oară? Citez: „Chestia cu «Mulţumesc, Emmi» a fost slabă, extrem de slabă, dragă Leo. Cu mult sub nivelul tău.“

Şi cum te-ai exprimat azi-noapte, apropo de cea de-a doua întâlnire a noastră? Citez: „Fiindcă atunci când bei cafea şi apă, nu pari deloc interesat de aspectul meu fizic.“ Slab, Emmi, foarte slab. Cu mult sub nivelul tău.

Peste trei ore

RE:RE:

Îmi pare rău, Leo. Ai dreptate, fraza aia sună penibil. Şi eu te-aş fi criticat dacă ai fi scris-o tu. De fapt, tot e-mailul e penibil. Vanitos. Alandala. Genul care se bate pe burtă cu tine. Isteric. Îîîîîîîîîîh! Dar, crede-mă: AIA N-AM FOST EU, AU FOST CELE TREI PAHARE DE WHISKY! Mă doare capul. Mă întorc în pat. Pa-pa!

În seara următoare

Subject: **Bernhard**

Îmi pare rău, Emmi. Trebuie să te mai judec o dată după cuvintele tale (şi cele ale paharelor tale de whisky.) Şi te întreb, serios şi fără simţul umorului, cum îmi dictează temperamentul: de ce ar trebui să mă arăt interesat „de aspectul tău fizic“? De ce ar trebui să-ţi spun în faţă: „Îmi placi“? De ce să mă apropii de tine mai mult decât îmi permite o cafenea iluminată strident? Doar nu te aştepţi să mă îndrăgostesc de tine şi „fizic“ (sau libidinos, cum s-a exprimat whisky-ul)! La ce ţi-ar folosi? Nu înţeleg ce vrei să zici şi aş vrea să-mi explici mai bine. Şi în general, aş vrea să-mi explici câteva lucruri. În cafenea te-ai fofilat elegant, din nou. Insişti pe subiectul ăsta de luni întregi, de când m-am întors din Boston. Dar de data asta vreau să ştiu cum stau lucrurile. Da, chiar vreau să ştiu. Semnul exclamării. Semnul exclamării. Semnul exclamării. Semnul exclamării.

Iată, aşadar, chestionarul numărul 1: Care-i situaţia cu relaţia voastră? Cum îţi merge alături de Bernhard? Ce fac copiii? Cum arată viaţa ta? Care sunt lucrurile cele mai importante din viaţa ta? Chestionarul numărul 2: De ce ai reluat legătura cu mine după Boston? Ce părere ai azi despre motivele care au dus la despărţirea noastră virtuală? Cum ai putut să-l ierţi pe Bernhard? Cum ai putut să mă ierţi pe mine? Chestionarul numărul 3: Ce îţi lipseşte? Cu ce te pot ajuta eu? Ce sunt eu pentru tine? Ce-o să se aleagă de relaţia noastră? Ar trebui să mai existe? Încotro se îndreaptă ea? Spune-mi,

te rog: ÎNCOTRO? Nu trebuie să-mi răspunzi imediat. Avem tot timpul din lume — măcar atât. O seară frumoasă, Leo.

Peste cinci ore

Subject: **Im-presie şi im-primare**

Câteva cuvinte despre interesul meu inexistent sau greu de detectat în ceea ce priveşte „aspectul tău fizic“, dragă Emmi. Te rog, transmite-i fostului şi viitorului tău pahar de whisky că „îmi placi“. O spun cu o alcoolemie de 0,0 miligrame. Îmi place să te privesc. Îmi place foarte mult. Şi, din fericire, pot să îmi fac o impresie despre tine în orice minut. Nu am doar o sută de impresii legate de tine, ci şi un punct imprimat. Un punct de contact în palma mea. Şi pot să te văd când îl privesc. Şi pot chiar să te şi mângâi. Noapte bună.

Peste trei minute

RE:RE:

Referitor la întrebarea: „Cu ce te pot ajuta eu?“, pot să-ţi spun că tocmai ai răspuns singur. Mângâie punctul de contact! Dragul meu!

Peste un minut

RE:

Da, o să-l mângâi. Dar n-o s-o fac pentru tine, ci pentru mine. Pentru că punctul ăsta îl pot simţi doar eu, e punctul meu, draga mea!

După 50 de secunde

RE:RE:

Te înşeli, dragul meu! Pentru un punct de contact e nevoie de două persoane. 1) De cea care e contactată. 2) Şi de cea care contactează. Noapte bună.

Peste trei zile

Subject: **Chestionar unu**

Fiona împlineşte optsprezece ani. La anul termină liceul. Vorbesc cu ea doar în franceză sau engleză, ca să le exerseze. Altfel nu vorbeşte cu mine. Vrea să se facă stewardesă sau pianistă. Am sfătuit-o să le combine: să cânte la pian în avion, o pianistă zburătoare ar fi ceva nemaiîntâlnit. N-ar avea nicio rivală. E frumoasă, zveltă, nici scundă, nici înaltă, blondă, cu tenul foarte deschis, pistruiată, cum a fost şi mama ei. „Iese“ cu Gregor, deja de o jumătate de an. „Ieşitul“ ăsta înseamnă că, fiecare persoană, fie băiat, fie fată cu care chefuieşte nopţile, se numeşte „Gregor“. Conform versiunii oficiale, îşi petrece fiecare noapte la el. Doar că săraca nu ştie şi nu are nimic de-a face cu asta. „Ce faceţi toată noaptea?“, o mai întreb. Şi atunci începe să zâmbească pe cât poate de drăceşte. „Sex“, în formă sugerată, e cea mai bună explicaţie, deo-camdată, pentru tinerii care refuză să dea explicaţii. Se subînţelege oricum. Fiona nu trebuie să-şi piardă vremea cu explicaţii. Dar va trebui să suporte câteva monologuri de educaţie sexuală referitoare la diversele metode de contracepţie.

Jonas are paisprezece ani. E încă un copil. E sensibil şi dependent. Îi lipseşte mama lui şi are mare nevoie de mine. El e cel care ţine familia asta împreună, cu toată puterea lui. Dar când e vorba de şcoală, nu mai are această energie. Mă întreabă din două în două zile dacă îl mai iubesc pe taică-său. Leo, habar nu ai cum se uită la mine. Pentru el nu există ceva mai frumos decât să ne vadă fericiţi şi el e punctul nostru comun. Uneori mi-l aruncă pe taică-său în braţe, la propriu. Vrea să creeze apropiere între noi chiar şi aşa, artificial. Simte că, încet-încet, ne îndepărtăm.

Bernhard, da, aşa e! Ce să-ţi spun despre Bernhard, dragă Leo? De ce trebuie să-ţi vorbesc despre el? De ce ţie, dintre toţi? Mi-e şi-aşa destul de greu să recunosc cum stau lucrurile faţă de mine. Relaţia

noastră s-a răcit. Nu mai ţine de sentimente, a devenit un soi de exerciţiu de disciplină mentală. Din păcate, n-am nimic să-i reproşez. El nu-şi lasă niciodată garda jos. E cea mai binevoitoare şi mai altruistă persoană pe care o cunosc. Îmi place de el. Îi respect simţul integrităţii. Apreciez interesul lui faţă de mine. Îl admir pentru calmul şi inteligenţa lui.

Dar, nu, nu mai e vorba de „marea iubire“. Poate că nici n-a fost vreodată vorba de aşa ceva între noi. Dar ne-a făcut mare plăcere să o înscenăm, să jucăm fiecare rolul corespunzător, unul pentru celălalt, să ne stimulăm în sensul ăsta, să le arătăm copiilor că suntem îndrăgostiţi, ca să se simtă protejaţi. După doisprezece ani de muncă de actorie, am obosit să mai jucăm rolul partenerului perfect. Bernhard e muzician. Iubeşte armonia. Are nevoie de armonie. Iar NOI trăim împreună. M-am hotărât să fac parte din întreg. Dacă mă retrag din schemă, tot ce am clădit se prăbuşeşte. Bernhard şi copiii au mai avut parte de un colaps din ăsta. Nu se poate să treacă din nou prin aşa ceva. Eu nu pot să le fac una ca asta. Şi nu pot să-mi fac una ca asta nici mie. Înţelegi?

În ziua următoare

Subject: **Leo?**

Bună, dragul meu, ai rămas fără cuvinte? Sau aştepţi răbdător partea a doua şi a treia din saga familiei mele?

Peste cinci minute

RE:

Şi ai stat de vorbă cu el despre asta, Emmi?

Peste şapte minute

RE:RE:

Nu, am tăcut alături de el despre asta, Leo. Asta îmbunătăţeşte efectul. Ştim foarte bine amândoi ce e în joc. Încercăm să ne bucurăm cât putem de căsnicia asta. Leo, să nu crezi că sunt chiar atât de nefericită. Mă simt bine în corsetul meu. Mă susţine şi mă protejează. Trebuie doar să am grijă să nu rămân într-o bună zi fără aer.

Peste trei minute

RE:

Emmi, ai 35 de ani!

Peste cinci minute

RE:RE:

Treizeci şi cinci şi jumătate. Şi Bernhard are 49. Fiona, 17. Jonas, 14. Şi Leo Leike are 37 de ani. Hektor, buldogul doamnei Krämer, are nouă ani. Şi Wasiljew, mica ţestoasă a familiei Wießenbacher? Hm, ar trebui să-i întreb, să nu uiţi să-mi aduci aminte, Leo! Nu înţeleg, ce vrei să spui cu asta? Că am 35 de ani şi nu sunt destul de matură ca să fiu consecventă? Că nu sunt suficient de matură ca să-mi asum nişte responsabilităţi? Nu sunt suficient de matură ca să ştiu ce-mi datorez, mie şi dragostei mele, şi care sunt lucrurile pe care trebuie să le iau în calcul ca să rămân sinceră faţă de mine?

Peste patru minute

RE:

Un lucru e clar: eşti prea tânără ca să te gândeşti deja la faptul că, într-o bună zi, n-o să mai poţi respira în corsetul ăla strâmt, draga mea.

Peste un minut

RE:RE:

Atâta timp cât Leo Leike o să-mi furnizeze aerul necesar prin e-mailurile lui şi din când în când şi live, de la masa vreunei cafenele, n-o să am probleme cu respiratul.

Peste două minute

RE:

O trecere foarte iscusită, Emmi. Dar îmi permiţi să-ţi reamintesc că nu mi-ai răspuns la o mulţime de întrebări? Le-ai salvat, sau vrei să le mai trimit o dată?

Peste trei minute

RE:RE:

Am salvat toate e-mailurile pe care mi le-ai trimis până acum, dragul meu. Dar pentru azi, eu zic că ajunge. O seară frumoasă, Leo! Eşti un bun ascultător. Mulţumesc.

În ziua următoare

Subject: **Chestionar trei**

Chestionarul tău dubios, cel cu numărul doi, l-am amânat pentru încheiere. Prefer să mă arunc peste cele referitoare la prezent.

Ce-mi lipseşte, Leo? — Tu. (Înainte să fi aflat că exişti.)

Cu ce mă poţi ajuta tu? — Prin faptul că exişti. Şi că-mi scrii. Şi că mă citeşti. Că te gândeşti la mine. Şi că mângâi punctul de contact.

Ce vreau de la tine, Leo? Asta variază de la oră la oră. De cele mai multe ori: vreau să te am în capul meu. Şi uneori: şi sub el.

Ce ai putea să însemni tu pentru mine, Leo? — Întrebarea asta n-are niciun sens. Deja însemni mult.

Ce o să se aleagă de relaţia noastră? — O să continuăm la fel ca până acum.

Ar trebui să mai existe? — Neapărat.

Încotro se îndreaptă ea? — Nicăieri. Pur şi simplu, înainte. Tu îţi trăieşti viaţa. Eu mi-o trăiesc pe a mea. Şi restul îl trăim împreună.

Peste zece minute

RE:

Înseamnă că nu „ne“ mai rămâne prea mult de împărtăşit, draga mea.

Peste trei minute

RE:RE:

Asta depinde de tine, dragul meu. Eu am rezerve imense.

Peste două minute

RE:

Rezervele neîmplinirii. N-o să le pot împlini, draga mea.

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Nici nu bănuieşti câte goluri poţi să împlineşti, dragul meu, şi câte ai umplut deja. Pentru că, nu uita: tu eşti cel care deţine seifurile alea de câteva tone, pline cu sentimente. Trebuie doar să le aeriseşti din când în când.

Peste 15 minute

RE:

M-ar interesa, totuşi: s-a schimbat ceva în viaţa ta după cele două întâlniri ale noastre, Emmi?

După 14 secunde

RE:RE:

Dar la tine?

Peste 30 de secunde

RE:

Eu am fost primul: la tine?

Peste 20 de secunde

RE:RE:

Nu, răspunde-mi tu mai întâi: la tine?

După un minut

RE:

Bine, răspund eu mai întâi. Dar înainte de asta, va trebui să răspunzi la întrebările mele din chestionar. E o înţelegere echitabilă, zic eu.

Peste patru ore

Subject: **Chestionar doi**

Bine. Hai să scăpăm de problema asta.

1) De ce am reluat legătura cu tine după Boston? Cum adică, de ce? — Pentru că cele trei sferturi de an cât ai stat în Boston au fost cele mai cumplite de când anul se împarte oficial în patru sferturi. Pentru că omul cuvintelor a dispărut din viaţa mea fără niciun cuvânt. Ca un laş, printr-o uşiţă din dos care fusese încuiată cu lacătul indestructibil al comunicării reciproce. Mesajul ăla mă bântuie şi acum în vise (şi ori de câte ori tehnica vrea să-mi joace o festă şi să-mi invadeze iar mailboxul): ATENŢIE. ADRESĂ DE E-MAIL INEXISTENTĂ blablabla.

Leo, „povestea“ noastră nu se terminase încă. Să fugi nu e niciodată un sfârşit, ci doar prelungirea lui. O ştii şi tu foarte bine. Altfel nu mi-ai fi răspuns după nouă luni şi jumătate.

2) Ce părere am azi despre motivele care au dus la despărţirea noastră virtuală? — Leo, ce întrebare mai e şi asta? La ce motive te referi? Ţi s-a părut prea mult, prea mult sau prea puţin, toată povestea asta cu mine. Prea puţin pentru câte sentimente ai investit, pentru cheltuielile tale iluzioniste. Şi prea mult, faţă de câştigurile practice, faţă de veniturile reale. Afacerea Emmi nu s-a mai dovedit profitabilă. Ţi-ai pierdut răbdarea faţă de mine. Aşa că, dragă Leo, cam astea ar fi motivele care au dus la despărţirea noastră virtuală.

3) Aici devine palpitant: Cum am putut să-l iert pe Bernhard? Dragă Leo, am citit întrebarea asta de cel puţin douăzeci de ori. N-o înţeleg, sincer. Pentru CE ar fi trebuit să-l iert pe Bernhard? Că e soţul meu? Că e o piedică în calea dragostei noastre virtuale? Că, până la urmă, te-a pus pe fugă, doar pentru că există? Leo, la ce te referi cu întrebarea asta? Trebuie să-mi explici.

4) Şi, în încheiere: Cum am putut să te iert pe tine? Ei, Leo. Sunt genul uşor de corupt. Câteva e-mailuri frumoase de la tine şi sunt gata să te iert pentru tot, chiar şi pentru pauza de efect de nouă luni şi jumătate. Gata, am terminat!!!

Peste zece minute

No subject

Aşa, dragul meu, şi acum o să-mi spui dacă întâlnirile noastre au schimbat ceva în viaţa ta. (Şi, bineînţeles: ce anume.) Te pup pe obraz şi ating punctul de contact din mijlocul palmei. Emmi.

Capitolul şapte

În seara următoare
Subject: **Leo?**
Leo?

În dimineaţa următoare
Subject: **Deşteptarea**
Leo?
Leeeeeooo?
Leo eo eo eo eo eo eo eoeoeeeeeeeeeeeeeeeeoooooooooooooo???
Le e e e e e e e e e e e e eeeeeeeeeeeeeeeee

Peste 30 de secunde

RE:

Emmi, te rog, crede-mă că nu e un subiect pe care să-l expediez în mailboxul tău cu „noapte bună“. Trebuie să stăm de vorbă faţă-n faţă. Şi peste câteva zile s-ar putea să fie prea târziu.

Peste 50 de secunde

RE:RE:

DLL, SI!

(Dragă Leo Leike, scrie-mi imediat!!!)

Peste zece minute

RE:

OK, Emmi: Bernhard ştie ce se întâmplă. Mă rog, a aflat despre noi. Ăsta a fost motivul pentru care m-am retras.

După un minut

RE:RE:

??? Leo, ce-i cu afirmaţia asta absurdă? Ce a aflat Bernhard? Ce avea de aflat, în primul rând? Şi de unde ştii? Dacă ar trebui să ştie cineva, asta ar trebui să fiu mai degrabă eu, nu crezi? Leo, am impresia că te-ai rătăcit şi ai vedenii cu teorii conspiraţioniste. Te rog să-mi explici ce se întâmplă!!

Peste trei minute

RE:

Emmi, te rog, întreabă-l pe Bernhard! TE ROG, DISCUTĂ CU EL! E datoria lui, nu a mea, să-ţi dea explicaţii. Nu ştiam că nu ţi-a spus nimic până acum. Nu mi-am putut imagina una ca asta. N-am vrut să accept aşa ceva. Dar chiar nu ştii nimic, se pare. Nu ţi-a spus nici până-n ziua de azi.

Peste două minute

RE:RE:

Leo, încet-încet încep să-mi fac griji pentru tine. Ai febră? Încotro pluteşti cu fanteziile astea ale tale? De ce naiba să-i povestesc lui Bernhard despre tine? Ce ţi-ai închipuit c-o să-i zic? „Bernhard, trebuie să discutăm. Leo Leike spune că ai aflat despre el, despre mine şi el, mai exact. Cine e Leo Leike? A, nu-l cunoşti. E un tip pe care nu l-am văzut niciodată nici eu şi despre care nu ţi-am povestit nimic. Aşa că n-ai cum să-l cunoşti. Dar acum susţine cu îndărătnicie că ai aflat totul, că ai aflat despre noi (...)“

Leo, te rog, adună-te, mă faci să mă impacientez!

Peste un minut

RE:

A citit e-mailurile noastre. Şi apoi mi-a trimis unul. M-a rugat să mă întâlnesc cu tine o dată şi apoi să te las în pace. De asta am acceptat jobul ăla din Boston. Cam asta ar fi, pe scurt. Aş fi preferat să-ţi spun asta personal, faţă-n faţă.

Peste trei minute

RE:RE:

Nu. Nu se poate aşa ceva. Ăsta nu e Bernhard, cel pe care-l cunosc. El n-ar face aşa ceva niciodată. Spune-mi că nu-i adevărat. Nu, n-are cum să fie. Leo, habar nu ai ce faci. Minţi. Strici totul. E o calomnie revoltătoare. Bernhard nu merită să fie tratat aşa. De ce faci asta? De ce strici totul între noi? Sau blufezi? E o glumă sau ce? Ce fel de glumă, în cazul ăsta?

Peste două minute

RE:

Dragă Emmi, nu mai există cale de întoarcere. Mă urăsc pentru asta, dar n-aveam decât două variante. Ori să mă retrag şi să tac tot restul vieţii, ori să spun adevărul. Doar că-i prea târziu. Mult prea târziu. Aşa ceva nu se poate ierta, ştiu asta. Îţi trimit în ataşament e-mailul primit de la Bernhard acum mai bine de un an, pe 17 iunie, pe care mi l-a trimis imediat după „colapsul“ lui din vacanţa aia cu copiii din Tirolul de Sud.

Subject: **Dlui Leike**

Stimate domnule Leike, este un efort deosebit pentru mine să vă scriu. Recunosc că mă simt jenat şi pe măsură ce scriu mai mult, sentimentul devine şi mai acut. Mă numesc Bernhard Rothner şi cred că nu e nevoie să mă prezint mai în detaliu. Domnule Leike, mă adresez dumneavoastră cu o mare rugăminte. Veţi fi şocat când veţi afla care este aceasta. Tocmai de aceea, în cele ce urmează, voi încerca să vă explic şi motivul pentru care îndrăznesc să fac acest lucru. Nu sunt un om al cuvintelor, din păcate, chiar deloc. Dar voi încerca să exprim în această formă, pentru mine, neobişnuită, tot ce mă preocupă de câteva luni, motivul pentru care viaţa mea şi-a ieşit din făgaşul obişnuit, viaţa mea şi a familiei mele, ba chiar şi viaţa soţiei mele. Îndrăznesc să afirm asta, după toţi aceşti ani de căsnicie armonioasă.

Şi acum, să trec la rugămintea despre care v-am vorbit: domnule Leike, întâlniţi-vă cu soţia mea! Faceţi-o, vă rog, ca să dispară odată obsesia asta! Suntem adulţi amândoi, deci n-am cum să vă dau ordine. Pot doar să vă implor din tot sufletul: întâlniţi-vă cu ea! Îmi face rău să mă ştiu slab şi inferior. Cum credeţi că mă simt când vă scriu astfel de lucruri? Dumneavoastră însă, domnule Leike, nu aveţi ce să vă reproşaţi. N-aveţi de ce să vă faceţi griji. Şi nu, nici măcar eu n-am ce să vă reproşez, din păcate. Ce aş putea să-i reproşez unei fantome? Nu sunteţi tangibil, domnule Leike, nu puteţi fi contactat, nu sunteţi real. Sunteţi una dintre iluziile soţiei mele, iluzia fericirii nesfârşite a sentimentelor, un delir departe de lume, utopia iubirii, construită din litere. Faţă de aşa ceva sunt neputincios, nu pot decât să aştept până când soarta se îndură şi vă transformă într-un om din carne şi oase, un bărbat cu contururi definite, cu puncte tari şi puncte slabe, cu suprafeţe mai uşor de atacat. Abia după ce soţia mea vă va vedea în forma aceasta, ca pe o creatură vulnerabilă, imperfectă, ca pe un exemplar al umanităţii pline de defecte, abia când vă va putea aborda faţă-n faţă, abia atunci vă va dispărea superioritatea. Abia atunci voi avea o şansă să vă înfrunt, domnule Leike. Abia atunci voi putea lupta pentru Emma.

„Leo, nu mă obligaţi să deschid albumul de familie“, v-a scris la un moment dat soţia mea. Ei bine, mă simt nevoit să-l deschid chiar eu. Când ne-am cunoscut, Emma avea 23 de ani, iar eu eram profesor de pian la Academia de Muzică, cu paisprezece ani mai în vârstă decât dumneavoastră acum şi trăiam într-o căsnicie fericită, fiind şi tatăl a doi copii grozavi. Un accident de maşină a transformat familia noastră într-un morman de dărâmături. Cel în vârstă de trei ani a suferit traumatisme, cea mare a fost rănită grav, eu am rămas cu sechele, iar mama copiilor, soţia mea, Johanna, a murit. Dacă n-aş fi avut pianul, aş fi înnebunit. Dar muzica înseamnă totul pentru mine şi atâta timp cât o aud, simt că moartea nu va dăinui. Când eşti muzician şi cânţi la un instrument, amintirile sunt ca nişte trăiri imediate. Aşa am reuşit să-mi revin. Şi apoi, îi mai aveam şi pe elevii mei, ceea ce a reuşit să-mi distragă atenţia, să mă facă să simt că am o sarcină, că fac ceva care are sens. Şi apoi, dintr-odată, a apărut şi Emma. Această femeie tânără, vie, strălucitoare, îndrăzneaţă şi foarte frumoasă a început să adune dărâmăturile, fără să-i ceară nimeni, fără să se aştepte la promisiuni sau la ceva în schimb. Astfel de persoane ieşite din comun s-au născut pentru asta: să-i înveselească pe oamenii trişti. Sunt

extrem de puţine. Nu ştiu ce-am făcut s-o merit: dar dintr-odată m-am trezit cu ea alături. Copiii i-au ieşit în întâmpinare, da, şi eu m-am îndrăgostit de ea nebuneşte.

Dar ea? Domnule Leike, acum v-aţi întrebat: da, şi Emma? Oare ea, studenta de 23 de ani, s-a îndrăgostit în aceeaşi măsură de cavalerul ăsta trist şi bătrân, de aproape 40 de ani, ţinut la un loc doar de nişte clape şi tonuri? — Nu pot să răspund la această întrebare: nici mie, nici dumneavoastră. Cât din iubirea ei se datora admiraţiei pentru muzica mea (pe vremea aceea m-am bucurat de un oarecare succes, am fost un pianist apreciat)? Cât se datora compătimirii, solicitudinii, dorinţei de a ajuta, priceperii de a fi alături de cineva care suferă? În ce măsură îi aminteam de tatăl pe care l-a pierdut la o vârstă prea fragedă? În ce măsură făcuse o pasiune pentru frumoasa Fiona şi pentru drăgălaşul de Jonas? În ce măsură s-a contaminat de propria mea euforie, cât de mult iubea doar faptul că o iubeam necondiţionat, fără să-mi pese de mine? Cât de mult se bucura de siguranţa că n-aş fi înlocuit-o niciodată cu o altă femeie, de certitudinea fidelităţii mele eterne, pe care trebuie s-o fi luat-o drept ceva firesc? Credeţi-mă, domnule Leike, că n-aş fi îndrăznit niciodată să mă apropii de ea dacă n-aş fi fost sigur că mi se răspunde cu aceleaşi sentimente puternice. Era evident că se simţea atrasă de mine şi de copii, că voia să facă parte din lumea noastră, o parte importantă, o parte vitală, centrul ei. Doi ani mai târziu ne-am căsătorit. Asta s-a întâmplat acum opt ani. (Îmi pare rău că v-am stricat jocul de-a baba oarba şi azi am dezvăluit unul din cele o mie de secrete: „Emmi“ pe care o cunoaşteţi dumneavoastră are 34 de ani.) Nici până în ziua de azi n-am încetat să mă mir că frumuseţea aceasta vitală e împreună cu mine. Şi în fiecare zi mă aştept cu groază c-o să se „întâmple“, că o să apară cineva mai tânăr, unul dintre admiratorii şi adoratorii ei multipli. Şi Emma o să spună: „Bernhard, m-am îndrăgostit de altcineva. Ce o să se întâmple cu noi acum?“ — Dar am fost scutit de trauma asta până acum. Şi m-am trezit cu una şi mai groaznică. Dumneavoastră, domnule Leike, sunteţi „lumea exterioară“ tăcută. Iluzii amoroase prin e-mail, sentimente din ce în ce mai puternice, pasiune nesatisfăcută, toate astea convergând spre un punct temporal doar aparent real, un ţel suprem care se îndepărtează din ce în ce mai mult, întâlnirea întâlnirilor care n-are să aibă loc niciodată pentru că dimensiunea aceasta a unei fericiri pământene ar distruge împlinirea totală, fără sfârşit, fără o dată de expirare şi care poate fi trăită doar în minte. În faţa unei astfel de relaţii sunt neputincios.

Domnule Leike, de când aţi „apărut“, Emma s-a schimbat radical. A devenit absentă şi s-a îndepărtat de mine. Stă în camera ei ore-n şir şi se holbează la calculator, la cosmosul viselor şi dorinţelor ei. Trăieşte în „lumea ei exterioară“, alături de dumneavoastră. Zâmbetul transfigurat de pe chipul ei nu-mi mai e de mult destinat mie. Se străduieşte să ascundă absenţa asta faţă de copii. Văd cât o chinuie să stea lângă mine mai mult timp. Aveţi idee cât poate să doară asta? Am încercat să fiu înţelegător şi să trec peste faza aceasta. Emma n-are voie să se simtă ţinută în lesă lângă mine. Între noi n-a existat niciodată gelozie. Dar, brusc, m-am trezit că nu ştiu cum să compensez. La urma urmei, nu aveam un rival adevărat, o problemă reală, un corp străin evident — până când am detectat sursa. Îmi venea să mă ascund sub pământ de ruşine că a trebuit să se ajungă până aici: că a trebuit să spionez în camera Emmei. Până la urmă, într-o cutie ascunsă, am găsit un dosar, unul gros, plin cu foi: toată corespondenţa ei cu un anume Leo Leike, scoasă la imprimantă frumos, pagină cu pagină, mesaj după mesaj. Am copiat-o cu mâinile tremurânde şi am reuşit s-o ţin departe de mine timp de câteva săptămâni. A urmat un concediu oribil în Portugalia. Cel mic era bolnav şi cea mare s-a îndrăgostit lulea de un instructor sportiv. Soţia mea şi cu mine nu ne-am vorbit timp de două săptămâni, dar fiecare dintre noi s-a străduit să-i demonstreze celuilalt că totul era în regulă, ca de obicei, cum trebuia să fie, ca nu cumva să stricăm obiceiul. Dar după aceea n-am mai rezistat. Am luat dosarul cu mine când am plecat în excursie la munte — şi din cauza unui acces de automutilare şi a unui impuls masochist de-a suferi, am citit toate e-mailurile într-o singură noapte. Vă rog să mă credeţi că de la

moartea primei mele soţii n-am mai trecut prin asemenea chinuri sufleteşti. Când am terminat de citit, n-am mai putut să mă ridic din pat. Fiica mea a sunat la salvamontişti şi ei m-au dus la spital. Soţia mea m-a externat de acolo alaltăieri. Acum cunoaşteţi întreaga poveste.

Întâlniţi-vă cu Emma, domnule Leike! Şi prin asta am atins punctul maxim al autoumilirii: da, întâlniţi-vă cu ea, petreceţi o noapte împreună, faceţi sex! Ştiu că vreţi asta. Şi vă „permit“ s-o faceţi. Vă dau acordul meu oficial, vă scutesc de toate scrupulele, n-o să cataloghez asta drept un act de infidelitate. Simt că Emma caută o apropiere nu doar sufletească, ci şi corporală faţă de dumneavoastră, vrea să „ştie“ cum e, crede că are nevoie de asta, tânjeşte. Pentru ea, e ceva incitant, ceva Nou, o schimbare, pe care eu nu pot să i-o ofer. Emma a fost curtată şi admirată de mulţi, dar niciodată n-am observat să se fi simţit atrasă fizic de vreunul. Dar între timp am văzut ce e-mailuri vă scrie. Şi dintr-odată, îmi dau seama cât de mult îşi poate dori pe cineva, dacă acea persoană i-a trezit interesul. Dumneavoastră, domnule Leike, sunteţi alesul ei. Şi aproape că-mi doresc să faceţi sex cu ea o dată. O SINGURĂ DATĂ — (Am ales litere mari, insistente, la fel ca soţia mea.) O SINGURĂ DATĂ ŞI ATÂT! Lăsaţi să fie ăsta ţelul pasiunii dumneavoastră, construită în scris. Fixaţi un punct terminus. Încoronaţi relaţia asta virtuală — şi puneţi-i apoi punct. Daţi-mi-o înapoi pe soţia mea, Dumneavoastră, Nepământeanul, Intangibilul! Eliberaţi-o! Aduceţi-o înapoi pe pământ. Nu dizolvaţi familia noastră. Nu faceţi asta de dragul meu sau de dragul copiilor mei. Faceţi-o pentru Emma, de dragul ei. Vă rog!

Şi cu asta o să închei strigătul meu de ajutor, cererea mea de îndurare jenantă şi stânjenitoare. Aş mai avea o singură rugăminte, domnule Leike. Nu mă daţi de gol. Nu mă implicaţi în povestea dintre dumneavoastră şi Emma. Am înşelat încrederea ei, i-am citit corespondenţa intimă, privată. Mi-am făcut destule reproşuri pentru asta. N-aş mai putea s-o privesc în ochi dacă ar şti că am spionat-o. Şi nici ea nu m-ar putea privi în ochi dacă ar şti ce am citit. M-ar urî şi pe mine, şi pe sine. Vă rog, domnule Leike, scutiţi-ne de suferinţa asta. Nu-i spuneţi despre scrisoarea asta. Şi încă o dată: vă rog!

Iar acum vă trimit cea mai oribilă scrisoare pe care am compus-o vreodată. Cu deosebit respect, Bernhard Rothner.

Capitolul opt

Peste trei zile
Subject: **Emmi?**
Emmi?
(Nu mă aştept să-mi răspunzi la întrebarea asta. Vreau doar să-ţi dau de înţeles că mi-am pus întrebarea asta de şaizeci de ori într-un minut.)

Peste două zile
No subject
Poate că mă dispreţuieşti pentru fiecare cuvânt pe care ţi l-am scris până acum. Poate că mă urăşti pentru fiecare literă pe care ţi-o trimit acum. Dar nu pot să mă abţin. Cum îţi merge, Emmi? Aş vrea să fiu alături de tine. Aş vrea atât de mult să fac ceva pentru tine, ceva care are sens. Aş vrea atât de mult să ştiu ce gândeşti şi ce simţi acum. Aş vrea atât de mult să gândesc şi să simt alături de tine. Aş vrea să-ţi iau măcar jumătate din povara de pe umeri, indiferent cât ar fi de grea.

Peste două zile
No subject
Vrei să nu-ţi mai scriu?

În ziua următoare
No subject
Ce înseamnă asta, Emmi? Înseamnă că:
Nici tu nu ştii dacă vrei sau nu să-ţi mai scriu.
Nu-ţi pasă dacă-ţi scriu sau nu.
Nu vrei sub nicio formă să-ţi mai scriu.
Nu mai citeşti e-mailurile mele.

Peste trei zile
Subject: **Vântul de nord**
OK, Emmi, am înţeles, n-o să-ţi mai scriu.
În caz că (...) vântul de nord (...) să ştii că (...) întotdeauna.
Întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna!
Cu drag, al tău, Leo.

Peste cinci ore
RE:RE:
Salut, Leo, te-ai culcat deja?

Peste trei minute
RE:
EMMI!!! MULŢUMESC!!!
Cum te simţi? Te rog, spune-mi! Nu mă mai gândesc la nimic altceva! Ar trebui să termin un raport de cercetare şi stau în faţa monitorului de câteva ore, mă holbez la bara de instrumente cu simbolul plicului şi mă aştept la o minune din patru litere. Care tocmai a sosit. Nu-mi vine să cred. EMMI. Te-ai întors!

Peste 30 de secunde

RE:RE:
Pot să trec pe la tine?

După un minut
RE:
Ce-ai spus, Emmi? Am citit greşit? Vrei să vii „la mine“? La mine acasă? Pe Top 15? De ce? Când?

Peste 20 de secunde
RE:RE:
Acum.

Peste 50 de secunde
RE:
Dragă Emmi, vorbeşti serios? Te simţi rău? Vrei să stăm de vorbă? Bineînţeles că poţi să vii aici. Dar e două, e trecut de miezul nopţii. N-ar fi mai bine să ne întâlnim mâine? Am avea mai mult timp şi capul mai limpede. (Cel puţin, eu.)

Peste 20 de secunde
RE:RE:
Pot să vin, da sau nu?

După un minut
RE:
Asta a sunat amenințător, dar, da, normal, Emmi, normal că poţi să vii!

Peste 30 de secunde
RE:RE:
Ai whisky acasă sau trebuie să iau sticla cu mine?

Peste 40 de secunde
RE:
Da, am. O sticlă aproape plină. Crezi că ajunge? Emmi, nu vrei să-mi spui în ce dispoziţie te afli? Doar ca să mă adaptez.

Peste 20 de secunde
RE:RE:
O să-ţi dai seama imediat. Pe curând!

Peste 40 de secunde
RE:
Pe curând!

În seara următoare
Subject: **Punctul critic**
Dragă Emmi, nu cred că azi te simţi mai bine, nici în comparaţie cu ziua de ieri, nici în comparaţie cu mine. Suferinţa noastră nu dispare de obicei dacă suntem obsedaţi să ne răzbunăm pe cel care a provocat-o. Răzbunătorii se întorc acasă cu mâinile şi mai goale faţă de cum erau când au plecat la luptă. Apariţia ta furtunoasă, contestarea timidităţii tale, negarea anxietăţii, „revendicarea ta năvalnică“, faţă de care — şi tu ştiai asta foarte bine — nu mă puteam şi nu voiam să mă apăr, planul tău perfect, dus la capăt, felul tău de-a „încălca limitele“ şi de a abandona apoi persoana implicată, de

parcă intimitatea ar fi lucrul cel mai lipsit de valoare din lume, plecarea ta calculată, probabil, dispariţia ta demnă de o actriţă — toate acestea n-au arătat ca nişte metode de răzbunare, ci mai degrabă ca un act disperat. După aceea, privirea ta mi-ar fi spus: „Păi, da, asta ai vrut tot timpul, încă de la început. Poftim! Ai primit ce ţi-ai dorit“. Nu, n-am vrut asta şi o ştii! Niciodată n-am mai fost atât de aproape şi de departe de tine în acelaşi timp. Ăsta a fost punctul nostru critic. Emmi, n-ai cum să mă păcăleşti. Nu eşti femeia suverană, cool, puternică, femeia care se pricepe să transforme o jignire într-o victorie în acest fel.

Cel mai mult m-ai pedepsit prin faptul că nu mi-ai vorbit deloc. Ceea ce ne-a legat şi ne-a apropiat până acum au fost tocmai cuvintele. Emmi, dacă mai simţi ceva pentru mine, atunci vorbeşte-mi! Leo.

Peste trei ore

RE:RE:

Vrei cuvinte? OK, am gura plină de cuvinte, pot să ţi le dăruiesc pentru că eu nu mai am ce să fac cu ele.

Ai dreptate, Leo. Voiam să-i demonstrez lui Bernhard. Voiam să-ţi demonstrez şi ţie. Voiam să-mi demonstrez şi mie. Dar acum ştiu sigur: pot să înşel pe cineva. Ba, mai mult, pot să-l înşel pe Bernhard. Şi mai mult: pot să-l înşel pe Bernhard cu TINE. Şi, mai mult, şi cea mai mare realizare în acelaşi timp: pot să mă înşel şi pe mine, da, de fapt, probabil că la asta mă pricep cel mai bine. Apropo, mulţumesc pentru „cooperare“. Ştiu, Leo, că n-a fost vorba de lipsă de cumpătare, ci de compasiune. La un moment dat mi-ai oferit să împarţi cu mine povara sentimentelor. Sarcină pe care ieri ai dus-o la bun sfârşit într-un mod maiestuos, având în vedere situaţia tensionată. Un pat comun înseamnă jumătate de pat. O suferinţă comună înseamnă suferinţă dublă.

Ai dreptate, Leo. Azi nu mă simt mai bine. Mă simt mai nasol ca niciodată.

Leo, habar nu ai ce „mi-aţi“ făcut. Mă simt trădată şi vândută. Soţul meu şi iubitul meu virtual au încheiat un pact pe la spatele meu: dacă vreodată unul dintre ei ar vrea să se apropie de mine mai intim, celălalt o să închidă ochii. Iar dacă după aceea, cel cu pricina o să dispară, pot să-l păstrez pe celălalt pentru totdeauna.

Unul dintre ei mă înapoiază soţului meu, proprietarul meu legal, ca pe un bun găsit pe jos. Drept care, celălalt îmi dăruieşte „o întâlnire adevărată“ — o aventură erotică cu o fantezie de obicei virtuală, pe post de recompensă. O împărţire corectă, o despărţire perfectă, un plan perfid. Şi debila de Emmi, la fel de devotată familiei pe cât de însetată de aventură, n-o să afle niciodată nimic, nici măcar cu gură de moarte. Da, da.

Leo, deocamdată nu ştiu să spun ce consecinţe o să aibă asta pentru mine şi Bernhard. Şi probabil că nici n-o să afli vreodată. Cât despre ce înseamnă pentru noi... Asta pot să-ţi spun chiar acum. Şi pentru tine, care ai învăţat să-mi descifrezi gândurile, mai bine decât orice alt om, e destul de clar, bănuiesc. Leo, nu fi naiv. Nu există miracole „din patru litere“. Există doar o consecinţă logică, compusă din patru litere. Ne-am temut de ea de multe ori. Am întins coarda cât am putut, ne-am dus de nas reciproc, am trecut pe lângă ea prin scris. Dar de data asta ne-a prins din urmă şi e de datoria mea să-ţi dau de înţeles că s-a terminat: GATA.

Capitolul nouă

Peste trei luni

Subject: **Da, eu sunt**

Salut, Leo. Îngrijitoarea licenţiată a psihicului meu rănit şi terfelit e de părere că aş putea să te întreb din când în când ce mai faci. Aşadar, ce mai faci? Ce să-i transmit terapeutei mele grijulii? Sper că nu: ATENŢIE. ADRESĂ DE E-MAIL INEXISTENTĂ. DESTINATARUL (...)? Salutări, Emmi.

Peste trei zile

Subject: **Eu, din nou**

Salut, Leo, tocmai am vorbit cu terapeuta mea la telefon, i-am citit e-mailul pe care ţi l-am trimis marţi. Zice că n-ar trebui să mă mir că n-am primit niciun răspuns. La care eu: „Dar nu m-am mirat deloc“. La care ea: „Dar vreţi să ştiţi cum îi merge“. Eu: „Da, e adevărat“. Ea: „Atunci va trebui să-l întrebaţi în aşa fel încât să aveţi şansa să primiţi un răspuns“. La care, eu: „A, am înţeles. Şi cum să-l întreb?“ Ea: „Pe un ton prietenos.“ Eu: „Dar nu mă simt deloc prietenoasă“. Ea: „Ba da, vă simţiţi mai prietenoasă decât vă închipuiţi. Doar că nu vreţi să-şi dea seama că vă simţiţi prietenoasă“. Eu: „Nu-mi pasă ce crede“. Ea: „Dar nici măcar dumneavoastră nu credeţi ce spuneţi!“ Eu: „Aveţi dreptate. Sunteţi o bună cititoare de suflete“. Ea: „Mulţumesc, ăsta e jobul meu“. Eu: „Aşadar, ce ar trebui să fac?“ Ea: „În primul rând: faceţi cum credeţi că e mai bine pentru dumneavoastră. În al doilea rând: întrebaţi-l pe un ton prietenos cum se mai simte“.

Peste cinci minute

Subject: **Tot eu, pentru a doua oară**

Salut, Leo, de data asta, cât se poate de prietenos: Ce faci?

Pot şi mai prietenos: Salut, Leo, cum îţi mai merge?

Dar se poate şi mai entuziasmat şi mai prietenos: Draaaagă Leo, cum îţi mai merge, cum îţi maaaai merge, care mai e treaba, ce-ai făcut de Crăciuuuuun, ce-ţi aduce Anul Nouuuu, care-ţi mai este viaţa, cum stai cu draaaagostea, ce mai face „Pam“, iartă-mă, Peeeeemăăăăla? Salutări superprietenoase, Emmi.

După două ore

Subject: **Tot eu, pentru a treia oară**

Salut, Leo, tot eu sunt. Uită, te rog, prostiile de dinainte. Dar vrei să-ţi mărturisesc un lucru? (E unul dintre citatele mele preferate de la Leo. De fiecare dată când mă gândesc la el, mi te imaginez beat criţă.) Vrei să-ţi mărturisesc un lucru? Scrisul îmi face bine, pur şi simplu!

Mâine o să-i spun terapeutei mele că i-am scris că scrisul îmi face bine, pur şi simplu. Iar ea o să-mi răspundă în felul următor: „Ăsta nu-i decât jumătate din adevăr“. Eu: „Şi care ar fi întregul adevăr?“ Ea: „Ar fi trebuit să-i scrieţi corect: Pur şi simplu, îmi face bine să-ŢI scriu“. Eu: „Păi, nu-i mai scriu nimănui în afară de el. Deci când scriu că scrisul îmi face pur şi simplu bine, mă refer automat la faptul că, îmi face bine să-i scriu LUI“. Ea: „Dar el n-are de unde să ştie asta“. Eu: „Ba da, mă cunoaşte“. Ea: „M-ar mira să fie aşa. Doar nu vă cunoaşteţi nici dumneavoastră. De asta aţi aterizat la mine“. Eu: „Ce tarif percepeţi pentru genul ăsta de jigniri?“

Leo, totul s-a schimbat în jurul meu, doar literele astea au rămas la fel. Îmi face bine să mă agăţ de ele. Am impresia că măcar aşa sunt sinceră faţă de mine. Nu e nevoie să-mi răspunzi. De fapt, cred că-i mai bine dacă n-o faci. Trenul nostru a plecat, perioada „Boston“ (şi faptul că s-a ajuns până acolo) m-a scos de pe şine cu o întârziere de un an. Stau într-un compartiment deprimant dintr-un vagon

complet nou şi încerc să mă orientez deocamdată. Habar nu am încotro se îndreaptă trenul, gările n-au fost încă marcate şi direcţia e indicată doar vag. Când mă uit pe geamul ăsta cu sticlă mată, prin faţa căruia văd peisajul trecând, aş vrea să împărtăşesc cu tine dacă mai recunosc ceva sau nu, şi dacă da, ce anume. E OK aşa pentru tine? Ştiu că impresiile mele vor fi în siguranţă la tine. Şi dacă vreodată o să vrei să-mi povesteşti despre călătoria ta aventuroasă cu „Pam“ Expresul, o să te ascult. Aşadar: papa şi îmbracă-te gros, se pare că iarna îşi intră din nou în drepturi. Curentul rece îţi înţepeneşte gâtul şi îţi îngustează perspectiva. Ajungi să te uiţi doar înainte, spre ţelul pe care crezi că l-ai ales, şi nu şi într-o parte, acolo unde au loc evenimentele speciale pentru care merită să abandonezi trenul. Emmi.

Peste două zile
Subject: **Spune-mi doar atât, dacă...**
a.) mi-ai şters e-mailurile fără să le citeşti
b.) le-ai citit şi le-ai şters
c.) le-ai citit şi le-ai păstrat
d.) nu le-ai primit deloc.

Peste cinci ore
RE:
c

În dimineaţa următoare
Subject: **O alegere bună!**
Cea mai bună alegere, Leo! Şi cât de detaliat mi-ai descris-o, mi-ai justificat-o şi ai exprimat-o! Ăăă, ţi-ai dislocat degetele când ai scris litera aceea, ţi s-a inflamat oare încheietura mâinii sau să mă aştept şi la altceva? Salutări cordiale, Emmi.

Peste două zile
Subject: **Analiza literei c**
Salut, Leo, eşti conştient cât de mult o să-mi stimulezi imaginaţia cu prima şi singura ta literă dedicată mie, după şaisprezece săptămâni? Oare ce-a vrut să exprime prin răspunsul său psiholingvistul Leo Leike? Ce efect doreşte să creeze?
a.) O fi vrut să câştige un loc în cartea recordurilor întocmite de mine, dându-mi cel mai laconic semn de viaţă posibil?
b.) L-a fascinat oare gândul că destinatara literei „c“ a stat şi a dezbătut o oră cu psihoterapeuta ei eventualele diferenţe dintre un „c“ şi un punct, un „c“ cu punct şi paranteză şi un „c“ gol cum l-a lăsat Leike, creatorul său?
c.) O fi vrut să „ia cuvântul“ prin felul acesta minimalist-perfecţionist ca să pară (şi) mai interesant decât arată oricum, având în vedere situaţia de faţă?
d.) Sau e vorba doar de conţinut? A vrut oare să spună: da, o citesc pe Emmi, ba chiar o păstrez în arhive, dar nu-i mai scriu sub nicio formă? Şi sunt suficient de politicos cât să-i dau de înţeles chestia asta. Îi trimit un semn, unul rahitic, dar oricum, un semn, cel mai discret semn cu putinţă — dar totuşi un semn. Un inel ciugulit, purtat pe gheare de găini. Asta să fie, oare?
În aşteptarea unei litere noi, cu bucurie, Emmi.

Peste trei ore
RE:
Aş avea şi eu o întrebare, Emmi: când zici că GATA, s-a terminat definitiv (vezi e-mailul tău de acum şaisprezece săptămâni, la o zi după... mă rog, cred că ştii după ce), ce vrei să-mi transmiţi? Că:

a.) GATA?
b.) GATA?
c.) GATA?
d.) GATA?
Şi de ce nu te ţii nici de a.), nici de b.), nici de c.) şi nici de d.)?

Peste 30 de minute
RE:RE:
1.) Pentru că-mi place să scriu.
2.) Bine, hai: Pentru că-mi face plăcere să-ţi scriu ŢIE.
3.) Pentru că terapeuta mea spune că-mi face bine şi sunt sigură că se pricepe, doar a făcut facultatea de psihologie.
4.) Pentru că eram curioasă cât o să te mai abţii să nu-mi răspunzi.
5.) Pentru că eram şi mai curioasă să văd ce-mi răspunzi. (Recunosc că nu m-aş fi aşteptat la un „c“.)
6.) Pentru că eram şi mai curioasă să văd cum îţi mai merge.
7.) Pentru că astfel de curiozităţi îndreptate spre cineva din afară încălzesc atmosfera în apartamentul meu nou, steril, pustiu şi minuscul, cu pianul mut şi pereţii goi care se holbează la mine întrebători. Un apartament care m-a aruncat dintr-un şut cu cincisprezece ani înapoi, fără a mă întineri însă. Am ajuns cu cei treizeci şi cinci de ani ai mei la nivelul la care eram la douăzeci. Iar acum sunt nevoită să urc iar treptele.
8.) Dar unde eram? A, da, la „gata“, şi la „de ce nu mă ţin de cuvânt“ când spun că „gata“, s-a terminat: pentru că văd lucrurile puţin diferit azi, după şaisprezece săptămâni. Le văd în termeni mai puţin categorici.
9.) Pentru că „gata“ nu înseamna „gata“ imediat şi pentru că „gata imediat“ nu înseamnă „gata imediat“, Leo. Pentru că fiecare sfârşit al unui sfârşit înseamnă şi un început.
O seară frumoasă în continuare. Şi mulţumesc că mi-ai scris! Emmi.

Peste zece minute
RE:
Te-ai mutat de acasă, Emmi? Te-ai despărţit de Bernhard?

Peste două ore
RE:RE:
Mi-am schimbat domiciliul, m-am mai retras puţin. M-am îndepărtat de Bernhard. Acum suntem cam la aceeaşi distanţă unul faţă de celălalt cum am fost şi în relaţia noastră în ultimii doi ani. Mă străduiesc să nu le provoc prin asta suferinţă şi copiilor. Vreau să le fiu alături şi pe viitor, de fiecare dată când o să aibă nevoie de mine. Pentru Jonas, situaţia asta nouă e foarte grea. Ar trebui să-i vezi privirea când mă întreabă: „De ce nu mai dormi acasă?“. De obicei, îi răspund: „Momentan nu prea ne înţelegem cu tata“. Jonas: „Dar noaptea nu contează oricum“. Eu: „Nu şi când te desparte doar un perete subţire“. Jonas: „Atunci hai să facem schimb de dormitoare. Pe mine nu mă deranjează deloc peretele ăsta subţire dintre mine şi tata“. — Oare ce să-i răspund la asta?
Bernhard admite că a greşit. Îi e ruşine. E chinuit de remuşcări, doborât şi complet terminat. Încearcă să salveze ce se mai poate. Iar eu încerc să-mi dau seama dacă mai e ceva care se poate salva. Am discutat mult în ultimele luni, dar, din păcate, cu o întârziere de câţiva ani. Pentru început, am aruncat o privire în spatele culiselor relaţiei noastre: totul părea mucegăit şi dezolant. N-am depus niciodată vreun efort, n-am făcut niciodată curat, n-am aerisit; nu-i de mirare că totul era deteriorat şi grav avariat. Mă întreb dacă se mai poate repara ceva.

Şi am discutat foarte mult şi despre tine, Leo. Dar despre asta o să-ţi povestesc mai multe doar dacă vrei să afli. — (Şi fiindcă sigur o să vrei să afli, o să păstrăm legătura prin e-mail. Ăsta e planul meu!) Nu vreau să te simţi copleşit, dar terapeuta mea e ferm convinsă că-mi faci bine. Zice aşa: „Nu înţeleg de ce plătiţi atâta ca să veniţi la mine. Leo Leike v-ar putea ajuta gratuit. Aşa că, străduiţi-vă măcar să refaceţi relaţia cu el!“. Aşa că mă străduiesc să refac relaţia cu tine, dragă Leo. Şi te invit cu drag să te străduieşti şi tu puţin pentru mine. Noapte bună.

În seara următoare

No subject

Dragă Emmi, mă bucur că psihoterapeuta ta mă crede capabil să o înlocuiesc. („Gratis“ e poate prea generos spus, dar m-aş strădui să-ţi ofer un preţ bun). Şi mă bucur, bineînţeles, că e convinsă şi de faptul că îţi fac bine. Dar, te rog, fii drăguţă şi întreab-o dacă mă poate asigura că şi TU îmi faci mie bine.

Cu drag, Leo.

Peste o oră

RE:RE:

Se gândeşte doar la binele meu, nu şi la al tău, dragă Leo. Dacă nu ştii ce-ţi face bine şi vrei să afli, înseamnă că trebuie să te duci şi tu la un terapeut. Dar dacă te preocupă cu adevărat soarta mea, o să te coste al naibii de mult.

O seară plăcută, Emmi.

PS: A, Leo, să ştii că aş vrea să ştiu cum îţi merge. Nu vrei deloc să-mi povesteşti? Nu poţi să-mi dai măcar câteva indicii? Te rog!!

Peste o jumătate de oră

RE:

Indiciul numărul unu: Sunt răcit deja de două săptămâni

Indiciul numărul doi: O să mai fiu singur doar trei săptămâni.

Completări la indiciul numărul doi: Pamela („Pam“) vine. Şi rămâne.

Peste zece minute

RE:RE:

Asta da, surpriză! Felicitări, Leo, chiar meriţi asta! (Mă refer la „Pam“, nu la răceală, bineînţeles.) Salutări, Emmi.

Peste cinci minute

RE:

Apropo, mi-am amintit ceva. O întrebare pe care am gândit-o amândoi şi la care n-a răspuns niciunul dintre noi. Ea suna în felul următor: s-a schimbat ceva în viaţa ta după ce ne-am întâlnit? — În ceea ce mă priveşte pe mine: da! De când mi te pot închipui în timp ce citesc ce mi-ai scris, îmi dau seama mai repede în ce dispoziţie eşti când îmi scrii şi ce vrei să spui, de fapt, în afară de ce-mi scrii negru pe alb. Îţi văd buzele cum omit anumite cuvinte. Îţi văd pupilele voalate, comentând evenimentele. Mai sus spui aşa: „Asta da, surpriză! Felicitări, Leo, chiar meriţi asta!“. Dar, de fapt, voiai să spui: „O, ce dezamăgire. Dar tu eşti de vină, Leo. Se pare că nu meriţi mai mult“. La care, între paranteze, comentezi pe un ton amuzat: „Mă refer la «Pam», nu la răceală, bineînţeles“. Ceea ce înseamnă un „Mai bine o răceală de trei săptămâni, decât să fii cu Pam asta toată viaţa!“ răutăcios şi amar. Am sau n-am dreptate?

Peste trei minute

RE:RE:

Nu, Leo, se poate ca uneori să fi fost amară, dar răutăcioasă nu sunt. Sunt sigură că „Pam“ e o femeie interesantă şi că-ţi face mai bine decât alergia la polen. Nu-mi trimiţi o poză cu ea?

După un minut

RE:

Nu, Emmi.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

De ce nu?

Peste două minute

RE:

Pentru că nu ştiu la ce ţi-ar folosi. Pentru că pe tine nu te interesează cum arată. Pentru că nu vreau să te compari cu ea. Pentru că sunt obosit. Pentru că acum o să mă duc să mă culc. Noapte bună, Emmi.

Peste un minut

RE:RE:

Îmi scrii pe un ton sfidător şi iritat, Leo. De ce? 1.) Te calc pe nervi? 2.) Nu eşti fericit? 3.) Sau nu ai nicio fotografie cu ea?

Peste 20 de secunde

RE:

Nu.

Ba da.

Ba da.

Noapte bună!

Capitolul zece

În seara următoare

Subject: **Scuze**

Îmi pare rău că am fost cam dur. Momentan nu sunt într-o pasă prea bună. Dar îţi scriu eu! Cu drag, Leo.

Peste două ore

RE:RE:

E în regulă, nu-ţi face probleme. Scrie-mi când îmi scrii. Nu trebuie să-mi scrii când eşti într-o pasă perfectă. Mă mulţumesc şi cu o pasă mai puţin bună. Emmi.

Peste trei zile

Subject: **Pasa în care sunt**

Dragă Emmi, de ce am de trei zile senzaţia (chinuitoare, între timp) că aştepţi cu nerăbdare să-ţi explic de ce nu sunt într-o pasă bună? Salutări, Leo.

Peste patru ore

RE:RE:

Probabil pentru că simţi nevoia să-mi explici. Deci, dacă vrei să-mi explici, explică-mi şi nu te mai ascunde după deget.

Peste zece minute

RE:

Nu, Emmi, nu simt deloc nevoia să-ţi explic! N-am cum să-ţi explic pentru că nu-mi pot explica nici mie. În mod paradoxal însă, simt că-ţi sunt dator cu o explicaţie. Cum îţi explici chestia asta?

Peste opt minute

RE:RE:

Habar nu am, Leo. Poate că ai dezvoltat o pasă paranoică faţă de mine şi simţi nevoia să-mi dai explicaţii. (Apropo, e o trăsătură nouă pe care o observ la tine.) Dacă vrei, îmi întreb terapeuta dacă îţi poate recomanda pe cineva, un expert în faze paranoice care se manifestă prin nevoia de a da explicaţii.

Dar, ca să te liniştesc: nu trebuie să-mi explici de ce „momentan nu eşti într-o pasă prea bună“. Cunosc motivul oricum.

Peste trei ore

RE:

Nemaipomenit, Emmi. Atunci explică-mi, te rog!

Peste 20 de minute

RE:RE:

Eşti agitat din cauza („...“), OK, din cauza Pamelei. În Boston tu erai musafirul ei. După Boston, ea a fost musafirul tău. Sau aţi fost musafiri pe rând, unul la celălalt, la Londra, sau, mă rog, cum s-o fi chemat locul acţiunii. Dar, odată cu schimbările geografice, s-au schimbat şi coordonatele amoroase. Acum o să vină la tine şi o să rămână la tine. O relaţie la distanţă va deveni o relaţie „la apropiere“. Iar asta înseamnă activităţi cotidiene interumane, între patru pereţi, în loc de un hotel romantic cu pensiune completă. Să speli geamurile şi să agăţi perdele curate, în loc să priveşti în zare, visând la

peisajul dorinţelor tale? Şi, apropo, nu vine la tine. Vine pentru tine. Vine din cauza ta. Se bazează pe tine. Iar tu trebuie să preiei toată responsabilitatea. Iar gândul ăsta te stresează, bineînţeles. Ţi-e teamă de nesiguranţă, de senzaţia vagă că brusc, într-o bună zi, lucrurile s-ar putea schimba între voi. Neliniştea asta e firească şi de înţeles, Leo. Momentan n-ai cum să fii sub nicio formă „în pasa ta cea mai bună“. Altfel ce-o să se aleagă de pasa următoare, de următoarea fază din viaţa ta? Dar sunt convinsă că o să vă descurcaţi voi cumva! O seară frumoasă. Cu drag, Emmi.

Peste şapte ore

Subject: **Dragă jurnalule**

Salut, Emmi, probabil că dormi deja. Cred că e două sau trei dimineaţa. Momentan nu beau niciun strop de alcool şi tocmai de aceea nu-l mai suport. Ăsta e doar cel de-al treilea pahar şi văd totul în ceaţă. OK, e un pahar mare, recunosc. Vinul are 13,5% alcool, conform etichetei, care mi s-a urcat deja la cap şi restul de optzeci şi şase sau optezeci şi şapte la sută e încă în sticlă. O să-l beau acum pentru că oricum nu mai are alcool. Tot alcoolul e în capul meu. Numai că sunt la a doua sticlă, recunosc.

Emmi, trebuie să-ţi spun că eşti singura femeie căreia îi scriu, căreia îi scriu cum îi scriu, cum sunt, cum îmi trece prin cap. De fapt, tu eşti jurnalul meu, doar că nu stai într-un loc ca un jurnal. Nu eşti la fel de răbdătoare ca un jurnal. Te amesteci tot timpul, eşti contra, mă contrazici, mă zăpăceşti. Eşti un jurnal cu faţă, corp şi siluetă. Crezi că nu te văd, că nu te simt. Greşit. Greşit. Foarte greşit. Când îţi scriu, te aduc mai aproape de mine. Aşa a fost mereu. Şi de când te cunosc şi „personal“, ştii, de când ne-am întâlnit faţă-n faţă, de atunci — noroc că nimeni nu mi-a luat pulsul — de atunci... nu ţi-am zis niciodată şi nici n-am vrut pentru că, oricum, la ce bun? Eşti măritată şi soţul tău te iubeşte. A comis o greşeală gravă, a tăcut. De fapt, asta e cea mai gravă greşeală. Dar va trebui să-l ierţi. Locul tău e lângă familie şi nu spun asta pentru c-aş fi un om cu valori conservatoare, nu sunt deloc conservator, sau, mă rog, poate puţin, în ceea ce priveşte anumite valori, dar conservator-conservator nu sunt. Unde eram oare? A, da, exact, Emmi, locul tău e lângă familia ta. Şi locul meu e lângă Pamela, sau invers, în fine, nu contează. Dar nu, nu-ţi trimit nicio poză cu ea, mi s-ar părea prea (...), ar însemna s-o afişez ca într-o vitrină, înţelegi, şi n-are niciun rost, de ce să fac asta? Emmi, ea nu seamănă cu tine, dar mă iubeşte şi am hotărât c-o să fim fericiţi, ne potrivim, avem un viitor împreună, pe bune, crede-mă. Am voie să-ţi scriu aşa ceva? O să te superi pe mine?

Emmi, tu şi cu mine, de fapt, noi amândoi ar fi trebuit să renunţăm la chestia asta de mult. Aşa n-ai cum să ţii un jurnal. Aşa nu poate să reziste nimeni. Tu te uiţi tot timpul la mine — ai vrea să scrii, dar nu, te uiţi doar la mine atât de, atât de, atât de, atât. Şi eu te văd cum mă priveşti, când îmi zici aşa de, de, de, şi atunci pot să zic ce vreau, pot să tac cât vreau, că tu mă priveşti oricum cu ochii tăi/cuvintele tale. Fiecare literă scrisă de tine îmi face cu ochiul, aşa de, de, de, o dată aşa, o dată aşa. Fiecare silabă reflectă privirea ta.

Emmi, Emmi, am avut o iarnă cumplită. Niciun „Crăciun fericit şi La Mulţi Ani! vă urează Emmi Rothner“. Chiar am crezut că s-a terminat. Tu ai scris că GATA după noaptea aceea. Noaptea aceea şi apoi GATA, nu „gata“, ci GATA — nu ştiu, mi s-a părut prea mult. Am acceptat pierderea. Totul părea pierdut şi nu mai rămăsese nimic în locul spaţiului gol. Niciun jurnal. Nicio zi. A fost o perioadă foarte aiurea, fără niciun eveniment, crede-mă. Dar Pamela mă iubeşte, de asta sunt sigur.

Emmi, te întreb dacă îţi mai aminteşti de noaptea aceea. N-ar fi trebuit să facem ce-am făcut. Ai fost atât de încruntată, atât de amară, atât de tristă şi totuşi, atât de, de, de (...). Respiraţia ta pe faţa mea, pe ochii mei, senzaţia asta mi-a pătruns până-n ţesuturi. Se poate să fii mai aproape de cineva decât am fost noi? De câte ori n-am visat despre asta, şi tot timpul, aceleaşi imagini. Să te strâng în braţe şi

apoi să înmărmuresc de-a pururi (...). Şi să-ţi simt respiraţia şi nimic mai mult.

Dar mai bine o las baltă cu scrisul. Sunt cam beat, vinul ăsta e tare, nu ştiu dacă are sau nu alcool. Emmi, încă cincisprezece nopţi, am calculat, şi Pamela e aici. O să începem o viaţă nouă, tu o numeşti episod sau fază, eu o numesc viaţă. Dar nu ţin la valorile conservatoare, sau, mă rog, poate un pic. Viaţa ta sunt Bernhard şi copiii. N-o reteza aşa de uşor. Cei care trăiesc doar „în faze“ nu au o perspectivă destul de largă, nu percep raza acţiunilor lor, sensul general al lucrurilor. Genul ăsta de oameni percep doar bucăţi mici, lente şi neimportante. Genul ăsta ratează exact ce-i mai important, până la urmă. Hai, noroc!

Şi acum, ce mai contează, acum te sărut, jurnalul meu. Te rog, nu te uita aşa la mine!!! Şi iartă-mă pentru astfel de e-mailuri. Momentan nu sunt în cea mai bună formă şi nici măcar în cea de după. Şi sunt puţin cam băut. Nu, nu tare, doar puţin. Aşa. Stop. S-a terminat. Trimit. Gata, nu GATA, doar gata, al tău, Leo.

În dimineaţa următoare

Subject: **Au mai rămas 14 nopţi**

Dragă Leo, mesajele tale scrise în stare de ebrietate sunt ceva de speriat! Ultimul a fost mai mult decât un exemplu de logoree, a fost un adevărat torent. Ar fi bine să le mai domoleşti niţel. Dar uneori, când seiful tău cu sentimente dă pe dinafară, eşti un adevărat filosof. Explicaţiile tale referitoare la valorile conservatoare şi la fazele existenţiale i-ar fi intimidat chiar şi pe vechii cărturari. Nici nu ştiu de unde să încep. De fapt, nici nu ştiu dacă ar trebui să încep cu ceva. Aş mai putea concura cu cele paisprezece nopţi? O s-o întreb pe terapeuta mea. Şi tu scapă odată de nivelul ăla de alcool care ţi-a mai rămas în cap! Cu drag, jurnalul tău neastâmpărat.

Peste nouă ore

Subject: **Programul nostru**

Bună seara, Leo. Ce faci, citeşti literele din nou? (Îmi recunoşti faţa în ele?) Dacă da, o să-ţi pun câteva întrebări, în calitate de jurnal al tău, referitor la programul nostru pentru următoarele şi, probabil, ultimele noastre două săptămâni: ce vrei să facem?

1.) Vrei să tăcem ca să te poţi pregăti liniştit pentru „Pam“? (Citez: „Mă iubeşte şi am hotărât c-o să fim fericiţi“. Comentariu personal: o decizie foarte bună!)

2.) Vrei să ne scriem în continuare, de parcă între tine şi jurnalul tău nu s-ar fi întâmplat nimic (şi tocmai de aceea, n-are cum să se întâmple nici de acum încolo)? Şi odată cu aterizarea avionului din Boston, o să se termine şi cronica noastră sub formă de dialog, ca să te poţi concentra în sfârşit pe viitorul tău, pe viaţa ta de acum încolo, în timp ce eu mă prăbuşesc în următoarea fază sau o repet pe cea de dinainte, având în vedere succesul enorm de care am avut parte?

3.) Sau vrei să ne mai întâlnim o dată? Ştii: una dintre faimoasele noastre „ultime întâlniri“. Cu scopul de a, cu scopul, cu scopul (...) Fără niciun scop. Doar aşa, pur şi simplu. Îţi mai aminteşti cum i-am spus vara trecută? — „Un sfârşit decent“. Vrei să terminăm într-un mod decent, şi, mai ales, definitiv? Gândeşte-te bine. N-o să mai avem ocazia de acum încolo.

În seara următoare

Subject: **Au mai rămas 13 nopţi**

Salut, Leo, văd că ai ales varianta 1.) fără să te consulţi cu jurnalul tău. Sau te mai gândeşti? Sau eşti doar treaz şi tăcut? Haide, spune-mi odată! Emmi.

Peste două ore

RE:

Treaz, tăcut şi nedumerit.

Peste zece minute

RE:RE:

Dacă eşti treaz, bea. Dacă eşti tăcut, vorbeşte. Dacă eşti nedumerit, întreabă-mă pe mine. Pentru asta există jurnalele.

Peste cinci minute

RE:

Ce să te întreb?

Peste şase minute

RE:RE:

Cel mai bine ar fi să mă întrebi ceva ce vrei să ştii. Şi dacă eşti atât de nedumerit încât nu ştii ce să mă întrebi pentru că nu ştii ce vrei să ştii, întreabă-mă altceva. (De la tine am învăţat genul ăsta de propoziţii!)

Peste trei minute

RE:

OK, Emmi. Cu ce eşti îmbrăcată?

Peste un minut

RE:RE:

Bravo, Leo. Pentru cineva care nu ştie ce vrea să ştie, a fost o întrebare bună, îndeptăţită, ca să nu zic: arzătoare!

Peste 50 de secunde

RE:

Mulţumesc. (De la tine am învăţat genul ăsta de întrebări!) Deci, cu ce eşti îmbrăcată în clipa asta?

Peste cinci minute

RE:RE:

Ce-ai vrea să răspund? „Nimic“? Sau chiar: „Nimic!“ Ei bine, sper că o să accepţi adevărul crud: port o bluză de pijama de flanelă gri, dar, din păcate, pantalonii care se potrivesc cu ea i-am rătăcit, aşa că i-am înlocuit cu o pereche albastru-deschis, care îmi alunecă tot timpul pentru că elasticul e slăbit, dar pe care mi-e milă s-o arunc pentru că bluza cu care se potriveşte şi-a dat duhul în maşina de spălat la 90 de grade, s-a întâmplat într-o seară ceţoasă de noiembrie, cred. Şi ca să nu fiu nevoită să văd combinaţia asta minunată, mi-am pus un halat de baie flauşat de culoarea bobului de cafea, cadou de la Eduscho. Te simţi mai bine acum?

Peste 15 minute

RE:

Şi ce ţi-ai imaginat c-o să facem când ne întâlnim, Emmi?

Peste trei minute

RE:RE:

Ei, vezi, la întrebarea asta am detectat o îmbunătăţire calitativă remarcabilă. Outfitul meu te-a inspirat, mai mult ca sigur.

Peste două minute

RE:

Deci, ce ţi-ai imaginat?

Peste opt minute

RE:RE:

Leo, poţi să zici „îţi imaginezi“ liniştit, nu trebuie să exprimi totul atât de relativ. Oricum, sunt conştientă că nu vrei să te mai întâlneşti cu mine şi-a patra oară. Şi te înţeleg. Probabil că te temi de un nou atac sexual din partea mea, înainte de „Pam“, de care nu te-ai fi putut apăra nicicum. (Şi mie îmi place relativismul!) Dar o să te liniştesc: de data asta nu mi-aş „fi“ imaginat aşa ceva, dragul meu.

Peste un minut

RE:

Dar ce ţi-ai imaginat?

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Acelaşi lucru ca tine.

Peste 30 de secunde

RE:

Dar eu nu-mi imaginez nimic, Emmi, sau, mă rog, nimic clar, oricum.

Peste 20 de secunde

RE:RE:

Adică exact ce mi-am imaginat şi eu.

Peste 50 de secunde

RE:

Nu ştiu, dragă Emmi. Sincer să fiu, nu pot să-mi imaginez o „ultimă“ întâlnire, fără ca vreunul din noi să-şi imagineze ceva. Cred c-ar fi bine să ne limităm la scris. Măcar aşa putem fi mai generoşi cu ce ne imaginăm şi ce nu.

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Ei, ai văzut, dragul meu Leo? De data asta nu mai pari chiar aşa de nedumerit. Şi nici tăcut. Doar treaz, din păcate. N-o să mă obişnuiesc cu asta niciodată. Noapte bună, somn uşor. Apăs pe buton.

Peste 30 de secunde

RE:

Noapte bună, Emmi.

În seara următoare

Subject: **Au mai rămas 12 nopţi**

Salut, Leo, terapeuta mea mă avertizează să nu mă întâlnesc cu tine sub nicio formă în faza asta (care nu-i nici cea mai bună pentru mine, nici aproape cea mai bună pentru tine). V-aţi aliat împotriva mea în secret?

Peste două ore

Subject: **Am sau n-am dreptate?**

Eşti acolo. Am sau n-am dreptate?

Şi ai citit şi e-mailul. Am sau n-am dreptate?

Doar că nu mai ştii ce să zici. Am sau n-am dreptate?

Pentru că nu ştii ce să mai faci cu mine. Am sau n-am dreptate?

Te gândeşti: of, de-ar trece odată astea douăsprezece nopţi! Am sau n-am dreptate?

Peste 40 de minute
RE:
Dragă Emmi, chiar dacă mi-e greu să recunosc: din păcate, ai dreptate, cu fiecare cuvânt!

Peste trei minute
RE:RE:
Ce deprimant!

Peste un minut
RE:
Nu doar pentru tine!

Peste 50 de secunde
RE:RE:
Vrei s-o lăsăm baltă?

Peste 30 de secunde
RE:
Da, aşa ar fi cel mai bine.

Peste 30 de secunde
RE:RE:
Chiar acum?

Peste 40 de secunde
RE:
Da, din partea mea, chiar acum!

Peste 20 de secunde
RE:RE:
OK.

Peste 15 secunde
RE:
OK.

Peste 30 de secunde
RE:RE:
Tu primul, Leo!

Peste 20 de secunde
Nu, tu prima, Emmi!

Peste 15 secunde
RE:RE:
De ce?

Peste 25 de secunde
RE:
Pentru că a fost ideea ta!

Peste trei minute

RE:RE:

Dar tu m-ai inspirat, Leo! Tu mă inspiri de zile întregi! Tu şi tăcerea ta. Tu şi faptul că eşti nebăut. Tu şi nedumerirea ta. Tu şi al tău „e mai bine aşa“. Tu şi al tău „E mai bine să nu ne mai (...)“. Tu şi al tău „Cred c-ar trebui să ne limităm“. Tu şi al tău. „Of, nu mai trec astea douăsprezece nopţi?“

Peste 4 minute

RE:

Ultima replică provine de la tine, draga mea. Tu mi-ai răstălmăcit vorbele.

Peste un minut

RE:RE:

Dacă nu ţi le răstălmăcesc, nu mai aud nimic de la tine, dragul meu!

Peste trei minute

RE:

Pe mine mă nelinişteşte doar felul tău melodramatic de-a sărbători countdownul ăsta final, dragă Emmi. Subject: Au mai rămas paisprezece nopţi. Subject: Au mai rămas treisprezece nopţi. Subject: Au mai rămas douăsprezece nopţi. E un fetişism dureros al subiectelor şi un masochism al disperării. De ce faci asta? De ce ne îngreunezi treaba? De ce-o faci mai greu de suportat decât este oricum?

Peste trei minute

RE:RE:

Nu ne-ar fi mai uşor nici dacă nu aş îngreuna eu treaba. Lasă-mă măcar să număr ultimele noastre nopţi comune (într-o oarecare măsură), dragă Leo. E felul meu de-a mă împăca încet-încet cu situaţia. Oricum n-au mai rămas multe. Mâine-dimineaţă o să se mai ducă una. Ceea ce, cu alte cuvinte, înseamnă că jurnalul tău îndărătnic îţi urează o „a douăsprezecea“ noapte plăcută!

Capitolul doisprezece

În ziua următoare

Subject: **Propunerea mea!**

Bună dimineaţa, dragă Emmi. Vreau să-ţi propun ceva apropo de cum să petrecem următoarea săptămână şi jumătate: în fiecare zi, şi tu, şi eu avem voie să punem câte o întrebare şi celălalt trebuie să răspundă la ea. Eşti de acord?

Peste 20 de minute

RE:RE:

Când ţi-a venit ideea asta absurdă, dragul meu?

Peste trei minute

RE:

Să înţeleg că asta e întrebarea ta pentru ziua de azi, draga mea?

Peste cinci minute

RE:RE:

O clipă, Leo, n-am spus că sunt de acord. Ştii bine că-mi place să mă joc, altfel n-aş sta aici, în faţa calculatorului, de doi ani. Dar jocul ăsta nu-l înţeleg prea bine. Ce facem, de pildă, dacă răspunsul tău la întrebarea mea generează o întrebare nouă?

După un minut

RE:

În cazul ăsta îmi pui întrebarea respectivă în ziua următoare.

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Nu e deloc fair! Vrei doar să treacă timpul mai repede între mine şi „Pam“, ca să nu mai trebuiască să scrii în jurnalul tău zilnic.

Peste 40 de secunde

RE:

Îmi pare rău, Emmi. Dar astea sunt regulile jocului. Ştiu foarte bine, pentru că le-am inventat chiar eu. Vrei să începem?

După un minut

RE:RE:

O clipă. Avem voie să nu răspundem la anumite întrebări?

Peste 50 de secunde

RE:

Nu, nu avem voie să nu răspundem! Putem să răspundem evaziv, dar atât.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Asta înseamnă că eşti în avantaj. Doar te-ai antrenat vreo douăzeci şi cinci de luni.

Peste 40 de secunde

RE:
Dragă Emmi, vrei să începem?

Peste 30 de secunde
RE:RE:
Şi dacă spun nu?

Peste două minute
RE:
Atunci asta a fost întrebarea ta pentru azi şi ăsta e răspunsul meu. Ne citim mâine.

Peste un minut
RE:RE:
Dacă n-ai fi Leo Leike, cel pe care l-am văzut cu ochii mei privind languros în zare la o masă de cafenea, având în vedere c-ar fi făcut orice ca să pară şarmant, suficient de şarmant încât să se poată întrece cu imaginea din fantezia mea, ţi-aş zice că eşti un sadic! Bine, hai, întreabă-mă. (Dar, te rog, nu mă întreba cu ce sunt îmbrăcată!) Emmi.

Peste trei ore
Subject: **Prima întrebare**
Aştept să-mi pui întrebarea, dragul meu. Nu-ţi trece nimic prin cap? A, stai că nu asta voiam să te întreb! Întrebarea mea sună în felul următor: „Dragă Leo, în ultimul tău manifest scris în comă alcoolică, susţii că tu şi P... P... Pamela vă potriviţi perfect. În ce sens? Rog o lămurire detaliată“.

Peste cinci minute
RE:
Întrebarea mea către tine sună în felul următor, Emmi: „Ai mai vrea s-o faci o dată?“

Peste 15 minute
RE:RE:
Ce mişcare deşteaptă, Leo. N-am decât să ghicesc la ce te referi cu acest „o“ şi Doamne fereşte să mă gândesc la altceva, că am îmbulinat-„o“ pentru totdeauna, chiar dacă tu ai fost cel care a pus întrebarea. Dacă n-ai fi tu Leo, ci un oarecare alt bărbat, acest „o“ s-ar referi, în mod clar, la sex. În cazul nostru: la „vizita“ mea la tine, la dezamăgirea mea, la disperarea mea, la furia mea distructivă şi la acel „o“ care a rezultat de aici. Dacă te referi la acest „o“, răspunsul meu ar fi „nu“. Nu, n-am mai face-o! Îmi doresc să n-o fi făcut niciodată.
Dar fiindcă eşti Leo Leike, bineînţeles că nu te referi la sex, ci la altceva, la ceva mai Mare, mai Elevat, mai Valoros. Dacă nu mă înşel, cred că te referi la relaţia noastră virtuală. Cu alte cuvinte, mă întrebi: ai mai vrea să faci asta o dată? Mi-ai mai răspunde la e-mailuri? Te-ai mai implica în aşa ceva în felul ăsta, cu intensitatea asta, ai mai investi atâtea sentimente în mine? Ai mai face-„o“, ştiind că s-ar putea termina aşa?
Da, Leo. Ba, mai mult: DA! Oricând.
Aşa, şi acum e rândul tău!

Peste 50 de minute
RE:RE:
Ştiu că nu îţi face nicio plăcere să-mi răspunzi la întrebare. Dar trebuie s-o faci, Leo! Tu eşti cel care a inventat jocul ăsta!

Peste o oră

RE:

Răspunsul meu, dragă Emmi, sună în felul următor: „Pamela şi cu mine ne potrivim pentru că am impresia că există o anumită armonie între noi. Felul în care ne raportăm unul la celălalt e relaxat şi lipsit de complicaţii. Dacă am vrea să facem amândoi ce vrem, n-am face nimic din ceea ce n-ar vrea celălalt. Avem personalităţi asemănătoare. Suntem mai degrabă calmi, prudenţi, nu ne călcăm pe nervi, nu cerem mai mult unul de la altul decât ne-am putea da, nu vrem să ne schimbăm unul pe celălalt, ne acceptăm aşa cum suntem. Şi nu ne plictisim niciodată împreună. Ne place aceeaşi muzică, ne plac aceleaşi cărţi, filme, feluri de mâncare şi imagini, avem aceeaşi atitudine faţă de lucruri şi acelaşi simţ al umorului, ştim ce ni se pare amuzant şi ce nu. Pe scurt: Putem şi vrem să fim împreună“. La asta m-am referit când am spus că „ne potrivim“. Noapte bună, Emmi.

În seara următoare

Subject: **???**

Salut, Emmi, întrebarea mea pentru azi sună în felul următor: „De ce nu dai niciun semn de viaţă?“

Peste zece minute

RE:RE:

Salut, Leo, răspunsul meu (relaxat şi necomplicat) de azi sună în felul următor: „Citeşte e-mailul tău de ieri despre buna potriveală şi o să-ţi dai seama de îndată de ce nu mai dau niciun semn de viaţă“.

Peste 15 minute

RE:RE:

Bine, hai să scăpăm de asta. Întrebarea mea de azi e: „Am dreptate când presupun că nici nu vrei să o plac pe «Pam» şi că nici nu-mi dai şansa să mă împac cu relaţia voastră? În caz contrar nu mi-ai servi o imagine din asta despre voi la care n-am cum să mă abţin să nu mă strecor în monitorul meu şi să şuier: îîîîîîîîîîîîîîîîîgh, oribil! Le place aceeaşi muzică, le plac aceleaşi cărţi, filme, mâncăruri şi imagini, au aceeaşi atitudine şi acelaşi simţ al umorului, ştiu ce li se pare amuzant şi, mai rău, ştiu şi ce nu li se pare amuzant. Îîîîîîîîîîîîîîgh! Cine ştie, poate că peste vreo câteva săptămâni o să se ducă la golf în sincron în şosete asortate cu dungi alb-albastre. Dar, ia te uită: cei doi nu se plictisesc niciodată, dar niciodată împreună. Ce nebunie, cum de reuşesc? Simt că adorm, că-mi amorţeşte faţa numai când îl ascult pe Leo în timp ce-mi povesteşte despre cât de bine se potriveşte cu «Pam»“. (Ai înţeles întrebarea? Era la începutul e-mailului.)

Peste 20 de minute

RE:

Descarcă-ţi numai nervii, Emmi, ia totul în derâdere şi tratează-mă cu cinism. N-am afirmat niciodată c-aş fi un bărbat interesant. Dacă-ţi amorţeşte faţa la relatările mele, înseamnă că măcar te linişteşti, iar asta n-are cum să nu-i facă bine tensiunii. O mică observaţie, doar, şi-aş vrea să o rogi pe terapeuta ta să confirme dacă am dreptate: Emmi, e extrem de contraproductiv şi un pic chiar ieftin să laşi trenul să plece cu bărbatul ales (sunt cuvintele tale) şi apoi să te legi de fiecare femeie care vrea să stea cu el în compartimentul cel nou. În felul ăsta n-ai cum s-o faci mai puţin atractivă în faţa mea, dimpotrivă, îi faci chiar reclamă.

Şi cu asta, am ajuns la grindina emoţională din întrebarea ta (era să uit să răspund la ea): nu ţine de competenţa mea să te „împac“ în ceea ce priveşte relaţia mea cu Pamela. Aş prefera să fii împăcată. Dar dacă te simţi mai bine aşa, neîmpăcată, atunci, bine, fă cum îţi place. O să suport cumva. Şi dacă relaţia mea cu Pamela o să fie afectată sau chiar o să se termine, asta n-o să se întâmple nicidecum din

cauza „neîmpăcării“ tale, Emmi. O seară plăcută în continuare, Emmi.

Peste zece minute
RE:RE:
Asta a fost o răutate, Leo! Eu când sunt cinică sunt doar cinică. Dar tu când eşti cinic eşti chiar răutăcios.
Apropo: nu EU am pierdut trenul tău, dragul meu. Eu am scris doar că: „Trenul nostru a plecat“. E o diferenţă. Te comporţi de parcă aş fi trimis trenul tău pe calea pierzaniei singură. (Cu asta nu mă refer la „Pam“!) Leo, trenul ăsta l-am lăsat să plece amândoi. Am colaborat ca doi profesionişti, după luni întregi de antrenament în a ignora staţiile. Să nu uiţi asta, te rog. Noapte bună.

Peste trei minute
RE:RE:
Şi iartă-mă pentru şosetele asortate cu dungi. În privinţa asta chiar am fost răutăcioasă.
După un minut
RE:
Dar ţi-a făcut plăcere.

Peste 20 de secunde
RE:RE:
Da, bineînţeles!

Peste 30 de secunde
RE:
Atunci gluma şi-a atins deja scopul. Somn uşor, draga mea cinică!

Peste 20 de minute
RE:RE:
Şi ţie, suporter al cinismului! Ce-mi place la tine e că ştii de glumă, chiar dacă eşti ţinta ei.

Peste 40 de secunde
RE:
Asta pentru că-mi place să te văd râzând. Şi nimic nu pare să te amuze mai tare decât glumele îndreptate spre mine.

Peste 30 de secunde
RE:RE:
Auzi, Leo, să ştii că-mi plac şosetele cu dungi! Sunt sigură că-ţi stau bine. Că arăţi şi mai nevinovat în ele decât de obicei. Noapte bună!

În ziua următoare
Subject: **Întrebarea mea**
Dragă Emmi, întrebarea mea de azi sună în felul următor: „Ce-o să se întâmple cu tine şi Bernhard?“

Peste cinci minute
RE:RE:
Nu, Leo! Chiar e nevoie de asta?

Peste şapte ore
Subject: **Bernhard**

Bine, fie. De Paşti, o să zboare cu mine, fără copii, spre Insulele Canare, în La Gomera, pentru o săptămână. Subliniez: EL e cel care zboară cu mine, nu eu cu el. Dar probabil c-o să mă alătur şi eu. N-o să mă împotrivesc. Mi se pare un gest curajos din partea lui. El crede în recâştigarea sentimentelor mele, în reîntoarcerea marii iubiri, pe un fundal cu nisip, sare, loţiune de bronzat şi pietre. Mă rog. Poate o să fac un curs de navigaţie.

Peste cinci minute
RE:
Asta înseamnă că mai dai o şansă căsniciei voastre?

Peste trei minute
RE:RE:
Disciplinează-te, Leo, disciplinează-te! N-ai voie mai mult de o întrebare pe zi!

Peste două minute
RE:
Bine, atunci o să te mai întreb o dată mâine. Şi care e întrebarea ta?

Peste patru minute
RE:RE:
Cred c-o s-o ţin pentru programul de seară. „Locul crimei“ l-am văzut deja oricum azi.

Peste cinci ore
Subject: **Întrebarea mea**
Iată întrebarea mea: „Îl mai simţi?“

Peste două ore
RE:RE:
Dragă Leo, trebuie să răspunzi la toate întrebările!

Peste două ore
RE:RE:
Laşule! Puteai să admiţi că nu ştii la ce mă refer cu „îl“, că nu ştii ce ar trebui să simţi. Măcar aşa ai fi dat un răspuns evaziv, spunând că nu-l mai simţi. Pentru că dacă l-ai mai simţi, ai şti la ce mă refer. Dar, stai liniştit: nu mă aşteptam să-l simţi, oricum. E târziu, mă duc să mă culc, noapte bună. Ne mai trezim de şapte ori şi gata, am scăpat de chin. Emmi.

Peste 20 de minute
Subject: **Bineînţeles**!
Salut, Emmi, abia acum am ajuns acasă. Referitor la întrebarea ta: „Da, bineînţeles că-l mai simt“. Noapte bună, Leo.

Peste trei minute
RE:RE:
Stai puţin, Leo! M-am trezit (brusc) şi, din păcate, trebuie să-ţi transmit că nu te las să te refugiezi în pat în halul ăsta, nici măcar la ora asta, nici vorbă, nu e conform regulamentului! „Da, bineînţeles că-l mai simt“ este o afirmaţie vidă, ăsta nu-i un răspuns, nici măcar unul evaziv. Nu mi-ai dat nicio dovadă că ştii ce anume ar trebui să simţi. Probabil că blufezi ca să te las în pace. Îmi pare rău, dragul meu, dar îmi eşti dator cu un răspuns decent!

Peste 15 minute

RE:

Am răspuns la fel de criptic cum m-ai întrebat şi tu, dragă Emmi. Nu mi-ai spus cine este „el“, cel pe care ar trebui să-l simt pentru că ai vrut să mă testezi, ai vrut să vezi dacă mai ştiu cine e „el“. Nu „l“-am numit pentru că am vrut să te testez, să văd dacă ai încredere în mine (nu ai!) că ştiu ce vorbesc, ce cred şi ce simt când mă gândesc la tine. Vezi cazul: „îl“. Da, îl mai simt. Uneori mai tare, uneori mai slab. Uneori trebuie să-l descopăr cu vârful degetului mijlociu. Uneori îl mângâi cu degetul mare de la mâna cealaltă. Uneori îşi anunţă prezenţa singur. Nu dispare, indiferent de câte ori mă spăl pe mâini. Uneori mă mănâncă, semn că urmează să-mi scrii, probabil, un e-mail cinic. Şi uneori mă doare rău de tot şi atunci mi-e dor de tine, Emmi, şi îmi doresc ca lucrurile să se fi întâmplat altfel. Dar nu vreau să fiu nerecunoscător. Doar am punctul de contact de la tine din mijlocul palmei. Aici se adună toate amintirile şi aleanurile. În punctul acesta se combină toate trăsăturile din fantezia mea despre Emmi, cu toate detaliile posibile pentru pretenţiosul Leo Leike, cel-cu-ochii-pierduţi-în-zarea-posibilităţilor. Noapte bună!

Peste şapte minute

RE:RE:

Mersi, Leo! A fost foarte frumos ce mi-ai scris! Ce mi-ar plăcea să fiu acum lângă tine!

Peste un minut

RE:

Dar chiar eşti!

În ziua următoare

Subject: **Întrebarea mea**

Salut, Emmi, cum te-am avertizat deja, o să repet întrebarea mea de ieri: „Îi mai dai o şansă căsniciei voastre?“

Peste două ore

RE:RE:

Palpitant, palpitant! După un Leo romantic, de seară, care se pricepe să vorbească aşa de, de, de captivant despre punctele de contact, avem de-a face cu un Leo de zi sobru, un pastor al mailboxurilor, care se luptă pentru relaţiile confidentei sale, de parcă ar avea ceva de câştigat din asta. Hmmmmmm. O să strecor întrebarea mea aici. Ea sună în felul următor: în primul meu e-mail scris după reluarea relaţiei virtuale cu Leo, am amintit că am discutat mult cu Bernhard despre tine, despre noi doi. De ce nu mă întrebi ce am discutat? De ce vrei să-l percepi pe Bernhard doar de undeva din afară? De ce nu înţelegi că relaţia mea cu el e legată în mare parte de relaţia mea cu tine? (Şi să nu-mi spui acum că ţi-am pus trei întrebări. Au fost trei semne de întrebare, e adevărat, dar numai o singură întrebare!)

Peste trei ore

RE:

Dragă Emmi, n-aş vrea să discuţi cu Bernhard despre mine sau, cel puţin, nu vreau să ştiu că ai făcut-o. Nu aparţin familiei voastre şi nici cercului vostru de prieteni. Nu vreau să accept faptul că relaţia ta cu el e legată de relaţia ta cu mine. Nu vreau şi gata! Eu n-am vrut să lupt niciodată împotriva lui. N-am vrut să-l jefuiesc. N-am vrut să mă amestec în viaţa voastră conjugală. N-am vrut să fur nimic din tine de la soţul tău. Şi, invers, nu suport să-mi imaginez că pentru tine sunt un fel de completare a lui. Pentru mine n-a existat decât „ori“, „ori“, de la început. Cu alte cuvinte: când mi-ai zis că trăieşti într-o „căsnicie fericită“, pentru mine n-a mai existat decât un „ori“. O seară frumoasă, Leo.

Peste 20 de minute

RE:RE:

De data asta, o replică:

1.) Să înţeleg că ăştia doi ani au fost un „ori“? „Ori“-ul ăsta al tău înclină tare mult spre celălalt „ori“, dragul meu. Dacă eşti aşa de nehotărât, mă întreb cum eşti atunci când alegi cel de-al doilea „ori“?

2.) Îmi scrii aşa: „N-am vrut să fur nimic din tine de la soţul tău“. Vezi, Leo, genul ăsta de afirmaţii mega-conservatoare mi se par cele mai enervante. Prin asta mă degradezi, practic. Nu sunt o marfă care să-i aparţină unuia dintre voi şi tocmai de aceea, n-am cum să trec nici în posesia celuilalt. Leo, EU ÎMI APARŢIN DOAR MIE ÎNSĂMI, nu şi altcuiva. Nu ai cum să mă „furi“ de la altcineva şi niciun soţ de pe lumea asta n-o să mă „păstreze“ aşa, pur şi simplu, în virtutea căsniciei. Doar EU mă pot păstra sau fura de la mine. Şi uneori mă mai şi dăruiesc altcuiva. Dar asta se întâmplă rar. Şi nu mă dăruiesc oricui.

3.) Te agăţi în continuare de formularea „căsnicie fericită“. Ai dormit cumva în ultimii doi ani şi ai pierdut noutăţile? Nu am comentat destul pe marginea subiectului? Nu mă refer la ea destul şi acum?

4.) Şi prin asta am trecut la întrebarea ta sentenţioasă, marcată de un soi de speranţă strictă, catolică: „Îi mai dai o şansă căsniciei voastre?“ Dacă-i mai dau o şansă căsniciei noastre? — La asta aş putea să răspund imediat, dragul meu. Dar, pentru moment, o să mai amân puţin răspunsul. Azi nu vreau să mai clarific decât un singur lucru: oh, Isuse Hristoase, Maica Domnului! Instituţia mariajului nu înseamnă nimic pentru mine! E doar o carcasă de care cei implicaţi au impresia că se pot agăţa când au pierdut conţinutul. Pentru mine, oamenii sunt importanţi. Bernhard e important pentru mine. Bernhard şi copiii. Şi încă mă simt datoare faţă de ei. Dacă ei sunt „şansa“ mea pe viitor, rămâne de văzut.

5.) Şi pentru mâine îmi doresc o întrebare mai palpitantă!!! Mai avem doar şase nopţi, dragul meu.

6.) O seară plăcută. Mă duc să văd un film.

În seara următoare

Subject: **OK, una palpitantă**

Salut, Emmi, întrebarea mea e: „Cum a fost la film, ce film ai văzut?“ Nu, glumesc! Adevărata mea întrebare e: „Îţi imaginezi vreodată că facem sex?“

Peste zece minute

RE:RE:

O, mulţumesc, Leo! Mă întrebi asta pentru că te-am bătut la cap, nu-i aşa? Ştii c-o iau razna la întrebările astea. Din păcate, pe tine genul ăsta de lucruri te preocupă doar când eşti în compania amicului tău din Bordeaux. Dar, Leo, mă bucur că te comporţi de parcă sexul n-ar fi un subiect tabu între noi nici când suntem treji. Tocmai de aceea, meriţi un răspuns onest: „Nu, nu-mi imaginez UNEORI că facem sex!“ Mi-ar plăcea să te întreb acelaşi lucru, dar, în mod ciudat, sunt împiedicată de „Pam“, partenera ta de golf-sincron. Şi în privinţa acestui domeniu, sunt de acord cu prietenul meu de corespondenţă cu valori conservatoare, Leo „Ori-ori“ Leike. Pusi. Emmi.

Peste 30 de minute

Subject: **Pamela**

Ce ciudat. Ajunge să scrii cuvântul „sex“ (probabil în şosete cu dungi) ca să simt nevoia să dau pe gât două pahare de whisky. Din păcate, azi n-o să-ţi pot oferi o întrebare la fel de captivantă. A mea sună în felul următor: „Ce ştie Pamela despre noi?“ (Ai văzut, am scris „Pamela“. Aşa că, am pretenţia la un răspuns serios.)

Peste un minut
RE:
Nimic!

Peste două minute
RE:RE:
Chiar nimic? Ăsta e un răspuns, puţin spus, neserios!

Peste zece minute
No subject
Dragă Leo, sper că suntem de acord că „nimic“ nu poate să constituie un răspuns serios. Întrebarea mea trebuie înţeleasă în felul următor: DE CE ştie „Pam“ atâta cât ştie despre noi şi, în caz că nu ştie nimic, DE CE, Doamne, iartă-mă, nu ştie nimic? Pentru că nu i-ai povestit nimic despre noi, bineînţeles. Dar DE CE? Asta e întrebarea mea de azi. (Nu, nu de mâine, de azi!) Şi-ţi spun încă de-acum: dacă nu vrei să-mi răspunzi de bunăvoie, o să zbor până la Top 15 şi o să-l culeg singură. Răspunsul, vreau să zic. Am nevoie de el, trebuie să-l aflu, trebuie să-i povestesc mâine-dimineaţă, la prima oră, terapeutei mele!

După un minut
RE:
Parcă te şi văd, Emmi! Când vrei să obţii ceva (de la mine) atât de urgent, voalul de pe ochii tăi se ridică şi pupilele tale se transformă într-un mănunchi de săgeţi verzi-gălbui. Ai putea să înţepi pe cineva cu privirea aia.

Peste 40 de secunde
RE:RE:
O observaţie bună! Şi, înainte de-a sări la gâtul tău cu dinţii dezgoliţi, mai clipesc de trei ori, fluturând genele. Unu. Doi. Doi şi un sfert. Doi şi jumătate (...) Leo, aştept!

Peste zece minute
RE:
La Boston nu i-am povestit despre noi pentru că închisesem deja capitolul cu „noi“. Şi după Boston nu i-am povestit nimic pentru că nu-i povestisem nimic cât am stat acolo. N-aveam cum să încep pe la mijlocul poveştii. Poveştile astea nebuneşti cum e şi-a noastră ori le povesteşti de la început, ori deloc.

După un minut
RE:RE:
Ai fi putut recupera timpul pierdut.
Peste 40 de secunde
RE:
Da, e adevărat.

Peste 50 de secunde
RE:RE:
Dar n-avea rost să-i mai povesteşti nimic pentru că oricum aveai de gând să închei povestea asta „nebunească“ (de fapt, nici nu voiai s-o reîncepi).

Peste 30 de secunde

RE:
Nu.

Peste 20 de secunde
RE:RE:
Cum adică, nu?

Peste 30 de secunde
RE:
Raţionamentul tău e fals.

Peste 40 de secunde
RE:RE:
Atunci explică-mi tu mai bine, te rog!

Peste două minute
No subject
Nu, Leo, nu mâine!! (Atenţie, mă pregătesc să sar!)

Peste trei minute
RE:
Nu i-am povestit nimic despre noi pentru că n-ar fi înţeles. Şi, chiar dacă ar fi înţeles ceva, sunt sigur că nu ăla ar fi fost adevărul. Pentru că nimeni nu poate să înţeleagă adevărul, în ceea ce ne priveşte. De fapt, nu-l înţeleg nici eu.

Peste 30 de secunde
RE:RE:
Haide, Leo, doar ştii că-l înţelegi. Îl înţelegi chiar foarte bine. Şi te pricepi şi să-l ţii doar pentru tine. Nu vrei s-o faci pe „Pam“ să se simtă nesigură.

Peste 40 de secunde
RE:
Poate.

După un minut
RE:RE:
Dar nu e bine deloc să începi o relaţie când ştii că ţii secretă o poveste nebunească cu o altă femeie, dragă Leo.

Peste 50 de secunde
RE:
Secretul e închis, dragă Emmi.

Peste două minute
RE:RE:
A, da, seiful cu sentimente. O băgăm pe Emmi şi încuiem uşa. Apoi întoarcem cheia până la maximum. Setăm temperatura interioară la minus douăzeci de grade şi gata, am terminat. Şi din două în două luni, dezgheţăm. Noapte bună, mă bag sub pătură. Mi s-a făcut frig!

În seara următoare
Subject: **Întrebarea mea**

Dragă Emmi, azi nu ne mai punem nicio întrebare? Am terminat cu joaca? Eşti supărată? (Trei semne de întrebare şi o singură întrebare. Sursa originală a reinterpretării regulilor: Emmi Rothner.)

Peste două ore

Subject: **Întrebarea mea**

Leo, care e adevărul despre noi?

Peste 15 minute

RE:

Adevărul despre noi? Adevărul e că tu ai o familie la care ţii, un bărbat care te iubeşte şi o căsnicie pe care încă o poţi salva. Iar eu am o relaţie care urmează să fie construită. Amândoi avem un viitor. Dar nu şi împreună. Ăsta e, dragă Emmi, adevărul despre noi, privit dintr-o perspectivă realistă.

Peste trei minute

RE:RE:

Te urăsc când priveşti lucrurile dintr-o perspectivă realistă!

Şi, apropo, ăsta n-a fost adevărul DESPRE noi, ci adevărul FĂRĂ noi. Şi o să te miri, Leo, dar să ştii că-l cunoşteam deja! L-am detectat în fiecare al cincilea e-mail al tău din ultimii doi ani. Şi acum trebuie să plec. O să iau masa cu Philip. Cine e Philip? Philip e un webdesigner tânăr, single, amuzant, care mă adoră şi am chef să fiu adorată (nu şi de el, neapărat). Ăsta e adevărul despre mine şi Philip. Şi în caz că mâine ai de gând să mă întrebi cum a fost cu Philip, să ştii că pot să-ţi dezvălui deja de pe-acum: extrem de relaxant. O seară frumoasă.

Peste şase ore

RE:

Salut, Emmi, e patru dimineaţa şi nu pot să dorm. Întrebarea mea pentru ziua care tocmai a început: ne mai vedem sau nu?

Înainte de masă

Subject: **La ce bun?**

Dragă Leo, întrebarea ta a sosit destul de târziu. Cu nici două săptămâni în urmă erai la un curs radical de anti-întâlnire. Citez: „Sincer să fiu, nu pot să-mi imaginez o «ultimă» întâlnire, fără ca vreunul din noi să-şi imagineze ceva“. Ce s-a întâmplat de te-ai răzgândit aşa, dintr-odată? Doar nu ţi-ai imaginat „ceva“ brusc? Leo, dacă am calculat corect, mai avem trei zile până la sosirea lui „Pam“. Trei zile pentru a găsi un alt adevăr posibil decât cel descris de tine dintr-o „perspectivă realistă“. Un adevăr pe care prietena ta din Boston, care nu ştie nimic despre noi, nu l-ar digera prea uşor, drept care nu are voie să afle nimic. Ne mai rămân, deci, doar două seri pentru întâlnirea secretă. La ce bun, Leo? Da, asta e întrebarea mea pentru azi, cea antepenultima, ca să zic aşa: LA CE BUN?

Peste 20 de minute

RE:

Nu trebuie să ne întâlnim neapărat seara, Emmi. Eu mă gândisem mai degrabă la o după-amiază într-o cafenea.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

A, aşa deci. Da. Clar. Foarte drăguţ, Leo. Dar pentru ce?

Peste 40 de secunde

RE:
Ca să te mai pot vedea o dată.

Peste 30 de secunde
RE:RE:
Şi cu ce te alegi dacă mă vezi?

Peste 50 de secunde
RE:
Cu un sentiment plăcut.

Peste şapte minute
RE:RE:
Asta mă bucură nespus, dar pentru mine ar fi tocmai invers. Să te văd încă o dată: OK. Dar să te „mai văd“ pentru ultima oară: căcat! Leo, de un an şi jumătate ne tot vedem „poate pentru ultima oară“. De un an şi jumătate ne tot luăm rămas-bun unul de la celălalt. Se pare că am făcut cunoştinţă special ca să ne luăm rămas-bun unul de la celălalt. Leo, nu mai vreau. M-am săturat să-mi tot iau rămas-bun, mă dezgustă şi mă traumatizează. Dispari, te rog, pur şi simplu. Trimite-mi-l pe administratorul tău de sistem, măcar el e mai demn de încredere şi ştiu că îmi scrie consecvent, din zece în zece secunde şi mă salută în felul lui obtuz. Dar tu încetează să-ţi mai iei rămas-bun de la mine tot timpul. Şi nu-mi da impresia umilitoare că nu-ţi poţi imagina ceva mai frumos decât „să mă mai vezi o ultimă oară“.

Peste nouă minute
RE:
N-am spus că vreau „să te mai văd o ultimă oară“. Am spus că „vreau să te mai văd o dată“. Şi chiar şi asta sună mai dramatic într-un e-mail decât în realitate. Dacă ne-am fi văzut faţă-n faţă, nu ţi s-ar fi părut deloc umilitor. Oricum, n-am cum să te pierd definitiv. Am în mine atât de mult din tine. Iar asta mi s-a părut tot timpul ceva care m-a îmbogăţit. Fiecare impresie din partea lui Emmi e ca un certificat de garanţie. Pentru mine, să-mi iau rămas-bun de la tine ar însemna: să nu mă mai gândesc la tine şi să nu mai simt nimic când mă gândesc. Crede-mă că sunt departe de a-mi lua rămas-bun de la tine.

Peste cinci minute
RE:RE:
Leo, dar astea sunt nişte condiţii ideale de aterizare pentru femeia cu care poţi să-ţi imaginezi viitorul. Săraca Pamela! Din fericire, nu ştie nimic despre impresiile tale legate de Emmi. Ai grijă să nu scoţi cheia din seiful tău cu sentimente, dragul meu. Ai răni-o foarte tare cu asta.

Peste douăsprezece minute
RE:
A simţi nu înseamnă niciodată a înşela, dragă Emmi. Abia după ce ţi-ai exprimat sentimentele prin fapte şi ai rănit pe cineva făcând asta poţi spune că ai greşit. Şi încă ceva: nu ai de ce să-i plângi de milă Pamelei. Sentimentele mele faţă de tine nu anulează sentimentele mele faţă de ea. Cele două nu au nicio legătură. Nu concurează una cu cealaltă. Tu eşti un om cu totul diferit faţă de ea. Noi doi avem o relaţie cu totul diferită faţă de relaţia mea cu ea. Nu dispun de un contingent de sentimente prestabilit, pe care trebuie să-l împart în funcţie de oamenii care înseamnă ceva pentru mine, fiecare în felul lui. Fiecare om important pentru mine îşi are propriul loc în sufletul meu. Şi cred că şi la tine e la fel.

Peste 15 minute

Subject: **A înşela**

Dragă Leo,

1.) Poţi să zici liniştit „femeie“ în loc de „om“, că înţeleg la ce te referi.

2.) Ce înseamnă „să-ţi exprimi sentimentele prin fapte“? Sentimentele le exprimi prin faptul că le simţi. A înşela pe cineva înseamnă tocmai asta, că-i ascunzi unei persoane faptul că simţi ceva faţă de altcineva. Dar stai liniştit, Leo. Nici eu n-am aflat asta decât recent, prin terapie. Eu l-am înşelat pe Bernhard cu tine, dar nu în noaptea cu pricina, ci în celelalte trei sute de nopţi de dinainte. Dar vremurile astea au trecut. Între timp, a aflat despre noi. Cu alte cuvinte, a aflat „adevărul meu despre noi“. Poate că e doar jumătate de adevăr, dar e adevărul meu. Şi nu mi-e deloc ruşine cu el.

3.) Bineînţeles că aş putea să te felicit şi să te admir pentru inima ta mare, având în vedere că în seiful tău sentimental încap mai multe femei. Dar, din păcate, am împlinit deja 35 de ani, am trecut prin câteva chestii şi asta mă face să susţin că lucrurile nu-s chiar aşa de complicate. Ţie, da, ţie îţi place să ai mai multe femei în inima ta. Sau, mai bine spus: îţi place să fii în inimile a cât mai multor femei (interesante). Şi fiecare e, desigur, cu toooooooootul diferită faţă de cealaltă. Fiecare „e specială în felul ei“. Fiecare reprezintă altceva. Şi nu-i de mirare, pentru că TU eşti cel care le izolezi între ele. Când te gândeşti la una, o uiţi pe cealaltă. Dacă deschizi un seif cu sentimente, ai grijă să le baricadezi pe celelalte.

4.) Eu nu sunt aşa. Eu nu pot să am sentimente paralele. Eu simt liniar. Şi iubesc într-un mod liniar. Unul după celălalt. Dar numai pe unul o dată. În clipa de faţă — în fine. Pe Philip, să zicem. Îmi place că miroase aşa de bine a Abercrombie & Fitch.

5.) Aşa, şi acum o să închid calculatorul şi-o să-l deschid abia mâine-dimineaţă. Să ai o penultimă după-amiază, seară şi noapte plăcută, dragul meu. Sper că azi o să dormi mai bine. Emmi.

Peste cinci ore

Subject: **Un bilanţ zdrobitor**

Dragă Emmi,

a.) Sunt complet nesărat când sunt nebăut.

b.) Nu am simţul umorului nici măcar după ce am băut.

c.) Mă antrenez deja de doi ani să dau răspunsuri evazive.

d.) Când simt ceva, înşel persoane (concret: pe tine cu Pamela, pe Pamela cu tine şi pe amândouă cu mine).

e.) În fiecare al cincilea e-mail îţi amintesc subtil că suntem „ai altcuiva“ şi că, de aceea, n-avem un viitor împreună.

f.) De doi ani îmi tot iau rămas-bun de la tine.

g.) Puterea mea de atracţie e limitată. Nu simţi deloc nevoia să mă mai vezi o dată.

h.) Motto-ul vieţii mele e oribil: „Să mă poarte în inimă cât mai multe femei (interesante)“. (Vrei să-ţi spun ceva, Emmi? Le accept şi pe cele neinteresante. Important e să fie cât mai multe.)

i.) Sunt un bărbat.

j.) Dar nici măcar nu miros a Evercromby & Cumîicheamă Fitsch.

k.) De aceea, închei cu penultima mea întrebare: DE CE CONTINUI SĂ-MI MAI SCRII?

În dimineaţa următoare

RE:RE:

Pentru că trebuie să răspund la penultima ta întrebare. Pentru că astea-s regulile jocului. Pentru că nu vreau să mă dau bătută pe ultima sută de metri. Pentru că nu mă dau bătută niciodată. Pentru că nu pot

să pierd. Pentru că nu vreau să pierd. Pentru că nu vreau să te pierd.

Peste cinci minute
Subject: **În plus**
În plus, scrii nişte e-mailuri superdrăguţe. Uneori.
Şi rar se întâmplă să fii şi nesărat, şi plictisit în acelaşi timp.

Peste trei minute
Subject: **Apropo**
OK. Nu te-am considerat niciodată plictisitor! (Mai puţin când îmi descrii lucrurile pe care le ai în comun cu „Pam“.) Şi, Leo, nu aspectul fizic contează cel mai mult. — E una dintre obsesiile tale de mai demult. Îţi mai aminteşti?

Peste şapte minute
Subject: **De acord**
Daaaa. Daaaa. Daaaa. Arăţi bine! O ştim amândoi, de fapt, o ştie toată lumea! Ţi-am satisfăcut vanitatea?

Peste o oră
No subject
OK, Leo, bucură-te de compliment.

Peste două ore
Subject: **Penultima mea întrebare**
Poate că aştepţi doar să-ţi pun penultima întrebare. Bine, iat-o: poimâine o să fie ultima zi în care ne mai scriem, sau continuăm ca şi înainte, sau, mă rog, dacă vreunul din noi o să mai aibă chef? Eu zic că putem să ne luăm rămas-bun oficial oricum, şi asta şi din cauza lui „Pam“, ca să ştim o treabă. A, da, am uitat că erai „departe“ de a-ţi lua rămas-bun de la mine, că preferi să pui sentimentele la gheaţă. În fine, nu contează. Ne mai scriem? Sau nu vrei să mai fii deranjat începând cu, cum să zic eu... începând cu perioada „Pam“? Spune-mi, ca să nu-mi mai verific adresa de e-mail privată. Sau poate c-o să renunţ la abonamentul de internet. De fapt, nu, n-o să pot pentru că am şapte clienţi noi pentru homepage-uri, care preferă să lucrăm online. În fine, nu contează. Ne mai scriem, Leo? Mai poţi, în ciuda lui „Pam“? Putem să ne mai scriem din când în când. Dar ne mai scriem?

Peste zece minute
RE:
Dragă Emmi, da, ne mai scriem. Cu condiţia pe care o descrii în rândul al doilea: „dacă vreunul din noi o să mai aibă chef“. O să fiu sincer cu tine, Emmi: nu pot să-ţi spun dacă o să am chef, când o să am chef şi cât de des o să am chef. Şi dacă o să am chef, înseamnă că o s-o şi fac. Dar, te rog, nu te aştepta niciodată la un e-mail de la mine! Dacă îţi scriu, înseamnă c-am avut chef. Dacă nu-ţi scriu, înseamnă că poate am avut chef, dar m-am răzgândit şi n-am făcut-o. Acelaşi lucru e valabil şi invers. Nu avem voie să ne mai zăpăcim unul pe celălalt cu asta, să aşteptăm un e-mail de la celălalt sau vreun răspuns, cu sufletul la gură. Dacă simţi că ai chef să-mi scrii, Emmi, atunci scrie-mi. Şi dacă şi eu o să am chef, o să-ţi scriu şi eu.

După trei minute
RE:RE:
Ăsta n-a fost un e-mail superdrăguţ, Leo! Dar am înţeles mesajul. Şi o să mă conformez. Pa-pa, pentru azi îmi ajunge. Acum am chef să tac doar. E şi mâine o zi. Chiar dacă ultima, într-o oarecare

măsură.

În dimineaţa următoare

Subject: **Ultima întrebare**

Dragă Emmi: Cum ar fi trebuit să mă comport atunci, ce ar fi trebuit să fac, cum ar fi fost mai bine? — Atunci, când soţul tău m-a implorat să dispar din viaţa ta, să nu distrug căsnicia voastră şi „să salvez“ familia. Nu crezi că „Boston“ a fost singura soluţie realistă? Cum aş fi putut să procedez altfel, cum aş fi putut să procedez mai drept? Întrebarea asta mă chinuie de un an şi jumătate. Te rog, spune-mi!

După o oră

Subject: **Ultimul răspuns**

TU singur poate că n-ai fi putut lua o hotărâre mai bună. Dar n-ar fi trebuit să iei o hotărâre singur. Ar fi trebuit să mă laşi să iau o hotărâre cu tine şi CU MINE. Ar fi trebuit să mă anunţi ce ţi-a spus Bernhard, dacă el a fost prea laş ca s-o facă. Nu tu erai responsabil cu „salvatul“ sau cu distrugerea căsniciei mele. Asta depindea doar de mine şi de soţul meu! Pactul dintre voi doi şi evadarea ta misterioasă la Boston mi-au răpit şansa de a face paşii potriviţi la momentul potrivit. Şi, da, ar fi trebuit să lupţi pentru mine, Leo. Nu ca un erou, nici ca un flăcău, nici ca un „bărbat adevărat“, ci doar precum cineva care ştie ce simte şi are încredere în sentimentele lui. Ştiu, ştiu: nu făcusem cunoştinţă, de fapt, nici măcar nu ne-am văzut. Aşa, şi ce dacă? Eu zic că eram oricum la o fază destul de avansată. E adevărat, n-am trăit unul cu celălalt în mod convenţional, dar am convieţuit cu un „altul“ şi asta e mai important. Am fi fost în stare să ne sărutăm legaţi la ochi, atât de siguri eram de prietenia noastră. Atât de strânsă era legătura dintre noi. Dar tu nu ţi-ai luat angajamentul ăsta. Ai renunţat la mine cu o galanterie prost înţeleasă. Fără să te lupţi. ASTA ar fi trebuit s-o faci altfel. ASTA ar fi trebuit s-o faci mai bine, dragă Leo!

Peste zece minute

RE:

Ţi-am vrut binele. Din păcate, nu mi-am dat seama singur că binele ăsta aş putea fi chiar eu. Din păcate. Ghinion. Am bulit-o. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău!

Peste cinci minute

Subject: **Ultima mea întrebare**

Vii pe la mine, Leo?

Peste 15 minute

No subject

Poţi să răspunzi liniştit.

Peste cinci minute

RE:

Ce ai scris acum două zile într-o situaţie similară, cu nişte litere de tipar de un kilometru: LA CE BUN?

După un minut

RE:RE:

Ăsta nu-i un răspuns. Asta e o întrebare! Dar, din păcate, nu mai ai dreptul la întrebări, dragul meu. Ţi-ai consumat toate întrebările, câteva dintre ele, pe nişte prostii. Acum trebuie să rişti. Vii la mine? Mai exact: vii azi la mine? Da sau nu.

Peste 20 de minute

No subject

Te ţii tare, dragă Leo. Nici da. Nici nu. Deşi, ai putea să profiţi de ocazie şi să iei TU hotărârea. Poţi să alegi singur, nu trebuie să te gândeşti la mine deloc.

Peste trei minute

RE:

Ba normal că mă gândesc la tine. La tine şi la cuvintele tale de joi: „Să te văd încă o dată: OK. Dar să te «mai văd» pentru ultima oară: căcat!“ Asta a sunat mai degrabă ca opusul întrebării tale de azi. De ce vrei asta brusc? De ce să vin la tine? Dacă nu-mi dai un răspuns, o să mi-l dau singur.

După un minut

RE:RE:

Leo, gândeşti greşit! OK, dacă te-ai hotărât, o să-ţi răspund. Aşadar, vii la mine, Feldgasse nr. 14, etajul trei, apartamentul 17? Da sau nu.

Peste opt minute

RE:

Da.

Peste 50 de secunde

RE:

Serios? Eşti sigur?

Peste 40 de secunde

RE:

Tocmai mi-ai pus două întrebări în plus! Dar o să-ţi răspund oricum: nu, Emmi, nu sunt sigur. Nu sunt deloc sigur. De mult n-am mai fost atât de nesigur. Dar o să risc.

Peste două minute

RE:

Mersi, Leo! Şi-acum poţi să uiţi scenariile horror şi celelalte imagini asemănătoare din mintea ta. Întâlnirea are să fie scurtă. O să dureze vreo zece minute, să zicem. Mi-ar plăcea să beau un whisky cu tine. Doar unul, unul singur! (Tu poţi să bei un pahar de vin roşu, dacă vrei.) Şi apoi — şi ăsta e motivul principal pentru care te invit — o să-ţi dau ceva. Înmânarea n-o să dureze mai mult de cinci secunde. Şi după aceea eşti liber, dragul meu.

După un minut

RE:

Ce vrei să-mi dai?

După două minute

RE:RE:

Ceva personal. O amintire. Îţi promit: fără patos, fără scene, fără lacrimi. Doar un pic de whisky şi o mică înmânare. Şi: gata. N-o să doară. Mă rog, în comparaţie şi/sau având în vedere situaţia de faţă. Aşa că, haide!

Peste 40 de secunde

RE:

Când?

Peste 30 de secunde
RE:RE:
Pe la opt?

Peste 40 de secunde
RE:
Pe la opt. Bine, pe la opt.

Peste 30 de secunde
RE:RE:
Atunci, pe curând! Ne vedem la opt!

Peste 40 de secunde
RE:
La opt!

Capitolul treisprezece

Peste două săptămâni
Subject: **Un semn de viaţă**
Salut, Emmi, ce mai faci, cum îţi mai merge? (Ce enervant că nici măcar în situaţii din astea nu pot să apelez la o altă replică. Dar care?) M-aş bucura enorm să ştiu că eşti cât de cât bine. Mă gândesc des la tine. De fiecare dată când (...), cred că ştii la ce mă refer. Îţi mulţumesc pentru asta! Leo.

Peste trei zile
RE:RE:
Salut, Leo, mă bucur că mi-ai scris. Aveai chef să-mi scrii? Chiar aveai chef? Sau a fost doar o tiradă din asta obişnuită ca să spargi gheaţa, să-ţi exprimi compasiunea pentru că ne-am despărţit, să-ţi linişteşti conştiinţa şi să învingi distanţa? Da, Leo, mi-e cât de cât bine. (De ce presupui că nu-mi merge „bine“, ci doar „cât de cât bine“?) În orice caz, ai dreptate, nu-mi merge suficient de bine încât să am curajul să te întreb, la rândul meu, cum îţi merge ţie. Nu vreau să ştiu. Nu de alta, dar n-aş fi deloc simţi deloc încântată dacă aş afla că îţi merge de cel puţin două ori mai bine faţă de „cât de cât bine“. Şi presupun că aşa e. Salutări îndepărtate, Emmi.

Peste o săptămână
Subject: **Acum**
Da, dragă Emmi, da, chiar aveam chef să-ţi scriu! Noapte bună. Leo.

După o zi
RE:RE:
Mă bucur nespus! Noapte b. Emmi.

Peste două săptămâni
Subject: **Ce coincidenţă, sau poate nu**
Hi, Leo. Nu cumva „Pam“ e o frumuseţe din asta blondă, înaltă, slabă, cu picioare lungi, cam ca sora ta, Adrienne? Cam de vârsta mea? Sau poate cu vreo doi, trei ani mai tânără? Ştii, zic asta deoarece contabilul meu are biroul chiar pe colţ, lângă blocul tău. (Nu, Leo, nu de asta e contabilul meu!) Să vezi ce fază: când am trecut pe lângă intrare, dau nas în nas cu o tipă din asta mare, mă rog, foarte înaltă, frumoasă, machiată discret, ca manechinele care prezintă colecţia de iarnă în cataloagele trimise prin poştă. Arăta ca o nord-americancă get-beget, vezi: gâtul lung, pantofii maro-deschis, poşeta pătrăţoasă, maxilarul ascuţit de tornade şi mişcarea muşchilor faciali, felul în care mesteca guma. Sunt sigură că aşa te învaţă să faci în Boston. Pun pariu că era „Pam“. Mamă, ce surprinsă am fost, îţi dai seama! Ce zici, nu-i mică lumea? SC, Emmi.

Peste trei zile
Subject: **Supărat?**
Eşti supărat, Leo? Ca să te liniştesc: următoarea întâlnire cu contabilul e abia peste şase luni.

Peste o oră
RE:
Dragă Emmi, bineînţeles că n-am cum să-ţi interzic nimic. Dar aş vrea să te rog să renunţi la investigaţiile tale bazate pe coincidenţe şi vizite la contabili din preajma locuinţei mele. Ce rost are? Salutări cordiale, Leo.

PS: Pamela nu mestecă niciodată gumă, nici din America de Nord, nici din America de Sud, nici din alte părţi.

Peste trei ore

RE:RE:

Atunci înseamnă că avea o bucăţică de cheeseburger în gură. Leo, fii un pic mai cool. N-ai niciun pic de simţ al umorului! De ce ţi se pare aşa de grav dacă o recunosc pe „Pam“? Sau dacă o cunosc? Cine ştie, poate ne-ar plăcea una de cealaltă, ne-am împrieteni la cataramă, am face excursii împreună şi ne-am compara însemnările din jurnal despre Leo Leike. Şi poate c-am putea sta la comun, toţi trei, mai ştii? Sau toţi cinci, cu mine pe post de dădacă. (...) OK, gata, termin. Am impresia că nu apreciezi prea tare gluma. De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, nici eu. Vă doresc zile de recreaţie neperturbate şi să vă bucuraţi cât mai mult de terasa de pe Top 15. Plec într-o călătorie!

După o săptămână

Subject: **Cel de-al şaptelea val**

Salut, Leo. Stau pe balconul meu în Playa de Alojera din La Gomera şi privesc spre golful pietros, cu petele sale nisipoase şi dantelele albe de sare, înspumate, şi mai departe, spre mare şi chiar mai departe, până la linia aceea orizontală care desparte albastrul-deschis de albastrul-închis şi cerul de apă. Ştii cât e de frumos aici? Dacă nu, trebuie neapărat să veniţi odată până aici. Locul ăsta pare creat special pentru perechile proaspăt îndrăgostite.

De ce îţi scriu? Pentru că aşa am chef. Şi pentru că nu vreau să aştept în tăcere cel de-al şaptelea val. Da, aici oamenii povestesc despre un al şaptelea val care nu vrea să se onduleze. Primele şase sunt previzibile şi echilibrate. Unul îl creează pe celălalt şi tot aşa, fiecare se dezvoltă din cel de dinainte şi niciunul nu te ia prin surprindere. Toate păstrează continuitatea. Şase valuri, indiferent cât de diferite ar părea din depărtare, şase valuri, pornind spre acelaşi ţel.

Dar cu cel de-al şaptelea val trebuie să avem mare grijă! Ăsta e imprevizibil. Mult timp nici nu iese în evidenţă, contribuie la ciclul monoton şi se adaptează în funcţie de predecesoarele lui. Dar uneori iese din linie. Doar el, cel de-al şaptelea val. Pentru că e nepăsător, senin, răzvrătit, şterge totul în calea lui şi remodelează totul. Pentru el nu există Înainte, ci doar Acum. Şi după el, nimic nu mai e la fel. E o schimbare în bine sau în rău, oare? Asta nu pot să estimeze decât cei care au avut curajul să se lase prinşi de el, să dea piept cu el şi să-l îndrepte pe un făgaş nou.

Cred că stau de vreo oră şi ceva aici, număr valurile şi îl urmăresc cu atenţie pe cel de-al şaptelea. Deocamdată n-a evadat din rând. Dar sunt în concediu, am răbdare şi pot să aştept. Nu renunţ să sper! Aici, pe coasta de vest, bate un vânt puternic şi cald dinspre sud. Emmi.

Peste cinci zile

Subject: **Te-ai întors?**

Salut, Emmi, îţi mulţumesc pentru e-mailul cu marea. Deci? Ce s-a întâmplat, a rupt rândurile? Cel de-al şaptelea val? Te-ai lăsat prinsă de el? Cu drag, Leo.

Peste trei zile

Subject: **Toate cele şapte valuri**

Mi s-a părut mie cunoscută povestea despre cel de-al şaptelea val, dragă Emmi. Aşa că am făcut nişte cercetări. Fostul deţinut Henri Charrière l-a descris în romanul său autobiografic, *Papillon.* După ce a eşuat pe Insula Diavolului de pe coasta Guianei Franceze, a scrutat marea săptămâni în şir şi a observat că fiecare al şaptelea val era mai înalt decât cele precedente. Aşa a reuşit să-şi lanseze pluta din coji de nucă de cocos şi să navigheze spre larg, pe un al şaptelea val (botezat „Lisette“) — lucru

care i-a salvat viaţa, până la urmă.

De fapt, voiam să-ţi spun doar că mi-e dor de tine, Emmi.

După o zi

No subject

Şi, de fapt, ar trebui să te fi întors de mult. Sau nu?

Peste şase zile

Subject: **Acalmie**

Dragă Emmi, voiam doar să ştiu dacă eşti bine. Nu trebuie să-mi scrii dacă n-ai chef. Scrie-mi doar atât, că n-ai chef să-mi scrii, în caz că e adevărat că n-ai chef. Şi dacă, totuşi, ai chef, scrie-mi! M-aş bucura tare de tot! La mine nu se vede niciun val, nici măcar primele şase. Şi al şaptelea, nici atât. Marea e liniştită. Oglinda apei străluceşte, soarele e orbitor. Nu aştept nimic. Toate sunt la locul lor, totul se desfăşoară conform planului. Nicio schimbare la orizont. Acalmie totală. Emmi, scrie-mi măcar câteva cuvinte. Te rog! Leo.

Peste trei ore

RE:RE:

Totul e în regulă, Leo! Peste câteva zile o să-ţi scriu mai multe. Acum am o grămadă de planuri. Emmi.

Peste opt zile

Subject: **Un nou început**

Dragă Leo, eu şi Bernhard ne-am hotărât să o luăm de la început. Concediul nostru a fost frumos, ba chiar armonios. Un concediu ca pe vremuri, sau, mă rog, asemănător. De fapt, nu, nu, a fost cu totul altfel, dar ce mai contează? Ştim ce însemnăm unul pentru altul. Ştim la ce să ne aşteptăm unul de la celălalt. Ştim că nu la asta se rezumă totul. Şi mai ştim, de data asta, că nu trebuie să avem totul. Un om n-are cum să-i ofere celuilalt totul. Sigur, poţi să-ţi trăieşti viaţa aşteptând să apară un astfel de om care să-ţi ofere totul. Atunci se creează o iluzie-a-totalităţii superbă, încântătoare, stimulatoare, provocatoare de bătăi de inimă, care te ajută să suporţi o viaţă monotonă, plină de lipsuri, până când ai consumat-o pe toată (la iluzie mă refer). După care nu mai percepi decât lipsurile. Sentimentul ăsta mi-e mult prea cunoscut. Nu mai vreau să am de-a face cu el. Nu mai alerg după idealuri. Vreau să transform ceva bun în ceva mai bun şi asta îmi ajunge ca să fiu fericită.

O să mă mut din nou acasă la Bernhard. La anul o să fie plecat mult timp, o să aibă un turneu lung, cu multe concerte. E foarte dorit pe plan internaţional. Şi atunci copiii o să aibă nevoie de mine. (Sau poate eu o să am nevoie de copii? Dar oare mai sunt copii? În fine, nu contează.) Oricum, o să păstrez şi apartamentul meu mic pe post de refugiu pentru „eu, singură“.

Cât despre noi, Leo, ce să zic? M-am gândit mult la asta. Am discutat şi cu Bernhard, indiferent dacă îţi convine sau nu. Ştie cât eşti de important pentru mine. Ştie că între timp ne-am întâlnit de câteva ori, pentru scurt timp. Ştie că îmi placi, da, chiar şi aşa, normal, fizic, nevirtual, cu mâini şi picioare şi tot. Ştie că mi-aş putea imagina orice cu tine. Şi ştie şi că mi-am imaginat deja tot felul de lucruri cu tine. Ştie cât de mult depind de cuvintele tale şi câtă nevoie am să-ţi scriu. Da, ştie că ne mai scriem. Numai că nu ştie CE ne scriem. Şi nici n-o să-i spun nimic pentru că asta ne priveşte doar pe noi doi şi pe nimeni altcineva. Dar ştiu că nu i s-ar părea nimic grav dacă ar şti despre ce vorbim, ce ne împărtăşim. Nu vreau să-l mai înşel cu aspiraţiile mele virtuale, cu iluzii-ale-perfecţiunii. Leo, vreau să pun capăt existenţei mele insulare cu tine. Vreau ceva ce, dacă eşti sincer faţă de tine, ai vrut şi tu tot timpul: vreau — sunt curioasă dacă o să reuşesc să mă exprim — vreau, vreau, vreau (...) să

rămânem prieteni. (Am reuşit!) Prieteni de corespondenţă. Mă înţelegi? Fără bătăi de inimă rapide. Fără dureri de stomac. Fără tremurici. Fără să-mi fac griji. Fără speranţe. Fără dorinţe. Fără să aştept. Doar nişte e-mailuri de la prietenul meu, Leo. Şi dacă nu primesc niciunul, n-o să fie sfârşitul lumii. Asta vreau! Fără sfârşituri ale lumii săptămânale, gata, s-a terminat. Înţelegi? Cu mult drag, Emmi.

Peste zece minute
RE:
Te-a prins cel de-al şaptelea val, carevasăzică!

Peste patru minute
RE:RE:
Nu, Leo, dimpotrivă. Cel de-al şaptelea val nici măcar n-a apărut. L-am aşteptat o săptămână. Dar nu l-am văzut. Şi vrei să-ţi spun de ce? Pentru că nici nu există. A fost doar o iluzie-a-perfecţiunii. Nu cred în el. Nu am nevoie de niciun val, nici de primele şase, şi cu atât mai puţin de al şaptelea. Prefer versiunea lui Leo Leike: „Marea e liniştită. Oglinda apei străluceşte, soarele e orbitor. Nu aştept nimic. Toate sunt la locul lui, toate se desfăşoară conform planului. Nicio schimbare la orizont. Acalmie totală“. Aşa mai poţi să şi trăieşti. Sau, în fine, poţi să dormi mai bine măcar.

Peste trei minute
RE:
Să nu ai aşteptări prea mari de la asta, Emmi. Ca să te bucuri de o mişcare lentă a apei trebuie să fii persoana potrivită. Unii dintre noi percep perioada asta fără vânt ca pe o linişte interioară, iar alţii, ca pe o acalmie totală şi eternă.

Peste două minute
RE:RE:
Adineaori ai scris de parcă ai fi genul „acalmie totală şi eternă“.

După un minut
RE:
Eu m-am gândit mai degrabă la tine, draga mea.

Peste două minute
RE:RE:
Foarte drăguţ din partea ta, Leo. Dar poate c-ar fi bine să te gândeşti mai mult la tine, în general. La tine şi la („...“). Apropo: de zece săptămâni, duci o viaţă complet nouă, o viaţă în doi. Şi cu toate astea, nu mi-ai povestit nimic. Nici o vorbuliţă despre relaţia voastră! SĂ ŞTII CĂ O PRIETENĂ DE CORESPONDENŢĂ FIDELĂ SE AŞTEAPTĂ LA DETALII! O seară frumoasă. Emmi.

Peste cinci minute
RE:
Îmi ceri prea mult, Emmi. Probabil că nici nu eşti conştientă CÂT DE MULT ÎMI CERI! Leo.

Peste patru zile
RE:RE:
Evident că prea mult!

Peste trei zile
Subject: **Hai odată, Leo!**
Hai odată, Leo! Adună-te, scutură-te puţin. Povesteşte-mi despre tine şi Pamela. Te rog, te rog, te

rog! Cum e să stai cu ea? Cum e convieţuirea? S-a obişnuit deja cu anturajul? Se simte bine pe Top 15? Ce mănâncă la micul dejun, müsli sau sendvişuri grase cu ton? Cum doarme, întoarsă pe stânga sau pe dreapta, pe burtă sau pe spate? Cum îi merge cu jobul? Ce-ţi povesteşte despre colegii ei de serviciu? Ce face în weekenduri? Cum îşi petrece serile? Poartă chiloţi tanga sau „budigăi“ pentru bunici bostoneze? De câte ori faceţi sex? Cine face primul pas, de obicei? Cine se opreşte primul şi de ce? Care e handicapul ei? (Mă refer la o partidă de golf.) Ce faceţi, în rest? Îi place şniţelul sau ştrudelul cu mere? Ce fel de hobby-uri are? Săritura cu prăjina? Ce fel de pantofi poartă? (În afară de cei maro-deschis din Boston.)

Cât timp îşi usucă părul blond? În ce limbă vorbiţi? Îţi scrie e-mailuri în engleză sau în germană? Eşti foarte îndrăgostit de ea?

Peste o zi
RE:

La micul dejun bea cafea cu lapte tradiţională, bostoneză, cu multă apă, lapte şi zahăr, dar fără cafea. Şi mănâncă marmeladă de caise din Wachau pe pâine, fără unt. Doarme pe obrazul drept şi, din fericire, nu visează nimic legat de job. Dar asta nu te interesează decât provizoriu. Am sau n-am dreptate? Şi, ca să trecem la punctul culminant al discuţiei: de câte ori facem sex? Non-stop, Emmi, îţi spun, pfffffffffff, non-stop! De cele mai multe ori, începem dimineaţa devreme (amândoi în acelaşi timp) şi nu mai terminăm deloc. O tot ţinem aşa de o săptămână. Prin urmare, nu mi-e deloc uşor să-i scriu e-mailuri platonice lui Emmi. Aşa că, întrebarea legată de lenjeria intimă îşi pierde importanţa automat. Părul blond şi lung până la genunchi şi-l piaptănă în puţinele pauze de sex. O după-amiază frumoasă, draga mea prietenă de corespondenţă! Leo.

Peste opt minute
RE:RE:

Răspunsul ăsta e dat naibii, Leo. E tare de tot! Ei, vezi că poţi? O după-amiază la fel de frumoasă îţi doreşte Emmi. Trebuie să mă duc să cumpăr nişte pantaloni. Cu Jonas, din păcate. Din păcate pentru Jonas! Moda asta nu e deloc fair: cei care au nevoie de pantaloni noi nu vor să-şi cumpere (Jonas), iar cei care vor să-şi cumpere pantaloni noi n-au nevoie (eu).

PS: Tot nu ştiu dacă vă scrieţi e-mailuri în engleză sau în germană.

Peste cinci ore
RE:
Nici, nici.

În ziua următoare
RE:RE:
În rusă?

Peste zece ore
RE:
Nu ne scriem e-mailuri. Vorbim la telefon.

Peste trei minute
RE:RE:
Oh!!!

Peste cinci zile
Subject: **Salut, Leo!**

Nu-i aşa că o prietenie bazată doar pe corespondenţă, fără sunete secundare incitante ţi se pare plictisitoare?

Peste două zile

Subject: **Salut, Emmi!**

Nu, în privinţa asta te înşeli, dragă Emmi. De când ştiu că lumea ta nu se sfârşeşte dacă nu-ţi scriu, nu mai stau online aşa de des. Ăsta e motivul pentru intervalurile lungi de tăcere. Îţi cer doar un pic de înţelegere şi de răbdare.

Peste trei minute

RE:RE:

Deci de asta mi-ai scris timp de doi ani? Ca să nu vină sfârşitul lumii pentru mine?

Peste opt minute

RE:

Pe mine mă uimeşte că am rezistat o săptămână întreagă fără argumentările tale „a contrario“, draga mea!

Apropo, aş avea o întrebare referitoare la prima ta întrebare. Nu-i aşa că te-ai cam plictisit de acalmie?

Peste patru minute

RE:RE:

Nu, în privinţa asta te înşeli, dragă Leo. Te înşeli amarnic! Sunt complet relaxată şi mă bucur de linişte, de pacea interioară şi de porţia asta de fettuccine cu crabi de apă dulce şi sos de migdale şi smântână. M-am îngrăşat deja opt kile. (Sau, cel puţin, 0,8.) Aşadar: eşti foarte îndrăgostit de ea?

După un minut

RE:

De ce te preocupă atât de tare subiectul ăsta, draga mea prietenă de corespondenţă?

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Nu mă preocupă, mă interesează, atâta tot. Pot să mă arăt interesată în ceea ce priveşte dispoziţia de bază a prietenului meu de corespondenţă, nu crezi?

Peste 40 de secunde

RE:

Şi dacă ţi-aş spune: „Da, sunt foarte îndrăgostit de ea!“

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Atunci aş zice aşa: „Mă bucur pentru tine! Şi pentru tine, şi pentru ea!“

Peste 40 de secunde

RE:

Bucuria asta nu mi s-ar părea autentică.

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Autenticitatea bucuriei mele chiar nu trebuie să te preocupe, dragul meu! Aşadar: eşti foarte îndrăgostit de ea?

Peste două minute
RE:
Astea sunt metode de interogare tipice pentru Emmi, draga mea! Aşa n-o să primeşti niciun răspuns de la mine.
Dar putem să ne întâlnim cândva într-o cafenea şi să stăm la taclale despre toate lucrurile care ne preocupă, în ciuda perioadei de acalmie.

După un minut
RE:RE:
Vrei să te întâlneşti cu mine?

Peste trei minute
RE:
Da, de ce nu? Suntem prieteni.

Peste două minute
RE:RE:
Şi ce-o să-i spui lui „Pam“?

Peste 50 de secunde
RE:
Nimic.

Peste 30 de secunde
RE:RE:
De ce?

Peste 50 de secunde
RE:
Pentru că nu ştie nimic despre noi, după cum ştii.

După un minut
RE:RE:
Da, ştiu. Dar ce mai e de ascuns? Ce n-are voie să ştie? Că suntem prieteni de corespondenţă?

Peste două minute
RE:
Că există o femeie căreia îi răspund la astfel de întrebări.

Peste 50 de secunde
RE:RE:
Ba nu-i răspunzi deloc.

Peste un minut şi jumătate
RE:
Emmi, dar de ce crezi că stau la calculator de o jumătate de oră?

Peste 30 de secunde
RE:RE:
O întrebare bună. De ce?

Peste 50 de secunde

RE:

Ca să stau de vorbă cu tine.

După un minut

RE:RE:

Aşa e, ai dreptate. Tocmai asta n-ar înţelege „Pam“. Te-ar întreba sigur: „De ce nu vorbiţi la telefon? Aţi putea să economisiţi optzeci şi cinci la sută din timp“.

Peste 40 de secunde

RE:

Aşa e, ai dreptate. Şi, după astfel de afirmaţii, aş putea să închid fără nicio jenă.

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Aşa e, ai dreptate. E-mailurile sunt mai răbdătoare decât telefoanele. Ce noroc pe capul meu!

Peste 40 de secunde

RE:

Aşa e, ai dreptate. Şi cei care-şi scriu petrec împreună şi intervalul dintre două e-mailuri.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Aşa e, ai dreptate. Şi tocmai ăsta-i pericolul.

Peste 40 de secunde

RE:

Aşa e, ai dreptate. Şi tot asta îţi creează şi dependenţă.

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Aşa e, ai dreptate. Din fericire sunt bună la capitolul sevraj. Şi tocmai de aceea: pa şi pusi pentru azi, dragă prietene de corespondenţă. Bernhard găteşte şi trebuie să-l supraveghez. Numai bine! Emmi.

Capitolul paisprezece

Peste opt zile
Subject: **Cafea**
Salut, Emmi, vrei să ne întâlnim la o cafea?

Peste patru ore
RE:RE:
Îi vine brusc ideea prietenului de corespondenţă Leo, după o săptămână de tăcere şi acalmie demnă.

Peste trei minute
RE:
N-am vrut să vă deranjez din gătit şi supravegheat, dragă Emmi.

Peste două minute
RE:RE:
Ei, fără reţineri false, dragă Leo. Căci altfel, în curând o să te invităm şi la masă. Poate să vină şi „Pam“. Îi plac crabii de apă dulce?

După un minut
RE:
Umorul tău obştesc, nou şi superprietenos nu se potriveşte nici măcar cu conceptele tale, dragă Emmi. Aşadar: vrei să ieşim la o cafea?

Peste cinci minute
RE:RE:
Dragă Leo, de ce nu spui, de fapt, aşa: „Vreau să (...)?“ De ce zici: „Vrei să (...)?“ Singur nu poţi să te decizi dacă vrei sau nu? Sau vrei să te abţii şi să zici că nu vrei nici tu, în caz că eu nu vreau?

Peste 50 de secunde
RE:
Dragă Emmi, vreau să ies la o cafea cu tine. Tu nu vrei? Dacă nu vrei, nu vreau nici eu pentru că, fără voia ta, nu vreau (să ies la o cafea cu tine) nici eu. Vrei să ieşim, deci?

Peste cinci minute
RE:RE:
Da, putem, de ce nu, Leo. Unde şi când propui?

Peste trei minute
RE:
Miercuri şi joi, în jur de ora 16 sau 17? Ştii pe unde vine Café Bodinger? Cea de pe Dreisterngasee?

Peste 40 de secunde
RE:RE:
Da, o ştiu. E destul de întunecată.
Peste 50 de secunde
RE:
Depinde unde stai. Chiar sub candelabrul cel mare e la fel de multă lumină ca în Huber, cafeneaua de la centrul expoziţional.

Peste 30 de secunde
RE:RE:
Şi tu vrei să stai chiar sub candelabrul cel mare.

Peste 40 de secunde
RE:
Mi-e indiferent unde stau.

Peste 20 de secunde
RE:RE:
Mie nu.

Peste 40 de secunde
RE:
Dar unde preferi să stai, Emmi, sub candelabru sau într-un separeu întunecat?

Peste 30 de secunde
RE:RE:
Depinde cu cine sunt.
Peste 20 de secunde
RE:
Cu mine.

Peste 20 de secunde
RE:RE:
Cu tine? Încă nu m-am gândit, dragul meu.

Peste 30 de secunde
RE:
Atunci gândeşte-te odată, draga mea.

După un minut
RE:RE:
OK, m-am gândit. Cu tine, mi-ar plăcea să stau la aceeaşi distanţă faţă de separeuri şi masa de sub candelabrul cel mare, acolo unde întunericul se întâlneşte cu lumina. Joi, la ora 16:30?

Peste 50 de secunde
RE:
Joi, la 16:30 e perfect!

Peste cinci minute
RE:RE:
A, şi ce aşteptări ai de la prima, a doua, a treia (!), a patra, a cincea noastră întâlnire?

Peste două minute
RE:
Având în vedere că fiecare întâlnire a noastră a fost diferită faţă de cealaltă, mă aştept ca şi întâlnirea aceasta să fie diferită.

Peste 50 de secunde
RE:RE:

Pentru că acum suntem prieteni.

Peste 30 de secunde
RE:
Da, poate şi din cauza asta. Şi fiindcă anumite părţi din „noi“ sunt obsedate să transforme noţiunea de prietenie în „întâlnire“.

Peste cinci minute
RE:RE:
Care a fost întâlnirea noastră cea mai reuşită, Leo?

Peste 50 de secunde
Ultima, până acum. Cea de-a cincea.

Peste două minute
RE:RE:
Nu ţi-a luat prea mult să te gândeşti! De ce, pentru că a fost cea mai scurtă? Pentru că a avut un sfârşit (relativ) clar? Pentru că zarurile fuseseră deja aruncate? Pentru că „Pam“ era în faţa uşii?

Peste 40 de secunde
RE:
Din cauza „suvenirului“ pe care l-am primit de la tine, Emmi.

Peste 30 de secunde
RE:RE:
Oh. Îţi mai aminteşti de el?

Peste 20 de secunde
RE:
Nu trebuie să-mi amintesc. Pentru că nu pot să-l uit. Îl ţin tot timpul lângă mine.

Peste 40 de secunde
RE:RE:
Dar n-ai scos nicio vorbă despre asta.

Peste 30 de secunde
RE:
În cazul ăsta, vorbele nu sunt suficiente.

Peste 40 de secunde
RE:
În cazul nostru, vorbele au fost tot timpul suficiente.

Peste 30 de secunde
RE:
În cazul ăsta, nu sunt. În privinţa asta, nu vreau să le folosesc. Ajunge să-„l“ simt.

Peste 20 de secunde
RE:
Să înţeleg că „îl“ simţi la fel de tare ca înainte?

Peste 20 de secunde

RE:
Şi încă cum!

Peste 40 de secunde
RE:RE:
Ce frumos, Leo!!! (Pauză. Pauză. Pauză.) Aşa, şi acum suntem din nou prieteni.

Peste 30 de secunde
RE:
Da, prietenă de corespondenţă, poţi să pleci. Poţi să te duci să-l supraveghezi pe Bernhard la gătit. O seară plăcută!

Peste 40 de secunde
RE:RE:
Bine, prietene de corespondenţă, iar tu poţi s-o admiri pe „Pam“ în timp ce-şi usucă părul. O seară plăcută şi ţie.

Peste 30 de secunde
RE:
Îşi usucă părul dimineaţa între şapte şi şapte jumătate. (În afară de weekenduri.)

Peste 50 de secunde
RE:
De fapt, nu voiam să aflu atâtea detalii.

Peste patru zile
Subject: **Cafeneaua Bodinger**
Salut, Emmi, mai e valabil, ne întâlnim după-amiaza asta?
Salutări cordiale, Leo.

După o oră
RE:RE:
Salut, Leo. Da, bineînţeles. Doar că (...) s-a ivit o mică problemă, una organizatorică. Dar nu contează. Nu, de fapt, nu există nicio problemă. Aşa că, da, rămâne pe după-amiază. La ora 16:30. Pe curând!

Peste trei minute
RE:
Vrem să (...) scuză-mă, vrei să amânăm întâlnirea, Emmi?

Peste două minute
RE:RE:
Nu, nu, nu. Totul e OK. Doar că, de fapt, nu, nu, nu-i nicio problemă. Pe curând, prietene de corespondenţă! Abia aştept!

Peste 40 de secunde
RE:
Şi eu!

În dimineaţa următoare
Subject: **Oaspetele-surpriză**

Salut, Leo, îi place de tine!

După o oră
RE:
Bine.

Peste 40 de minute
RE:RE:
Eşti supărat? Leo, n-am putut altfel. N-au mai făcut cursul de lucru manual şi a vrut neapărat să meargă cu mine. Voia să facă cunoştinţă cu tine. Voia să ştie cum arată omul care-i poate trimite e-mailuri cuiva (de fapt, nu cuiva, ci maică-sii) timp de doi ani. Fiindcă i se pare oarecum pervers ce facem sau, mai bine zis, ce nu facem. Pentru el, erai un extraterestru şi, de aceea, de două ori mai interesant. Ce-ar fi trebuit să fac? Ar fi trebuit să-i zic: „Nu, Jonas, nu se poate, omul ăsta de pe planeta *Outlook* îmi aparţine doar mie“?

Peste zece minute
RE:
Da, Emmi, sunt supărat. Şi încă foarte tare! AR FI TREBUIT SĂ-MI SPUI DIN START că o să-l iei cu tine şi pe Jonas! Să mă fi putut pregăti.

Peste cinci minute
RE:RE:
Atunci ai fi contramandat întâlnirea. Şi eu aş fi fost dezamăgită. Aşa am rămas impresionată de tine, de comportamentul tău, de cât de atent l-ai ascultat, cât de prietenos ai fost cu el. E mai bine aşa, nu crezi? În orice caz, Jonas e complet topit după tine.

Peste trei minute
RE:
Asta o să-l bucure nespus pe tatăl lui!

Peste opt minute
RE:RE:
Leo, nu-l subestima pe Bernhard. Nu te mai consideră de mult rivalul lui. Acum jucăm cu cărţile pe masă. În sfârşit! Am construit — chiar dacă sună dezamăgitor pentru tine — un „parteneriat bazat pe raţiune“. Şi vrem să-l facem să dăinuie. Şi chiar dăinuie! Pentru că un parteneriat poate fi bazat doar pe raţiune, fie el lung sau scurt, orice altceva ar fi atât de, de, de — iraţional, din punctul de vedere al parteneriatului, dacă mă înţelegi.

Peste două minute
RE:
Iar eu sunt noul membru ales al parteneriatului vostru raţional, să înţeleg. Vrei să-mi spui ce funcţie îndeplinesc eu în uniunea asta a voastră raţională? Ar trebui să mă concentrez mai mult pe povăţuirea virtuală a fiului, după ce m-am dedicat mamei?

Peste un minut
RE:RE:
Dragă Leo, a fost chiar atât de oribilă ora asta petrecută cu Jonas? I-a făcut bine să te vadă o dată şi să stea de vorbă cu tine, crede-mă. Prelegerea ta despre tehnicile de tortură medievale i s-a părut super. Vrea să audă mai multe despre asta.

Peste şapte minute

RE:

Asta mă bucură, Emmi. Nici el nu-i un puşti rău. Dar, sincer să fiu, extrem de sincer, şi probabil n-o să înţelegi, nicio soţie dintr-un parteneriat raţional cu copii n-ar înţelege şi, de fapt, e chiar absurd, e ceva arogant, încăpăţânat, ba chiar de-a dreptul megaloman, un fix de-al meu ţăcănit, absolut de pe altă lume, rece, nepământean. Dar nu contează, îţi spun oricum: Emmi, de fapt, am vrut să te văd PE TINE şi să vorbesc CU TINE. De asta am stabilit o întâlnire CU TINE. CU TINE, împreună.

Peste două minute

RE:RE:

Dar chiar ne-am întâlnit (spre bucuria mea). Şi vorbitul putem să-l recuperăm. Ai timp săptămâna viitoare? Marţi, miercuri, joi? Poate stăm şi noi un pic mai mult, de data asta?

Peste trei ore

Subject: **Salut**

Salut, Leo, ce faci, îţi verifici agenda?

Peste cinci minute

RE:

Săptămâna viitoare plec cu Pamela la Boston.

Peste trei minute

RE:RE:

Aaa! Aşa deci. Aha. Îhâm. Înţeleg! E ceva serios?

Peste un minut

RE:

Vezi, despre asta, de pildă, aş fi vrut să-ţi povestesc la întâlnire.

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Atunci nu te mai fofila, fă-o! În scris!

Peste zece minute

No subject

Te rog! (Te rog, te rog, te rog!)

După o oră

No subject

OK, atunci nu-mi scrie şi fă pe supăratul! Îţi stă foarte bine, Leo! Ador bărbaţii cu orgoliul rănit. Mi se par incredibil de senzuali. Sunt în vârful piramidei de pe tabelul meu erotic: bărbaţii care se dau în vânt după cursele de maşini, bărbaţii cărora le plac târgurile de turism, bărbaţii în sandale, bărbaţii care beau bere în corturi şi bărbaţii cu orgoliul rănit! Noapte bună.

În seara următoare

Subject: **Iluzia-perfecţiunii**

Salut, Emmi, nu-i chiar aşa de uşor să-ţi explic situaţia în care mă aflu, dar o să încerc. O să încep cu un citat „Emmi“: „Un om n-are cum să-i ofere celuilalt totul“. Ai dreptate. Foarte inteligent. Foarte rezonabil. Se înţelege de la sine. Cu explicaţia asta în minte nu există pericolul să pretinzi prea mult de la celălalt. Şi trebuie să ne mulţumim cu fiecare contribuţie individuală la fericirea comună, ca să

ne liniştim conştiinţa. Prin asta economisim şi nişte energie pentru vremuri mai grele. Aşa se face că putem să convieţuim unul cu altul. Aşa se face că ne putem căsători. Aşa se face că reuşim să ne creştem copiii. Aşa se face că putem să ne îndeplinim promisiunile, aşa se clădesc, se întăresc şi se neglijează „parteneriatele raţionale“, aşa se trezesc din somn, aşa se salvează, aşa o iau oamenii de la început, trec peste crize, aşa trec prin toate şi rezistă. Sunt nişte sarcini importante! Îi respect pe oamenii care reuşesc să facă asta, sincer. Doar că: eu nu pot să fac asta, eu nu vreau să fac asta, nu gândesc aşa, nu funcţionez aşa. Da, sunt o persoană matură şi cu doi ani mai în vârstă decât tine, dar încă mai cred în EA şi nu sunt (încă) gata să renunţ la ea: la această „iluzie-a-perfecţiunii“. Realitatea: „Un om n-are cum să-i ofere celuilalt totul“. Iluzia mea: „Dar trebuie să vrea s-o facă. Şi nu trebuie să renunţe niciodată“.

Marlene nu m-a iubit. Eram gata să-i ofer „totul“, dar n-a prea interesat-o oferta mea. A acceptat o fracţiune, mulţumindu-mi, sau doar ca un gest de amabilitate, iar restul n-aveam decât să-l păstrez pentru mine. În total, asta n-a fost suficient decât pentru vreo şase încercări de decolare. Aterizările au urmat numaidecât şi n-au fost deloc line, mai ales pentru mine.

Cu Pamela e altfel. Ea mă iubeşte. Mă iubeşte cu adevărat. Nu te teme, Emmi. N-o să te plictisesc iar cu detalii legate de trăsăturile noastre comune. Problema e că Pamela nu se simte bine aici. Îi e dor de casă, îi lipsesc familia, prietenii, colegii de serviciu, locurile care-i plăceau, obiceiurile pe care le avea acolo. Nu vrea să observ, vrea să ţină secret toate astea, vrea să mă scutească pentru că ştie că n-are de-a face cu mine şi pentru că presupune că n-am cum s-o ajut în sensul ăsta.

Ei bine, am cumpărat două bilete de avion pentru Boston şi i-am făcut o surpriză Pamelei. De bucuroasă ce-a fost, a vărsat raţia de lacrimi pe un an. De atunci, e complet schimbată. Zici că a luat pastila fericirii. Deocamdată o ia uşor şi crede că e vorba doar de două săptămâni de vacanţă, dar eu nu exclud posibilitatea prelungirii ei. Am purtat deja nişte tratative cu Institutul de Germanistică, fără să-i spun, poate reuşesc să-i fac rost de un job pe termen lung.

Emmi, nu mă trage nimic spre Boston, să ştii. Nici nu-ţi imaginezi cât de mult aş vrea să rămân aici — din motive diverse, de fapt, nu, nu din motive diverse, ci dintr-un singur motiv. Dar motivul ăsta e atât de (...), hm, oare cum ai formula tu în locul meu? „Motivul ăsta e atât de, de, de — nemotivat.“ Nu ţine cont de nicio lege a bunului-simţ. E o himeră, o fantasmă a creierului. Nu, şi mai rău, o durere de stomac.

Probabil că viitorul nostru comun, în caz că există unul, se află la câteva mii de kilometri de aici. Cred că pot să mă obişnuiesc şi să mă adaptez la un mediu nou mai uşor decât Pamela.

Bucuria ei mă motivează şi pe mine. Aş vrea s-o văd aşa şi pe viitor, la fel cum am văzut-o în ultimele zile. Şi vreau să mă privească la fel cum mă priveşte de câteva zile. Mă priveşte ca pe un om care e capabil să-i ofere „totul“. De fapt, nu, nu „e capabil“, e „gata“ să-i ofere totul. Şi deasupra tuturor pluteşte iluzia. Aş vrea s-o mai păstrez lângă mine un timp. Pentru ce să trăim, dacă nu pentru iluzia „perfecţiunii“?

Peste două ore

RE:RE:

„Mă iubeşte. Mă iubeşte cu adevărat.“ „Vrea să-i ofer totul.“ „Pot să mă adaptez mai uşor.“ „Bucuria ei mă motivează şi pe mine.“ „Dac-ar putea să mă privească la fel cum mă priveşte de câteva zile!“ (...)

Leo, Leo, Leo! Pentru tine, a iubi înseamnă a sta lângă maneta de comandă a fericirii celuilalt. DAR UNDE EŞTI TU? Cum rămâne cu fericirea ta? Cum rămâne cu dorinţele tale? Sau n-ai decât dorinţe comune? Tu nu-ţi doreşti nimic de la „Pam“? Ţie nu ţi-au mai rămas decât himerele? — Mi-e milă de

tine. Nu, mi-e milă de mine. Nu, mi-e milă de amândoi. Noaptea asta e oarecum tristă. E o noapte întunecată de sfârşit de primăvară. Acalmie. Acalmie totală. O să beau un pahar de whisky. Şi după aceea mă hotărăsc dacă mai beau unul sau nu. Asta fiindcă eu fac exact ce vreau. Şi ÎMI caut singură fericirea. Din fericire. Sau din păcate. Habar n-am. Eşti un drăguţ, Leo! Pe bune, chiar eşti un drăguţ! Dar poţi să iubeşti şi tu o dată, sau poţi doar să te laşi iubit? Noapte bună. Emmi.

Peste două zile

Subject: **Patru întrebări**

1.) Cum te simţi?

2.) Când plecaţi?

3.) Îmi mai scrii şi mie câteva cuvinte?

Peste trei minute

RE:

Am numărat doar trei întrebări!

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Ştiu. Voiam doar să văd dacă mai eşti dispus să le numeri.

Peste opt minute

RE:

Referitor la punctul 1.) Nu mă simt prea strălucit. Am contractat o altfel de „durere de stomac“: o infecţie intestinală. Mă îmbolnăvesc de fiecare dată când mă pregătesc pentru o călătorie în doi. Aşa a fost şi cu Marlene.

Referitor la punctul 2.) Plecăm mâine, înainte de masă (în caz că pot să înghesui peria de toaletă în bagajul de mână).

Referitor la punctul 3.) Numai câteva cuvinte? Emmi, e-mailul tău despre noaptea întunecată de primăvară târzie m-a impresionat foarte mult. N-am ştiut ce să răspund la el. Nu există indicaţii tehnice însoţite de un plan de ansamblu pentru identificarea şi protejarea fericirii. Fiecare o caută în felul lui şi în locurile în care crede c-o să aibă cele mai mari şanse s-o descopere. Dar poate că mă aşteptam la prea multe când m-am gândit c-o să mă încurajezi în legătură cu „proiectul Boston“.

Peste 30 de minute

RE:RE:

Ai dreptate, Leo. Îmi cer scuze, dar „Boston“ e un termen cu o conotaţie etern negativă în capul meu şi asta e. Crede-mă, te rog, că mi se pare fascinant, demn de admirat şi plin de curaj faptul că eşti dispus să-i oferi „totul“ unei femei. (Cuvintele „nobil“ şi „demn de un gentleman“ le-am şters din nou.) Îţi doresc toate cele bune, cea mai mare fericire posibilă. Şi, ignorând indicaţiile tehnice şi planul de ansamblu, cred că fiecare îşi defineşte fericirea în felul său, eu, mai degrabă în felul meu, tu, în felul lui „Pam“. Sper că o să ai o surpriză plăcută.

Ah, da, psihoterapeuta mea e de părere că aş putea să-ţi împărtăşesc faptul că m-aş bucura dacă te-ai întoarce de acolo, după două săptămâni, vreau să zic. Zice că pot să admit liniştită că într-un fel mă aştept să te întorci, pentru că, într-un fel, mi se pare atât de, de, de — frumos, dacă o să te întorci, când o să te întorci. Înţelegi? Şi încearcă napolitanele alea pentru călătorii, să nu mănânci banane! Bananele nu ajută deloc. Bananele sunt cea mai mare minciună în ceea ce priveşte legendele despre dizenterii. Toate cele bune, dragul meu!

Peste cinci minute

RE:

Şi cea de-a patra întrebare?

Peste două minute

RE:RE:

Aaa, da, cea de-a patra!

4.) Dacă te întorci, ne mai întâlnim şi-a patra oară? Ar vrea să te cunoască şi Fiona. Jonas i-a povestit că eşti genul Kevin Spacey, doar că fără păr. Fiona îl adoră pe Kevin Spacey, mai ales, fără păr, deşi, după părerea mea, părul îl face şi mai interesant, apropo de trăsături caracteristice. Dar cred că Jonas îl confundă pe Spacey cu actorul ăla care joacă în filmul ăla cu familia aia de burghezi, cel cu faţa alungită, cum îl cheamă, că nu mai ştiu. Mă rog, nu contează. Leo, ne revedem în curând? Spune da!

După un minut

Subject: **SPUNE DA!**

Vezi: *subject*, şi fă-o!

Peste 50 de secunde

RE:

Da! Da! Da! Scuză-mă, am fost la toaletă. Şi următoarea propoziţie n-are voie să fie prea lungă, altfel va trebui s-o întrerup pe la mijloc. Pe curând, draga mea!

Capitolul cincisprezece

Peste opt zile

Subject: **Acasă eşti „tu“**

Dragă Emmi, Bostonul mă ţine captiv de o săptămână. Oraşul ăsta nu-ţi mai dă drumul dacă te-a prins. Pamela cunoaşte fiecare a cincea familie din cartierul nostru şi fiecare a doua ne invită la ei la masă. Asta înseamnă că mâncăm de opt ori pe zi, aproximativ, la diverşi cunoscuţi. Şi mai sunt şi vizitele la rudele ei. Poate o să ţi se pară îngrozitor de burghez, dar mă simt bine când fac asta, firea prietenoasă a oamenilor ăstora e contagioasă, nu văd decât feţe senine, zâmbitoare şi radiante în jurul meu, de dimineaţa până seara. Şi asta mă încălzeşte. Ştii că am o relaţie specifică cu fericirea. De cele mai multe ori, o simt venind din afară şi doar foarte rar de dinăuntru, din mine. Rar, dar se mai întâmplă. Emmi, mă simt bine când mă gândesc la tine! Trebuie să-i dau mai multă emfază propoziţiei: EMMI, MĂ SIMT BINE CÂND MĂ GÂNDESC LA TINE! Mi-a fost groaznic de frică de renaissance-ul sentimentelor mele de-atunci, de când cu fuga şi dispariţia mea în Boston. Îţi mulţumesc foarte mult că n-ai zăvorât uşa din spate a relaţiei noastre, pe care am părăsit-o atunci. Acum pot să mă simt din nou „acasă“, chiar şi de la distanţa asta mare, fără să mă doară inima. Acasă e unde eşti tu, Emmi. Mă bucur c-o să te revăd din nou, după un timp relativ scurt. Abia aştept următoarea noastră întâlnire. Poţi să-i iei liniştită şi pe copiii tăi „surpriză“ adolescenţi. Şi cândva o să-ţi povestesc ceva: despre tine, despre „el“ şi despre mine. Aşa, şi acum trebuie să plec la prietena din facultate a Pamelei, Maggy Wellington. Suntem invitaţi la „dinner“. Pe curând, prietenul tău de corespondenţă, Leo.

Peste patru zile

Subject: **A ajuns?**

Dragă Emmi, acum câteva zile ţi-am trimis un e-mail de aici, din Boston. Nu ştiu dacă l-ai primit pentru că, între timp, am avut ceva probleme cu contul. Îţi fac rezumatul în două propoziţii: 1.) Sunt bine, dar/şi mi-e dor de tine! 2.) Abia aştept să ne întâlnim! Pe curând, prietenul tău de corespondenţă, Leo.

Peste trei zile

Subject: **Ai ajuns?**

Salut, Leo, ai aterizat? Te-ai întors la Top 15? Mulţumesc pentru scrisorile tale din SUA! O să rezum cele două e-mailuri ale tale de pe Coasta de Est în felul următor: 1.) Acasă e acolo unde se află prietena ta de corespondenţă, Emmi. 2.) Boston e acolo unde feţele strălucesc şi unde poţi s-o faci fericită pe dinăuntru pe „Pam“ (şi pe tine, pe dinafară, în paralel). Întrebare: Ştii deja de care loc aparţii? Şi de când? Cu mult drag, Emmi.

Şi, da: povesteşte-mi ceva despre „tine, despre «el» şi despre mine“!

Înainte de masă, în ziua următoare

Subject: **Ai rămas blocat?**

Sau ai rămas în Boston?

Peste şapte ore

No subject

Dragă Emmi, ieri am comis o greşeală imensă. I-am povestit Pamelei despre tine. O să-ţi scriu când o să pot. Nu aştepta, te rog! Cu drag, Leo.

Peste zece minute
RE:RE:
Of, Leo!!! De ce trebuie să faci tu lucrurile potrivite la momentul cel mai nepotrivit? OK, nu stau să aştept. Cu drag, Emmi.

După o zi
No subject
Nu, nu aştept.

După o zi
No subject
Nu, nu aştept, cum am spus.

După o zi
No subject
Nu aştept, nu aştept, nu aştept.

După o zi
No subject
Nu aştept, nu aştept, nu aştept, nu aştept.

După o zi
Subject: **Gata!**
M-am săturat să nu aştept! O să aştept!

Peste şase ore
Subject: **Leo?**
Nu mai vrei să-mi scrii sau nu poţi să-mi mai scrii sau nu mai ai voie să-mi scrii? Ce i-ai povestit despre mine? CE? CE? CE? Leo, dacă fericirea ta depinde într-o oarecare măsură şi de fericirea mea, o să simţi că în clipa asta mă faci extrem de nefericită. Activează, te rog, maneta de comandă. Încetează cu muţenia asta şi spune-le lucrurilor pe nume! Foarte amară, Emmi.

După o oră
Subject: **Contabilul!**
Leo, mă obligi s-o fac: o să număr până la zece şi după aceea o să-l sun pe contabilul meu şi stabilesc o întâlnire pentru mâine. Ştii ce înseamnă asta, bănuiesc. Şi vorbesc o engleză americană fără accent, dacă e cazul să dau explicaţii personale. Unu. Doi. Trei. (...)

În dimineaţa următoare
Subject: **Ultimatum**
Salut, Leo, psihoterapeuta mea e de părere că ar trebui să-ţi mai scriu un ultim e-mail în care ar trebui să-ţi spun că o să fie ultimul e-mail, pe bune, dacă nu-mi răspunzi în curând — de fapt, mai bine, imediat, nu în curând — după care chiar n-ar mai trebui să-ţi scriu. Şi garantez că aşa o să fie! Mai departe, îmi sugerează să-ţi zic să ne întâlnim şi să discutăm despre tot ce s-a întâmplat. Şi să-ţi mai spun că nu vreau, sub nicio formă, să-i spui lui „Pam“ că ne întâlnim, sau să afle ceva după, pentru că e vorba despre ceva ce ne priveşte doar pe noi doi. S-a exprimat destul de clar? Terapeuta mea, vreau să zic. În aşteptarea răspunsului tău iminent, Emmi.

Peste trei ore
RE:

Dragă Emmi, mai lasă-mi, te rog, un pic de timp. E complet nesigură şi s-a retras în carapacea ei. Trebuie să reuşesc să-i recâştig încrederea şi să construiesc o bază pentru o discuţie. Psihoterapeuta ta o să-mi dea sigur dreptate când spun că mai întâi va trebui să rezolv lucrurile cu ea, înainte de-a mă întâlni cu tine. Conflictul meu cu Pamela n-a luat încă sfârşit şi, de fapt, nici nu cred c-a izbucnit cu adevărat încă. Trebuie să-mi vorbească, trebuie să-şi verse nervii, trebuie să-mi spună în faţă ce i se pare atât de jignitor, ce a făcut-o să sufere atât, ce are să-mi reproşeze. Mă aflu în faţa unui tunel întunecat pe care trebuie să-l traversez cu ea. N-ai cum să ne însoţeşti. Va trebui să stai afară, în locul unde e lumină. Dar după ce-am ieşit, o să-ţi povestesc totul, tot ce ne priveşte pe noi doi. Îţi promit! Dragă Emmi, te rog să nu-ţi pierzi răbdarea şi să nu dispari de lângă mine! De mult nu m-am simţit atât de oribil.

Peste o oră

RE:RE:

Eu n-o să dispar de lângă tine, dragă Leo. Tu o să fii cel care o să dispară. O să traversezi tunelul întunecat cu „Pam“, la capătul căruia va străluci lumina soarelui bostonez. Nicio grijă, sigur o să „rezolvi“ lucrurile cu ea. Şi „soluţia“ nu poate fi decât: întreruperea definitivă a contactului cu mine. E singura modalitate de a menţine iluzia deraiată a perfecţiunii. Sigur, habar nu am ce i-ai povestit despre noi. Se pare că nu i-ai spus că suntem nişte vechi cunoscuţi sau prieteni de ocazie, care-şi mai scriu din când în când. Dacă aş fi în locul lui „Pam“ şi aş fi aflat doar un fragment din „marele adevăr“, ţi-aş urla cu megafonul în urechi: „Never ever Emma again!“ Dar probabil că ea e mai timidă, mai reţinută, mai politicoasă. O să-şi spună asta doar în gând. Dar asta nu schimbă cu nimic concluzia logică: s-a terminat cu Emmi. „Pam“ o să pretindă asta de la tine sigur. Şi o înţeleg! Iar tu o s-o faci. Ştiu, pentru că te cunosc.

Aşa, Leo, şi acum ai tot timpul din lume să „rezolvi“ lucrurile. Mai întâi cu ea şi apoi cu mine. Şi, la un moment dat, eventual, şi cu tine. Asta îţi doresc cel mai mult. Cu drag, Emmi.

Peste trei zile

Subject: **Spiderman**

Salut, Leo, Jonas mă roagă să-ţi transmit salutări. Ar vrea să vadă un film cu tine (şi cu mine, dacă e neapărat necesar să vin şi eu): „Spiderman trei“. Şi dacă ai rău de înălţime, puteţi să vă uitaţi şi la „Întoarcerea cavalerului Jedi“. Tatăl lui e plecat în turneu în Asia, pentru trei săptămâni. Are concerte zilnic, în faţa unor săli pline. Şi în Asia, săli pline înseamnă de cinci ori mai pline decât la noi.

De fapt, voiam doar să-ţi transmit că n-am dispărut încă de lângă tine, aşa cum, de altfel, ţi-am şi promis. Cu drag, Emmi.

Peste zece minute

RE:

Mulţumesc, Emmi!!!

După un minut

RE:RE:

Vezi, Leo, mă mulţumesc şi cu atât! Scrie-mi „mulţumesc, Emmi“ o dată pe săptămână, nu uita de cele trei semne de exclamare — şi sigur mai rezist încă vreo trei ani „în lumină“.

Peste patru zile

Subject: **Toropeală**

Ce toropeală-i azi, nu crezi?

(Dacă n-ai timp sau energie să-mi răspunzi oarecum personal, atunci îţi sugerez următoarele

variante: „Da, e supercald!!!“ sau „Să bei apă multă!!!“ Şi, te rog, nu uita de semnele exclamării!!!)

Peste şapte ore

No subject

Păcat. De data asta contasem pe tine.

În seara următoare

Subject: **Luminiţa**

Tot aşa de întuneric e în tunelul ăla? Sau vezi deja o luminiţă la orizont? Străluceşte? Atunci înseamnă că sunt eu. (M-am ars la soare.)

În dimineaţa următoare

Subject: **Ce anume?**

Dragă Leo, ce anume i-ai povestit, de fapt, lui „Pam“? I-ai povestit ceva din toate detaliile alea dubioase? De pildă:

a.) Că avem o relaţie virtuală de doi ani şi jumătate.

b.) Că tu ai fugit la Boston ca să nu-mi pui în pericol căsnicia.

c.) Că ne-am regăsit în reţea după ce te-ai întors şi ne-am întâlnit de cinci ori, în afara reţelei.

d.) Că o dată am făcut şi sex.

e.) Când s-a întâmplat d.), care era situaţia atunci când a avut loc d.) şi cum ţi s-a părut d.)

f.) Că ne-am întâlnit pentru câteva minute în seara de dinaintea emigrării ei.

g.) Ce ţi-am lăsat drept „amintire“ cu ocazia întâlnirii.

Şi ai reuşit să scapi măcar pe jumătate? Ai spus, de pildă:

h.) Că, între timp, relaţia noastră se poate caracteriza drept „sufletească, platonică, prietenească“?

i.) Că prietenia noastră de corespondenţă nu are niciun efect nefavorabil asupra coabitării voastre?

j.) Că nu te fur de la ea şi nici pe ea de la tine?

k.) Pentru că oricum m-am reîntors la familia mea, ca să reiau parteneriatul meu fără corespondent, bazat pe raţiune, după un binemeritat moment de respiro?

l.) Şi pentru că voi o să vă stabiliţi oricum, cât de curând, în Boston?

Peste cinci minute

RE:

a.), b.), c.), d.), e.), f.), h.), i.), j.), k.), l.)

După un minut

RE:RE:

I-ai povestit despre toate astea? I-ai spus tot, tot? Întreaga paletă? Leo, eşti nebun? Singurul motiv pentru care nu te-aş trimite pe lună în locul ei e faptul că ai fi prea departe ca să-ţi smulg barba fir cu fir.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Vezi, ştiam că se poate discuta cu tine despre asta fără nicio problemă!

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Hei, Leo. Abia acum am văzut: i-ai mărturisit totul, în afară de g.) De g.) ai uitat. I-ai mărturisit lui „Pam“ că ai avut oarece relaţii sexuale cu mine. I-ai dat de înţeles şi ce-ai simţit (respectiv, ce n-ai simţit). Dar nu i-ai spus ce amintire ţi-am lăsat? De ce nu?

După un minut

RE:

Pentru că măcar cel mai important şi mai frumos secret al nostru a trebuit să rămână la noi.

Peste două minute

RE:RE:

A trebuit să citesc propoziţia de două ori, dar, da, ai formulat foarte frumos! Sau, într-un jargon mai comprimat: mersi, Leo!!!

Peste şase zile

Subject: **Ai dispărut?**

Dragă Emmi, ai dispărut de lângă mine? De data asta nu te-aş putea învinovăţi.

După o zi

Subject: **Când?**

Leo, tu eşti cel care tace şi nu scrie nimic! Spune-mi odată: când o să emigraţi la Boston?

Peste cinci minute

RE:

Te rog, Emmi, mai ai răbdare câteva zile. Într-o săptămână o să-ţi povestesc totul. TOTUL!

Peste şapte minute

RE:RE:

Ai voie să-mi povesteşti TOTUL într-o săptămână? Sau trebuie să-mi povesteşti TOTUL într-o săptămână? Pam are voie să afle că o să-mi spui TOTUL într-o săptămână? Sau poate că ea îţi pretinde să-mi povesteşti TOTUL într-o săptămână. De ce tocmai într-o săptămână? Ce se întâmplă în săptămâna asta? OK, gata, am înţeles, o să aflu abia peste o săptămână. Pa-pa! Ne citim după o săptămână!

Peste patru minute

Subject: **Istria**

Aaa, apropo: peste o săptămână şi două zile se întoarce şi Bernhard din Japonia. Şi peste o săptămână şi patru zile o să plecăm în vacanţă cu copiii spre Croaţia. Dacă încă te gândeşti să te întâlneşti cu mine înainte de asta ca să-mi spui TOTUL, fii, te rog, punctual cu programarea! O săptămână plină de succese îţi doreşte a ta, Emmi.

Peste şase zile

Subject: **Deci, eu zic c-ar cam fi timpul**

Salut, Leo, mâine se face exact o săptămână. Ce s-a întâmplat cu TOTUL? Unde e TOTUL? Ce e TOTUL?

După o zi

Subject: **Totul (s-a terminat)**

Dragă Emmi, eu şi Pamela ne-am despărţit. Luni o să se întoarcă singură la Boston. Cam asta ar fi TOTUL.

Peste zece minute

RE:RE:

Dragă Leo, recunosc, e cam mult. Dar n-are cum să fi fost ăsta TOTUL. N-are cum să fi FOST totul, aşa, dintr-odată. Nu cred. Capul sus! Vrei să ne întâlnim? Vrei să îmi spui tot ce ai pe suflet şi să-mi

plângi pe umăr? Începând de acum, sunt aici pentru tine non-stop, cel puţin pentru încă două zile. Dacă vrei să ne întâlnim, atunci hai să ne întâlnim! Dacă nu ştii dacă vrei să ne întânim, atunci hai să ne întâlnim! Dacă nu ştii nici dacă vrei să te întâlneşti cu cineva, în primul rând, atunci întâlneşte-te cu mine! Doar dacă nu eşti sigur că ţi-ar face bine să ne întâlnim (pentru că n-ai cum să ştii), doar în cazul ăsta renunţă la întâlnire. De fapt, of, ba da, chiar şi atunci! Aşa. Gata. Nu voiam să mă ofer pe tavă cu atâta disperare. Şi nici n-o s-o mai fac vreodată. Serios!

Peste 15 minute

RE:

Dragă Emmi, peste câteva ore o să fiu în trenul de Hamburg. Mă duc la soră-mea, Adrienne, şi o să stau la ea până marţi. Tu pleci cu familia în Croaţia miercuri, parcă? Atunci înseamnă că ne vedem abia după. Ştiu, Emmi, că arzi de nerăbdare să afli ce s-a întâmplat. Şi ai dreptul să afli. Iar eu sunt dator să-ţi spun. Serios! O să afli toate faţetele şi nuanţele, îţi promit. Hai să trecem şi peste Hamburg şi Croaţia. Vreau să văd lucrurile mai clar. Simt nevoia să mă distanţez — de Pamela şi de mine. Nu de tine, Emmi, crede-mă, nu şi de tine!

Peste opt minute

RE:RE:

Mai departe de mine n-ai cum să fii oricum, dragul meu. Leo, mă scoţi din sărite cu amânările, repudierile, promisiunile şi schimbările tale bruşte de 180º, fără prea multe explicaţii! Când o să mă întorc din Croaţia, probabil c-o să mă anunţi că v-aţi logodit. Dar, din păcate, deocamdată n-ai cum să-mi povesteşti nimic despre „faţetele“ deciziei tale pentru că vrei să vezi lucrurile mai clar. Leo, nu mai sunt dispusă să colaborez! Nu te supăra: nu contează ce te aştepţi să-mi spui de data asta, după îndelungi chibzuieli. Eu nu mai aştept cu tine. Aştept de când te-am cunoscut. În ăştia doi ani şi jumătate am aşteptat de trei ori mai mult decât în cei 33 de ani de dinainte. Măcar de-aş fi ştiut ce aştept! M-am săturat până peste cap să aştept. M-am epuizat aşteptând, pur şi simplu. Îmi pare rău! (Aşa, şi acum o să taci şi o să stai îmbufnat din nou.)

După un minut

RE:

Nu, Emmi, nu tac şi nu stau îmbufnat. Plec la Hamburg. Şi mă întorc. Şi o să-ţi scriu. Şi n-o să te anunţ că m-am logodit cu nimeni. Cu drag, Leo.

Capitolul şaisprezece

Peste cinci zile

Subject: **Despărţirea de Pamela**

Bună dimineaţa, dragă Emmi. Salutări Mării Mediterane de pe Top 15! M-am întors. Sunt din nou. Sunt din nou eu însumi. Stau cu laptopul pe balcon. Şi-n spatele meu — unul dintre apartamentele astea pustii şi sărăcăcioase de bărbat părăsit de curând de o femeie.

Am vorbit cu ea la telefon ieri. A ajuns bine, la Boston plouă. E incredibil că putem să vorbim deja, e drept, cu gâtul uscat, cu dificultăţi de înghiţire, dregându-ne vocea din când în când, scrâşnind din dinţi, dar, oricum, reuşim să scoatem cuvintele. A trecut doar o săptămână de când am abandonat proiectul, intermitent, fără a ne avertiza în prealabil şi fără a numi motivele. Eu am fost cel care a început: „Pamela, cred că ar trebui“. Şi Pamela a terminat fraza: „Să ne despărţim, ai dreptate!“

Nu ne-am rămas datori cu nimic, am eşuat împreună, frumos, elegant, cu o execuţie şi o poziţie a corpului perfecte, în „sincron“. Ne-am întins toate dezamăgirile în faţa celuilalt, le-am azvârlit la un loc, într-un morman, şi le-am împărţit frăţeşte. Fiecare şi-a luat jumătatea cuvenită. Aşa ne-am luat la revedere. La plecare ne-am luat în braţe, ne-am sărutat şi ne-am bătut reciproc pe umăr. Şi fără s-o exprimăm în cuvinte, ne-am urat „compătimire fericită“. Amândoi am plâns pentru că am fost mişcaţi de lacrimile celuilalt. A fost ca o scenă de la o înmormântare, de parcă am fi pierdut o persoană dragă, o rudă comună. Şi chiar aşa s-a şi întâmplat! Doar că îi dăduserăm nume diferite. Pamela o numea „Încredere“, iar eu, „Iluzie“. (Va urma. O să trimit asta şi apoi o să-mi fac o cafea. Pe curând!)

Peste zece secunde

Subject: **Mesaj absenţă**

MOMENTAN SUNT ÎN CONCEDIU ŞI O SĂ-MI VERIFIC E-MAILURILE ABIA PE 23 IUNIE. SALUTĂRI CORDIALE, EMMI ROTHNER.

Peste 30 de minute

RE:

M-am aşteptat la asta, Emmi. Şi e OK aşa! De fapt, nici nu ştiu dacă vrei să ştii ce s-a întâmplat. Aşa că o să aflu abia peste o săptămână şi jumătate. Păi, bine, atunci o să turui liniştit mai departe, draga mea:

Pamela a fost prima femeie care nu îmi amintea de tine, care nu se putea compara cu tine, care n-avea nimic din tine, fantezia mea virtuală, şi care mi se părea, totuşi, atrăgătoare. Am văzut-o şi mi-am dat seama imediat că trebuie să mă îndrăgostesc de ea. O concluzie falsă, o decizie greşită: acest „trebuie“, planul, intenţia, efortul meu disperat. Eram transfigurat de dorinţa de-a o iubi. Eram complet absorbit de asta. Am făcut totul pentru asta, până la urmă. Cu excepţia unui singur lucru: nu m-am întrebat niciodată dacă o iubesc cu adevărat.

Au existat trei faze cu Pamela. Patru luni petrecute la Boston: a fost cea mai bună perioadă, a fost timpul MEU petrecut cu ea şi n-aş vrea să şterg nicio zi din perioada asta. Vara trecută, când m-am întors din America, te-am găsit pe tine, Emmi. Din nou, sau iarăşi: pe TINE! Dulapul meu plin de sentimente depozitate frumos şi puse deoparte. Cât de naiv am fost să cred că o să dispară de la sine. Mi-ai adus aminte repede că nu există sfârşituri fără începuturi. Ne-am întâlnit. Te-am văzut. TE-AM VĂZUT! Ce-ar trebui să-ţi spun acum? Mă aflam în faza doi cu Pamela: o relaţie la distanţă, întreruptă de călătorii aventuroase şi de zvâcniri puternice de dor, dorinţa pentru o intimitate normală, cu cumpărat pâine şi lapte împreu-nă, cu schimbat sacul la aspirator. Cum mi-am petrecut timpul în

aşteptarea viitorului meu? L-am petrecut cu tine, Emmi. Lângă cine am fost prezent, chiar dacă doar virtual? Lângă tine, Emmi. Cu cine am trăit pe dinăuntru, în secret? Cu tine, Emmi. Tot timpul doar cu tine. Şi fanteziile mele cele mai frumoase aveau acum şi un chip concret. Chipul tău.

Şi atunci a venit Pamela. Şi a rămas la mine. Faza trei. Am mutat comutatorul din capul meu: Emmi, off, Pamela, on. Un gest brutal. Concentrare maximă pe „femeia vieţii“, pe cea aleasă, cea pe care trebuia s-o iubesc. „Iluzia perfecţiunii“ pusă în practică. Tu mi-ai oferit cuvântul-cheie, şi am crezut că o să reuşesc să mă ţin de el, ca tu şi Bernhard, cu „căsnicia voastră raţională“. Poate că n-am vrut decât să-ţi demonstrez că se poate. Eram gata să fac orice ca s-o fac fericită pe Pamela. La început s-a simţit alintată şi în siguranţă. Şi mi-a făcut bine şi mie, a fost ca o manevră de ocolire reuşită, o terapie ocupaţională bine gândită. Doamne fereşte să mă gândesc prea mult sau să fiu prea mult lângă Emmi. Fiecare e-mail personal, fiecare gând intim dedicat ţie trebuia contrabalansat cu un gest de solidaritate faţă de Pamela, drept compensare. Cu asta îmi împăcam conştiinţa. Ei bine, nu s-a lăsat impresionată prea mult timp de avalanşa mea de declaraţii de dragoste. În curând, a început să se simtă iritată, copleşită, prinsă la înghesuială. Avea nevoie de spaţiu, de oxigen, de un azil, cu avantajul terenului propriu. Şi doar Boston îndeplinea condiţiile astea. Am crezut că e singura mea şansă de a-mi transforma iluziile în realitate.

Tu ştii ce e-mailuri scriu eu. Dar călătoria noastră de recunoaştere a terenului a fost suficient de reuşită cât să mă conving că vreau să-mi încerc norocul alături de ea pe Coasta de Est. La începutul anului viitor voiam să „emigrăm“, zarurile fuseseră aruncate, cu job şi locuinţă aranjate. Numai că, numai că, numai că. (...) Da, i-am povestit despre tine, Emmi.

Clipe frumoase pe plajă! Leo.

Peste opt ore

RE:RE:

De ce i-ai povestit despre noi?

Apropo, hi, Leo. Sper că nu te aşteptai să încep după o săptămână cu analiza fazelor „Pam“, cu sunetele mele secundare, melodramatice, ca să rămâi iar fără suflu vreo câteva luni. Apropo de suflu: mă aflu într-un internet-emo-cafe de trei pe trei, cu nişte pereţi negri superbi, duduind a Death Metal, special gândit pentru generaţia croată post-No Future plină de piercinguri, o încăpere în care, ca fumător pasiv inhalezi în cinci minute cam cât ar inhala în medie într-o oră un fumător înrăit. Tocmai de aceea, în atmosfera asta nihilistă, consideraţiile tale ulterioare despre „Pam“ par extrem de bizare. Aşa că, hai, continuă fără să te simţi jenat! De ce i-ai povestit despre mine? Şi ce s-a întâmplat după aceea? Şi ce-o să se întâmple acum? O să mă întorc în locul ăsta fermecător să-ţi citesc observaţiile într-una din după-amiezile următoare, în caz că nu-mi cedează plămânii până atunci. Pupici, Emmi.

P.S. (cât se poate de clasic): M-aş bucura să ne revedem!

După o zi

Subject: **Punctul de contact**

Dragă Emmi, mă bucur să te ştiu atât de usturătoare. Aerul de mare şi de hrube din Croaţia îi face bine circulaţiei tale sensibile.

1.) De ce i-am povestit lui Pam, adică Pamelei, despre tine? — A trebuit s-o fac. După un anumit punct, n-a mai existat altă soluţie. După punctul TĂU, Emmi! Cel descris de mine în detaliu şi indicat cu exactitate: „În palma mea stângă, undeva pe la mijloc, unde linia vieţii, brăzdată de câteva încreţituri groase, o coteşte spre arteră“. Acesta este locul în care m-ai atins fără să vrei la cea de-a doua întâlnire a noastră. A rămas antena mea performantă pentru captarea undelor-Emmi, prelungită pentru eternitate.

Câteva luni mai târziu, în cadrul faimoasei noastre întâlniri de cinci minute, în seara de dinaintea sosirii Pamelei, mi-ai lăsat un „suvenir“, o „amintire“. Ai bănuit măcar ce urmări avea să aibă gestul tău? „Pssst!“ ai şoptit. „Să nu spui nimic, Leo! Nimic, nimic!“ Mi-ai luat în palme mâna stângă, ai dus-o la gură şi ai sărutat punctul nostru de contact. Şi l-ai mângâiat uşor şi cu degetul mare. Şi ţi-ai luat rămas-bun: „Pa-pa, Leo. Ai grijă de tine. Să nu mă uiţi!“ Şi uşa s-a închis. Am derulat de o sută de ori scena asta în capul meu şi am simţit sărutul acela de o mie de ori. Şi fiindcă nu prea mă pricep să descriu stări de excitaţie erotice, o să te scutesc de descrierile referitoare la cum m-am simţit.

În orice caz, n-am mai putut să mă apropii intim de Pamela fără să mă gândesc la tine, fără să mă gândesc la tine şi fără să simt punctul tău. Degeaba mi-am trâmbiţat atunci teoria aia despre ce înseamnă să înşeli sau nu pe cineva. Îţi mai aminteşti ce ţi-am scris? — „Sentimentele mele faţă de tine nu anulează sentimentele mele faţă de ea. Cele două nu au nicio legătură. Nu concurează una cu cealaltă“. Prostii! Imposibil de susţinut. Departe de adevăr. Combătut de un biet punctuleţ. Mult timp n-am vrut să accept faptul că mâna mea stângă se retrăgea din ce în ce mai mult de lângă corpul Pamelei, nu voiam să văd cum se apăra, cum se străduia să-şi protejeze secretul şi să-l ascundă în pumn.

Probabil că Pamela a observat până la urmă. În seara respectivă, s-a aruncat energic peste mâna mea absentă, s-a străduit să-mi deschidă pumnul strâns, s-a prefăcut că se joacă, a râs forţat, a mărit presiunea, a pus genunchiul pe antebraţul meu. La început am rezistat. Dar până la urmă m-am dat bătut ştiind că nu pot să păstrez secretul nostru între cinci degete, pe termen lung. M-am eliberat brusc din strânsoarea ei, am deschis pumnul, mi-am întins mâna spre ea şi i-am spus furios — mă simţeam groaznic, neputincios, umilit, enervat, prins asupra faptei: „Uite, poftim! Eşti mulţumită acum?“. A rămas şocată, m-a întrebat ce-am păţit aşa, dintr-odată, şi dacă a spus sau a făcut ceva greşit. M-am rezumat la a-mi cere scuze. Pamela habar n-avea pentru ce mă scuzam. Şi în clipa aceea n-am mai putut: i-am povestit despre tine.

De fapt, la început am vrut să-ţi rostesc doar numele ca să văd cum o să mă simt. Am folosit drept pretext povestioara despre inflexibilitatea celui de-al şaptelea val, pe care o auzisem de curând — „de la Emmi, o cunoscută“. Pamela a devenit imediat atentă şi m-a întrebat: „Emmi? Cine e Emmi? De unde o cunoşti?“ Şi în clipa aceea s-a spart o valvă şi totul s-a revărsat bolborosind, timp de vreo oră, până când n-a mai rămas nimic de ascuns despre noi. A fost ca unul dintre valurile astea crescânde, învolburate, măturătoare pe care mi l-ai descris. Un val format ca să schimbe, ca să reconfigureze peisajul, astfel încât nimic să nu mai fie la fel în urma lui.

Bălăceală plăcută! Leo.

Peste trei ore

Subject: **Despărţire**

2.) Ce s-a întâmplat după aceea? Nu prea multe. Flux. Reflux. Tăcere. Senzaţie de jenă. Scuturat din cap. Suspiciune. Răceală. Tremurat. Frisoane. Prima întrebare din partea ei: „De ce-mi spui toate astea?“ Eu: „Am zis c-ar trebui să afli, în sfârşit“. Ea: „De ce?“ Eu: „Pentru că a făcut parte din viaţa mea“. Ea: „Cine?“ Eu: „Emmi“. Ea: „A făcut parte?“ N-am spus nimic. Ea: „E un capitol încheiat pentru tine?“ Eu: „Am devenit prieteni, ne scriem e-mailuri din când în când. S-a reîntors la soţul ei şi e fericită“. Ea: „Şi dacă n-ar fi făcut-o?“ Eu: „Dar a făcut-o“. Ea: „O mai iubeşti?“ Eu: „Pamela, eu te iubesc pe tine! Mă mut cu tine la Boston. Nu e o dovadă suficientă?“ A zâmbit şi m-a mângâiat în treacăt pe creştet. Mi-am dat seama ce luptă se dădea în ea.

După aceea s-a ridicat şi s-a dus la uşă. Apoi s-a mai întors o dată şi a spus: „O ultimă întrebare şi am terminat. Eşti cu mine din cauza ei?“. Am ezitat, m-am gândit bine şi-am spus: „Pamela, nicio

poveste nu s-a născut din neant. Toate au legătură între ele“. Atunci a ieşit din cameră. După asta nu mai aveam ce discuta. Am încercat să discut cu ea de mai multe ori. Tânjeam după o discuţie serioasă, am luat în calcul chiar şi o furtună cu grindină, cu daune materiale, orice, ca să văd o dimineaţă senină. Dar degeaba. Pamela a blocat toate căile de acces. N-a existat nicio ceartă, niciun reproş, niciun cuvânt aruncat aiurea, nicio privire urâtă. Nu, n-a mai fost nicio privire, ci doar atingeri uşoare. Vocea ei suna ca o înregistrare de pe o casetă. Atingerile ei mă răneau prin blândeţea lor. Ne-am comportat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ne-am chinuit aşa timp de câteva săptămâni, împreună, unul lângă altul, unul pe celălalt, în sincron. Până când m-am prins, în sfârşit: nu-i povestisem Pamelei doar povestea mea cu tine. Îi povestisem în acelaşi timp şi povestea mea şi a ei. Şi povestea asta ajunsese la sfârşit. Aşa că nu ne-a mai rămas decât să ne despărţim.

În dimineaţa următoare

Subject: **Cât de, de, de trist!**

Salut, Leo, aş vrea să-ţi distrag atenţia cu o prostioară acum ca să nu te mai gândeşti la ce mi-ai scris. Dar de data asta nu reuşesc. Urăsc poveştile care se termină prost, mai ales dimineaţa devreme. M-ai făcut să plâng şi nu pot să termin. Tipul de lângă mine, cel cu aparatul dentar montat peste sprâncene, şi-a stins ţigara din solidaritate, deşi o fumase doar pe jumătate. Leo, toată povestea asta mi s-a părut atât de, de, de îngrozitor de tristă şi mai ales felul în care-o descrii! Îmi pare atât de rău pentru tine! Îmi vine să te iau în braţe şi să nu-ţi mai dau drumul. Eşti o persoană atât de, de, de drăguţă! Şi cu toate astea, atât de netalentată în domeniul sentimental. Niciodată nu faci lucrurile la timpul potrivit şi când e timpul să faci ceva, nu faci nimic sau nu cum trebuie. „Pam“ şi cu tine — asta n-avea cum să funcţioneze. Mi-am dat seama de când am văzut-o. Sigur, merge să jucaţi golf împreună, OK, sau să vizitaţi rudele din Boston, să mâncaţi curcan de Crăciun, eventual, din când în când, şi nişte sex (dacă e neapărat nevoie), asta aş putea să înţeleg. Dar nu să şi trăiţi împreună!

Aşa, şi acum trebuie să mă calmez repede. Fiona mă aşteaptă afară. Vrea să mă târască la o rundă de shopping prin sătucul nostru de pescari. — Următorul capitol tragic se iveşte deja la orizont. Pe curând, dragul meu. Emmi.

Peste două zile

Subject: **În al treilea rând**

3.) Şi ce-o să se întâmple de acum încolo? — Habar n-am, dragă Emmi. Tocmai am început să adun cuvinte-cheie pentru următorul semestru. Dacă ai vreo sugestie bună, transmite-mi-o, te rog. Poate c-o să petrec restul verii la soră-mea în Hamburg şi o să aştept un al şaptelea val care să zguduie totul din temelii pe malul Mării Nordului. În orice caz, nu e cazul să fii tristă sau să-ţi faci griji pentru mine. E drept că mă simt puţin cam gol pe dinăutru, dar sunt şi fericit. Văd puţine lucruri, dar puţinul pe care-l văd, îl văd clar şi limpede. Pe tine, spre exemplu — în cafeneaua emo din Croaţia, sau pe plajă, într-un costum de baie verde. (Nu mă dezamăgi spunând că e albastru!)

Dacă am numărat corect, ţi-au mai rămas cinci zile de concediu cu familia. Sper că n-o să te deranjeze nimic şi o să poţi să te bucuri de ele. O să am grijă să nu te deranjez nici eu şi o să mă refugiez în munca mea abandonată şi o să-ţi scriu abia după ce te întorci. Îţi mulţumesc oricum pentru — urechea ta, ochii tăi şi punctul tău de contact. Şi pentru tine! Eşti îngrozitor de importantă pentru mine. Atât de, de, de importantă! Leo.

Peste trei ore

RE:RE:

Da, Leo, am o sugestie tare de tot. Vrei s-o incluzi în colecţia ta de cuvinte-cheie? — Joia viitoare, ora 19:30, restaurantul „Impressione“, pentru două persoane, rezervare făcută pe numele Emmi

Rothner. Mă bucur de pe-acum! Şi vino, te rog, la întâlnirea asta, chiar dacă te simţi gol pe dinăuntru! Te rog, te rog, te rog! Emo-pusi, Emmi.

P.S. Ai ratat la milimetru. Eram în costumul de baie maro cu alb. Cel verde îl îmbrac azi. Ca să vezi cu adevărat clar când mă vezi pe mine!

Peste trei zile

Subject: **Impressione**

Salut, Leo, n-ai acceptat încă invitaţia pentru joi. Nu vreau să te bat la cap, vreau doar să ştiu pentru ce mă întind la soare câte o oră în fiecare zi, înconjurată de oameni care zac pe şezlonguri şi pe care acum o săptămână îi deplângeam pentru trândăvia asta inertă care îţi lichefiază creierul. Cu drag, Emmi.

P.S. Salutări de la Jonas „Spiderman“ Rothner! A pus pariu cu mine că-ţi place să lansezi zmeie şi să faci windsurfing. Eu, în schimb, tind să cred că preferi să faci plimbări pe plajă şi să aduni scoici şi pietre.

După o zi

Subject: Mărturisire

Dragă Emmi, nu voiam să-ţi stric vacanţa cu asta, dar trebuie să mărturisesc că mi-e frică de întâlnirea noastră.

Peste patru ore

RE:RE:

Of, Leo, nu trebuie să-ţi fie frică. E cea de-a şasea întâlnire. Abia cea de-a şaptea o să fie periculoasă.

În plus — şi cu asta o să modific tabelul meu cu cei mai atrăgători bărbaţi din univers: bărbaţii care se dau în vânt după cursele de maşini, bărbaţii cărora le plac târgurile de turism, bărbaţii în sandale, bărbaţii care beau bere în corturi, bărbaţii cu orgoliul rănit şi — bărbaţii sperioşi! Pe curând, Emmi.

Peste trei minute

RE:

Dragă Emmi, la ce te aştepţi din partea „serii noastre italiene“? Ştiu că întrebarea o să ţi se pară cunoscută, dar pe mine mă chinuie de fiecare dată când trebuie să ne întâlnim. Şi mai ales acum.

Peste două minute

RE:RE:

1.) Antipasti di pesce

2.) Linguine al limone

3.) Panna Cotta

4.) Şi pe lângă asta, sau între, după, în timpul şi pe lângă vin: Leo!

5.) Şi în faţa mea, prezent acustic, vocal şi optic, ba chiar la îndemână, genunchi lângă genunchi: Leo!

(Dacă îmi promiţi că n-o să te gândeşti mult şi o să-mi răspunzi imediat, contrar obiceiurilor tale, o să mai rămân câteva minute în camera asta de afumare.)

După un minut

RE:

O să mă întâmpini altfel decât până acum?

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Leo, nu poţi să-mi pui astfel de întrebări. O să vedem atunci, pe loc, ce-o să se întâmple. Şi-n plus, fiecare întâlnire arată altfel.

Peste 40 de secunde

RE:

Din cauza Pamelei, adică, la asta mă refer.

Peste două minute

RE:RE:

Mi-am dat seama la ce te referi. Nu, n-o să te întâmpin altfel din cauza lui „Pam“. Dacă o să te întâmpin altfel, o s-o fac din cauza ta. Sau din cauza mea. Sau, altfel spus: dacă tu o să mă întâmpini altfel, şi eu o să te întâmpin altfel. Şi fiindcă m-ai întâmpinat altfel de fiecare dată când ne-am întâlnit, o să mă întâmpini altfel şi de data asta, şi eu, la fel. În plus, până acum n-am luat niciodată masa împreună. Prin simplul fapt că o să mănânci o să mă întâmpini altfel. Iar eu o să reacţionez cum se cuvine, o să mănânc şi eu, de asta poţi fi sigur! Aşa, şi acum îmi dai voie să ies la soare din grota asta?

Peste trei minute

Subject: **Am voie?**

Să înţeleg că-mi dai voie să ies la soare? În fine, eu o să ies. Pa-pa, Leo. Îţi scriu de acasă. Pusi. Emmi.

Simultan

RE:

Bineînţeles. Pe curând. Scrie-mi, te rog, când te-ai întors. Cu drag, al tău, Leo.

Peste trei ore

Subject: **Drăguţ costumul de baie**

Îmi place costumul ăla de baie. Verdele îţi stă foarte bine!

După o zi

RE:RE:

Văd că eşti cam îndrăzneţ!

Peste două zile

Subject: **Eu primul**

Salut, Emmi, şi bine ai venit acasă! Şterge-mă, te rog, din tabelul tău cu „bărbaţi atrăgători“. Mă bucur să te întâlnesc mâine-seară, la şapte şi jumătate, la Italianu’. Nu mă simt deloc stresat. Nici prin gând nu-mi trece că s-ar putea să ratăm întâlnirea asta (respectiv, că n-o să se ridice la standardele noastre). Leo.

Peste trei ore

RE:RE:

Noul Leo: sprinten, neînfricat, înfometat şi gata pentru orice!

(Mulţumesc pentru primirea drăguţă. Şi să ştii că EU sunt cea care se bucură prima!)

Peste patru minute

RE:

Vechea Emmi: ajunsă cu bine, după cum se vede!

(Mulţumesc pentru „EU“ şi pentru „prima“!)

Înainte de masă, a doua zi
Subject: **Rămâne valabil?**
Dragă Emmi, rămâne valabil pentru astă-seară?

Peste 30 de minute
RE:RE:
Da, bineînţeles, dragă Leo. A, da, era să uit să-ţi zic: vine şi Bernhard cu copiii. Nu te deranjează, bănuiesc?

Peste zece minute
Subject: **Glumă!**
Leo, a fost doar o glumă! O glumă! O gluuuu-măăăăăăăăăăăăăăăăăăăă!

Peste trei minute
RE:
Aoleu, seara asta se anunţă a naibii de amuzantă! Cred c-ar fi mai bine să ies. Pe curând, Leo.

După un minut
RE:RE:
Mă bucur să te văd!

Peste 30 de secunde
RE:
Şi eu mă bucur să te văd pe tine!

Capitolul şaptesprezece

În dimineaţa următoare
No subject
Ai dormit bine?

Peste cinci minute
RE:
Încă nici n-am adormit. Am prea multe imagini în cap şi sunt dependent de ele, vreau să le văd iar şi iar. Tu cum te simţi, iubita mea?

După un minut
RE:RE:
Nu pot decât să-ţi doresc să te simţi la fel ca mine, iubitul meu.

Peste două minute
RE:
Dublează intensitatea sentimentelor tale şi o să te simţi cam ca mine, dragă Emmi.

Peste trei minute
RE:RE:
Jumătate din ce simţi tu, înmulţit cu patru! Aşa mă simt eu acum! Apropo, de ce nu m-ai întrebat dacă nu vreau să urc la tine?

Peste 50 de secunde
RE:
Pentru că m-ai fi refuzat, printre altele.

Peste 40 de secunde
RE:RE:
Nu, zău? Te-aş fi refuzat, zici? Ţi s-a părut că arăt ca o femeie care te-ar fi refuzat?

Peste un minut
RE:
Femeile care te refuză nu arată decât rar ca şi când s-ar pregăti să te refuze. Dacă n-ar fi aşa, nici n-ar trebui să le întrebi.

Peste 40 de secunde
RE:RE:
Zise Leo, expertul în femei, care ne poate povesti despre o grămadă de experienţe similare. Şi după ce-a primit o sută de refuzuri (deşi femeile nu arătau deloc ca şi când ar fi vrut să-l refuze), nu mai întreabă nimic.

Peste 30 de secunde
RE:
M-ai fi refuzat, Emmi, nu-i aşa?

Peste 40 de secunde
RE:RE:

Iar tu n-ai fi avut nimic împotrivă dac-aş fi urcat, Leo. Nu-i aşa?

Peste 30 de secunde
RE:
De ce crezi asta?

Peste 40 de secunde
RE:RE:
Un bărbat care sărută şi... ăăă... te „îmbrăţişează“ în felul ăla n-are nimic împotrivă.

Peste 50 de secunde
RE:
Deduse seducătoarea Emmi, după nenumărate probe de degustare şi de percepere.

Peste 40 de secunde
RE:RE:
Deci ai fi vrut să urc la tine?

Peste 20 de secunde
RE:
Bineînţeles.

Peste 30 de secunde
RE:RE:
Şi atunci de ce nu m-ai întrebat? Aş fi zis „da“ sigur. Serios!
Peste 30 de secunde
RE:
Serios? În mă-sa!

Peste 50 de secunde
RE:RE:
Dar nici scena aia din faţa intrării n-a fost rea, dragul meu. Am avut parte de o grămadă de scene cu pupături-în-faţa-casei. (E drept că mai mult la cinematograf.) Dar puţine se compară cu cea de ieri. Şi nu mi s-a părut deloc c-ar fi trenat. De fapt, m-am simţit ca la şaptesprezece ani.

Peste 40 de secunde
RE:
A fost o seară copleşitoare, draga mea!

Peste 50 de secunde
RE:RE:
Da, ai dreptate, a fost copleşitoare! Un singur lucru nu înţeleg, dragul meu.

Peste 30 de secunde
RE:
Ce anume, iubita mea?

Peste 20 de secunde
RE:RE:
Cum ai putut, cum ai putut, cum ai putut?

Peste 30 de secunde

RE:

Hai, spune odată!

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Cum ai putut să laşi pe farfurie patru bucăţi din şapte din senzaţionalul Penne Asparagi e Prosciutto in Salsa Limone?

Peste 50 de secunde

RE:

Pentru tine am făcut-o!

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Să ştii că apreciez foarte mult.

Peste 50 de secunde

RE:

Bine, dragă Emmi. Acum o să ies, o să închid ochii, o să opresc timpul şi o să visez despre — şi mai mult decât — asta. Te sărut!

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Somn uşor, scumpule! O să-ţi scriu ce mi s-a mai părut interesant diseară. Îţi întorc sărutul. De fapt, nu, nu ţi-l întorc, o să primeşti unul nou, cu dedicaţie specială. Pe al tău o să-l păstrez eu. Nu toată ziua se întâmplă să primesc astfel de săruturi.

Peste nouă ore

Subject: **Ciudăţenii**

Dragă Leo, te-ai trezit, eşti bine? Deci: aseară n-ai rostit nici măcar o singură dată numele lui Bernhard.

Peste 40 de secunde

RE:

Nici tu, Emmi.

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Eu pot să mă abţin când vine vorba despre el. Dar din partea ta nu mă aşteptam, dragul meu.

Peste opt minute

RE:

Probabil că va trebui (sau vei putea) să te obişnuieşti cu asta, draga mea. Din când în când mai învăţ şi eu câte ceva: Bernhard e problema ta, nu a mea. Dacă mă săruţi, o faci pe răspunderea ta, nu pe a mea. De fapt, nu poate fi vorba de asta pentru că Bernhard ştie... sau, mă rog, a ştiut... sau s-a aşteptat... sau şi-a imaginat... că... sau: habar nu am. Nu mai sunt la curent cu versiunea ta despre raţiune şi deschidere, am pierdut vederea de ansamblu. Ba şi mai mult, mi-am pierdut interesul: n-am chef să tot sar peste umbra lui Bernhard când mă gândesc la tine. Şi nu trebuie să intru în pământ de ruşine nici în faţa Pamelei, când mă gândesc la tine. Mă gândesc la tine când am chef, de câte ori şi

cum vreau eu. Nimeni nu mă mai împiedică, nimeni nu-mi stă în cale. Ştii cât de eliberator poate fi? Pentru mine, întâlnirea noastră de ieri a fost ca un salt cuantic. Am reuşit să te văd ca şi când ai fi venit doar pentru mine, de parcă ai fi existat doar pentru mine, de parcă restaurantul ăla italienesc ar fi fost deschis special pentru noi, de parcă masa ar fi fost făcută special ca să ne atingem picioarele pe sub ea, de parcă tufişul ăla de grozamă din faţa casei ar fi fost plantat special pentru noi, cu douăzeci de ani în urmă, special pentru evenimentul acela din viitor, ca să înflorească atunci când, peste douăzeci de ani, o să ne sărutăm şi o să ne îmbrăţişăm în faţa lui.

Peste şapte minute

RE:RE:

Ai văzut exact cum trebuie, dragul meu. IERI AM VENIT SPECIAL PENTRU TINE ŞI DOAR PENTRU TINE! Şi te rog, te rog să nu uiţi niciodată privirea aceea, gândul acesta că totul a fost făcut pentru noi, că lumea a dispărut în jurul nostru, că tufişul de grozamă cu flori galbene a fost plantat pentru noi, că lumea în sine a fost inventată pentru noi. Exersează înainte să te culci, fă repetiţii când te trezeşti, exersează în faţa oglinzii. Ai grijă când îl foloseşti, nu-l irosi pe alţi oameni, apără-l de atacuri şi de lumina puternică a soarelui, nu-l expune la pericole, ai grijă să nu provoci pagube când îl transporţi. Şi când ne revedem, scoate-l din nou la lumină! Pentru că gândul acesta, privirea aceasta mă scoate din minţi, mă copleşeşte. Numai pentru ea, şi-a meritat să aştept e-mailurile tale timp de doi ani şi jumătate. Nimeni nu m-a privit cu astfel de ochi, Leo, să ştii. Atât de, de, de. Da. Exact aşa. Am ţinut neapărat să-ţi spun. Apropo, a fost un compliment, unul mic, dragul meu. Ţi-ai dat seama, nu?

Peste zece minute

RE:

Ştii ceva, Emmi? Eu zic să nu ne mai scriem azi. Mai frumos de atât n-are cum să fie. Şi n-are cum să rămână aşa de frumos, decât dacă tăcem şi nu mai spunem nimic o noapte întreagă. Te sărut! Al tău, Leo. (Şi acum mă duc să exersez privirea aia atât de, de, de.)

Capitolul optsprezece

În seara următoare
Subject: **Întrebare**
O întrebare pentru cel care tace pentru frumuseţe: cât mai ai de gând să taci şi să păstrezi „frumuseţea“?

Peste 20 de minute
RE:
Întrebare pentru cea care a întrerupt tăcerea: ce-o să se întâmple cu noi doi de-acum încolo?

Peste trei minute
RE:RE:
Asta depinde de tine, dragă Leo.

Peste 50 de secunde
RE:
Mai degrabă de tine, dragă Emmi, nu crezi?

Peste un minut
RE:RE:
Nu, dragul meu, asta e o greşeală fatală, care te însoţeşte de mult timp, o greşeală care te-a făcut să alegi calea greşită spre Boston, care a supravieţuit şi drumului de întoarcere şi s-a aclimatizat imediat, gândindu-se că o să trăiască bine mersi pe lângă tine. Leo, nu vezi că se agaţă de tine ca scaiul? Scapă odată de ea!

Peste 40 de secunde
RE:
Şi ce ţi-ai imaginat? Vrei să te întreb dacă în noaptea asta vii aici şi dormi la mine?

Peste 50 de secunde
RE:RE:
Dragul meu Leo, nu e vorba de ce-mi imaginez eu. Ştiu oricum ce-mi imaginez şi tu habar nu ai câte-mi pot imagina, mai ales de ieri. Dar de data asta e vorba de ce-ţi imaginezi TU. Şi, nu, nu mă întreba, te rog, ce fac în noaptea asta!

Peste 20 de secunde
RE:
De ce să nu te întreb?

Peste 40 de secunde
RE:RE:
Pentru că va trebui să te refuz.

Peste 40 de secunde
RE:
De ce ai face asta?

Peste 50 de secunde

RE:RE:

Pentru că, pentru că, pentru că. Pentru că nu vreau să crezi că îmi doresc o aventură cu tine. Şi, mai important: de ce nu vreau să am o aventură cu tine? Pentru că dac-aş fi vrut asta, ne-aş fi putut scuti de doi ani şi jumătate şi 37 de metri cubi plini de litere.

Peste 30 de secunde

RE:

Dar ce vrei, dacă nu o aventură?

Peste 40 de secunde

RE:RE:

Vreau să zici ce vrei TU mai întâi!

Peste 20 de secunde

RE:

Pe TINE!

Peste un minut şi jumătate

RE:RE:

Bravo, Leo! Un răspuns spontan, din stomac! Să ştii că-ţi stă bine, şi mai ales aşa, cu litere mari. Dar ce înseamnă acest TINE? Vreau să te citesc pe tine? Vreau să te am tot timpul în minte pe tine? Vreau să te port pe tine în dulapul meu cu sentimente? Vreau să te am pe tine sub formă de punct în palmă? Vreau să nu te pierd pe tine? Vreau să te cinstesc pe tine? Vreau să te văd pe tine? Vreau să te aud pe tine? Să te miros pe tine? Să te simt pe tine? Să te sărut pe tine? Să te ating pe tine? Să te pun la pământ pe tine? Să te las însărcinată pe tine? Să te mănânc pe tine?

Peste 50 de secunde

RE:

Pe TINE în toate aceste ipostaze! (Mai puţin chestia cu „lăsat însărcinată“, deşi, dacă mă gândesc mai mult, de ce nu?)

Peste un minut

RE:RE:

Frumos, Leo! Uneori, în mijlocul celei mai acerbe crize de timiditate, laşi impresia că ai simţul umorului. Dar pe bune acum, cine te împiedică să faci cu mine ce vrei? Hai, spune-mi, te rog, ce o să se întâmple cu noi de acum înainte?

Peste şapte minute

Subject: **Spune-mi!**

Leeeeeooooooo! Te rog! Să nu taci din nou! Spune-mi! Scrie-mi! Poţi s-o faci! O să reuşeşti sigur! Ai încredere în tine! Trebuie să faci doar un pas!

Peste patru minute

RE:

Bine, dacă chiar vrei să ştii ce vreau, deşi ştii oricum, fără să-ţi zic: Dragă Emmi, vrem să, adică, nu, vrei să, sau poţi să-ţi imaginezi — OK, OK, nu e vorba de ce-ţi imaginezi tu, ci de ce-mi imaginez EU. Emmi, îmi imaginez că aş vrea să-mi încerc norocul cu tine!

Peste 30 de secunde

RE:RE:

Cum adică, „norocul“?

Peste 40 de secunde
RE:
Adică, viitorul.

După un minut
RE:RE:
„Viitorul“ e un substantiv neutru şi (tocmai de aceea) nu ştim ce-i cu el. Hai să încercăm deocamdată cu „a fi împreună“, e mai potrivit, mai aproape de realitate. Aşa e mai bine. Posibil. Probabil.

Peste 40 de secunde
RE:
Emmi, vezi, ştiam că e vorba de ce vrei TU! Dar, spune-mi, te rog, ce diferenţă ar fi între acest „a fi împreună“ al tău şi „aventura“ mea?

Peste 50 de secunde
RE:RE:
Cerinţele, intenţia, scopul. O aventură vrea să se desfăşoare în voie. A fi împreună înseamnă a rămâne împreună şi, eventual, a trăi împreună, frumos, cum trebuie.

Peste trei minute
RE:
Dragă Emmi, în caz că, la un moment dat, am putea fi împreună, să rămânem împreună şi să trăim împreună (problema fiind deja pusă pe tapet): îmi cer scuze, dar va trebui să te întreb. — Ţi-ai putea imagi... Te-ai despărţi de Bernhard? Ai divorţa de el?

Peste 20 de secunde
RE:RE:
Nu.

Peste 40 de secunde
RE:
Păi, vezi! Bine, hai, las-o baltă atunci.

Peste 30 de secunde
RE:RE:
Dragă Leo, de ce spui „Bine, las-o baltă atunci“? De ce nu mă întrebi: „De ce?“

Peste 40 de secunde
RE:
De ce să te întreb aşa ceva, Emmi?

Peste 50 de secunde
RE:RE:
Nu mă întreba de ce ar trebui să mă întrebi, întreabă-mă de ce n-aş divorţa de el!

Peste 30 de secunde
RE:
Dragă Emmi, n-o să te las să-mi dictezi tu ce să întreb. Dacă întreb ceva, te întreb pentru că aşa am vrut eu. Prin urmare: de ce n-ai divorţa?

Peste 20 de secunde

RE:

Pentru că am divorţat deja.

Peste două minute

RE:

Nu.

Peste douăsprezece minute

RE:RE:

Ba da. Pe 17 noiembrie, la ora 11:33. Sau, mai puţin exact: acum o jumătate de an. Şi în caz că ai şters deja din memorie perioada aceasta needificatoare, află că s-a întâmplat în acea pauză de corespondenţă de trei luni, după vizita mea nocturnă şi furtunoasă la tine, după acel GATA anunţat cu litere mari. După aceea, m-am mutat de acasă. I-am povestit totul (respectiv, partea a doua a relaţiei noastre, cea pe care n-o cunoştea) lui Bernhard. Şi atunci am tras concluzia în mod oficial, amiabil şi fără prea multe încercări de a găsi vinovatul că mariajul nostru nu se prezenta prea strălucitor şi că înmărmurise în poziţia aceea. Şi ne-am asumat consecinţele. Şi am divorţat. Da, aşa am procedat acum o jumătate de an. Şi am procedat bine. A durut, dar nu foarte tare. Copiii nici n-au observat. Pentru că viaţa noastră nu s-a schimbat prea mult. Am rămas o familie.

Peste 40 de secunde

RE:

Şi de ce ai făcut un secret din asta?

După un minut

RE:RE:

Nu e vorba despre niciun secret, Leo. Doar că nu ţi-am spus, atât. Nu mi s-a părut aşa de, de, de — da, important. De fapt, a fost mai degrabă un act formal. M-am gândit să-ţi amintesc în treacăt, la un moment dat. Dar n-am mai putut, din cauza lui „Pam“. Care stătea în faţa uşii, ca să zic aşa. M-am gândit că nu prea se potriveşte cu ocazia.

Peste 40 de secunde

RE:

Dar, Emmi, aţi petrecut o vacanţă idilică, de împăcare în Insulele Canare.

Peste 30 de secunde

RE:RE:

N-a fost o vacanţă idilică, de împăcare, ci mai degrabă una armonioasă, obişnuită. Ceea ce, pe o scară a vacanţelor bune, înseamnă o distanţă cât de la cer la pământ. Ajunsesem la o învoială, ştiam cum stăm deja.

Peste 40 de secunde

RE:

Da, aţi ştiut atât de bine încât, după aceea, te-ai întors la Bernhard. Pentru mine, ăsta a fost un indiciu. Un indiciu care-mi arăta cât de strânsă e legătura dintre voi.

Peste opt minute

RE:RE:

Iar pentru mine a fost un indiciu pentru talentul tău de a interpreta lucrurile greşit chiar şi când nu

mai pot fi interpretate greşit! N-ai citit aluziile mele din e-mailurile scrise în La Gomera? Dar le-ai expediat repede pentru că nici măcar nu le-ai citit cu atenţie. Ai lăsat valurile să susure liniştite, ca de obicei. Ai dormit şi ai ratat cel de-al şaptelea val de când te cunosc, dragul meu.

Peste 40 de secunde
RE:
Şi de asta l-ai ales pe Bernhard şi te-ai mutat înapoi la el. Ce se poate interpreta greşit în asta?

Peste cinci minute
RE:RE:
Nu, Leo. Doar că ne-am reluat obiceiurile în ceea ce priveşte coabitarea. Ca să pot să am grijă de copii mai bine cât era el în turneul ăla. În plus, în perioada aia nu mai eram atât de pierdută în spaţiu în sala de aşteptare „Leo“ şi nu mă mai holbam la pereţii albi.

Peste 50 de secunde
RE:
N-am ştiut.

Peste 30 de secunde
RE:RE:
Ştiu.

Peste 40 de secunde
RE:
E un gând nou cu care va trebui să mă obişnuiesc, dar mă simt destul de bine ştiind că e aşa.

Peste 30 de secunde
RE:RE:
Mă bucur pentru tine.

Peste trei minute
RE:
Şi acum?

Peste 50 de secunde
RE:RE:
Acum aş zice că simt nevoia să beau un whisky.

Peste 30 de secunde
RE:
Şi după aceea?

Peste două minute
RE:RE:
După aceea poţi să întrebi încă o dată dacă vreau să merg la tine. Şi între timp, poţi să exersezi privirea aia a ta, cu tufişul de grozamă, şi să numeri valurile.

Peste cinci minute
RE:
Ai terminat whisky-ul ăla?

Peste 30 de secunde
RE:RE:
Da.

Peste 20 de secunde
RE:
Şi ce faci, vii?

Peste 15 de secunde
RE:RE:
Da.

Peste 30 de secunde
RE:
Pe bune?

Peste 20 de secunde
RE:RE:
Da.

Peste 25 de secunde
RE:
Ne vedem.

Peste 20 de secunde
RE:RE:
Da.

Capitolul nouăsprezece

După trei luni

No subject

Eşti online, scumpule? Mi-am uitat cumva mobilul la tine azi-dimineaţă? Vrei să verifici, te rog? 1.) Buzunarul de la halatul de baie. 2.) Jeanşii negri (sunt în coşul de rufe, sper că nu i-ai spălat) 3.) Comoda din hol. Sau, mai bine, ştii ce? Sună-mă şi trage cu urechea. Pup. E.

Peste două minute

No subject

Retrag: vezi mai sus. L-am găsit. Abia aştept să ne vedem!! E.

Peste trei ore

RE:

Bună, draga mea, mă bucur să te citesc! Şi mă bucur să-ţi scriu! Am putea s-o facem mai des. O mie de sărutări. Şi sper că ţi-e foame! Pe curând. Leo.